921

Allison Lane

ÎNGERUL LUI DEVALL

Colecția EL ȘI EA

ALCRIS

Allison Lane
ÎNGERUL LUI DEVALL

*Colecţia **EL şi EA”***

*Titlu original (eng.): **Devall’s Angel***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
LANE, ALLISON
îngerul lui Devall / Allison Lane
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili
Bucureşti: Aleris, 2013
ISBN 978-973-580-863-1
I. Aurelian Micu (Editor)
Îl. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31 135.1

Traducerea şi adaptarea în limba română de:

*Editura: **ALCRIS***

Capitolul 1

— Cum poate propria mea fiică să fie atât de nechibzuită? suspină lady Freley, în timp ce caleașca familiei se îndepărta de Hartleigh House. Ar fi trebuit să-i ceri şi tu lui Andrew să te ajute. Pe tine nu cred că te-ar fi refuzat. Ştii că nu vei găsi niciodată un soţ bun, dacă nu îţi vei face un debut convenabil în lume. Dacă ai fi insistat, Andrew ar fi acceptat până la urmă să organizeze un bal pentru debutul tău, aici, la Londra.

Cum nu primi niciun răspuns, lady Forley ridică disperată braţele spre cer.

— De ce n-ai ţinut niciodată cont de sfaturile mele?… Am fost o gazdă foarte respectată la Londra, înainte ca Andrew să mă forţeze să trăiesc departe de oraş… Aş fi putut să organizez eu însămi balul, dacă Andrew ar fi fost de acord să ne dea banii necesari. Ah, cum a putut propriul meu fiu să fie atât de crud cu mine, nu voi înţelege niciodată! Dar poate nu e crud, totuşi, ci doar prost. Ah, de ce nu mai e tatăl tău cu noi?… El ne-ar fi ajutat cu siguranţă să trecem peste toate problemele pe care le avem acum, adăugă lady Forley, ştergându-şi ochii cu batista fină de mătase. Ne-ar fi însoţit şi la balul mascat din seara asta şi în mod sigur ar fi organizat un bal extraordinar pentru debutul tău.

Angela Warren oftă adânc. Era deja obosită, după

discuţia avută înainte despre toate acestea cu lady Sylvia, sora lordului Hartleigh. Nu mai avea putere să susţină o altă discuţie în contradictoriu, chiar dacă tăcerea ei o supăra aşa de mult pe mama sa.

După câteva minute însă, Angela hotărî că e totuşi cazul să-şi spună părerea:

— A fost o nebunie să acceptăm să participăm la acest bal mascat. Am stat retrasă la ţară, atâta timp… Nu cred că lordul Cavendish agreează ţărăncuţele.

— Ah, ce prostii spui! exclamă lady Forley. Nu arăţi deloc ca o ţărăncuţă. Totuşi, ar fi trebuit să asculţi sfaturile mele cu privire la îmbrăcămintea pe care ai abordat-o pentru această seară.

— Nu trebuia să particip la niciun bal înainte de căsătorie, mamă. Şi mai ales nu era cazul să fiu prezentă la balul mascat dat de lordul Cavendish. Sunt sigură că toate fetele pe care le-a invitat sunt extrem de sofisticate, nu ca mine, care trăiesc de atâţia ani la ţară.

Dar lady Forley, care nu mai fusese nici ea la Londra de şase ani, era mult prea emoţionată acum, ca să dea vreo importanţă vorbelor fiicei sale. Astfel, îşi controlă din nou ţinuta, pe care o pregătise cu minuţiozitate toată după-amiaza şi scoase oglinda din poşetă, pentru a-şi cerceta machiajul.

Apoi se întoarse iarăşi spre fiica ei şi o măsură din cap până-n picioare.

— Nu înţeleg de ce n-ai vrut să te îmbraci cum am spus eu. Tu nu cunoşti obiceiurile de la Londra. Ar fi trebuit să ai mai multă încredere în ce ţi-am spus eu, care înainte de

a mă muta la ţară, n-am lipsit de la niciun bal. Tatăl tău a fost întotdeauna de acord cu mine, că e foarte important să ieşim în lume.

— Da, dar eu nu mi-am făcut încă debutul în societate şi nu sunt nici căsătorită. Reputaţia mea va avea de suferit după această seară, pentru că mă prezint la un bal mascat fără să-mi fi făcut înainte debutul.

— Ah, ce prostii spui!

— Ai uitat probabil cât de stricte sunt regulile în ceea ce priveşte inocenţa unei fete, mamă, oftă Angela.

— Numai fratele tău e de vină că n-ai avut un bal de debut, spuse lady Forley, aranjându-şi pălăria. N-o să-l iert niciodată nici pentru asta şi nici pentru că a vândut casa noastră din Londra, unde am fi putut invita persoane din elita societăţii şi am fi putut să organizăm un bal pentru debutul tău. Prostia şi zgârcenia lui te va condamna să rămâi fată bătrână.

După câteva minute, trăsura lor se opri brusc în dreptul tarabei unui comerciant de fructe, lăsându-se puţin într-o parte, ca şi cum i-ar fi sărit o roată.

Angela se uită repede pe fereastră şi observă că şi alte trăsuri se opriseră, blocând strada, în timp ce caii lor se ridicară pe două picioare, nechezând speriaţi.

Angela oftă, după care îşi retrase capul înăuntru.

— Am discutat de mii de ori până acum, mamă, despre vinderea casei din Londra. Andrew a fost forţat de împrejurări să facă acest lucru.

— Aiurea! Andrew a vândut casa doar pentru că este obsedat de economii! Ah, continuă lady Forley, cu lacrimi

în ochi, de ce nu mai e tatăl tău cu noi?… El a înţeles întotdeauna că trebuie să facem totul pentru a fi la nivelul celor mai importante familii din Londra.

— Doar pentru că tu ai insistat întotdeauna să trăim la acel nivel, ripostă Angela. Tata era preocupat doar de cercetările lui, aşa că făcea tot ce-i cereai. Tu eşti cea care ne-a adus în situaţia în care suntem acum şi dacă tata ar mai fi trăit, am fi fost săraci lipiţi pământului. Trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu că Andrew e atât de cumpătat. Dacă nu vindea casa din Londra şi nu cumpăra moşia de la ţară, acum am fi fost cu toţii nevoiţi să ne aruncăm în Tamisa.

— Ah, exagerezi ca de obicei şi te gândeşti prea mult la problemele materiale. O adevărată lady nu se preocupă de aceste probleme. Să faci o impresie bună în public, asta e important. Cum poţi să-ţi găseşti un soţ, dacă nu participi la evenimente mondene şi n-ai haine după ultima modă? Nu vei avea cum să întâlneşti un lord, dacă vei sta închisă în casă şi te vei zgârci să dai bani pe rochii.

„Oh, Doamne”, se gândi Angela. „Dacă mama are dreptate? Trebuie să mă mărit în acest sezon neapărat, pentru a putea să se căsătorească apoi şi Andrew. Dar familia mea nu-şi poate permite să cheltuiască bani pe organizarea unui bal pentru oficializarea debutului meu în societate”.

— Har şi Cassie au destui bani, spuse ea cu voce tare, aşa că vor fi prezenţi mulţi tineri bogaţi în această seară, la balul lor.

— Da, dar nu e balul tău, Angela… Trebuie să organizăm

un bal special pentru tine.

Angela închise o clipă ochii şi oftă adânc.

Cu treizeci de ani în urmă, lady Forley se căsătorise cu unul dintre cei mai eleganţi viconţi din Londra, crezând că dacă are haine aşa de scumpe e foarte bogat. Ideea aceasta nu i-o putuse scoate nimeni din minte, până în urmă cu două zile, când Andrew refuzase să-i plătească doamnei Florentine, o creatoare de modă faimoasă în toată Anglia, rochiile pe care lady Forley şi le comandase pentru balul mascat.

Angela întoarse capul spre fereastră, făcând eforturi să nu mai continue discuţia în contradictoriu cu mama ei.

Trăsura se puse în sfârşit din nou în mişcare, dar nu dură mult şi Angela observă un bărbat între două vârste bătând un copil.

— Opreşte! îi strigă ea birjarului, dar coborî înainte ca trăsura să se fi oprit. De ce loveşti acest copil, omule? se răţoi ea la străinul care continua să bată copilul fără milă. Cu un baston de cauciuc.

— E un hoţ, domnişoară!

— Ce-a furat?

— Mi-a furat un măr de pe tarabă.

— Şi pentru că a luat un măr îl baţi aşa?… N-ar fi fost mai bine să-l dud la părinţii lui şi să le spui ce a făcut odrasla lor? Ştie cineva unde locuieşte acest băieţel? întrebă Angela întorcându-se spre mulţimea care se strânsese în jurul lor.

— Nu cred că are casă, interveni o femeie.

— Aşa e… E aproape o lună de când bântuie pe aici,

spuse un bărbat aflat la marginea trotuarului.

— E adevărat? întrebă Angela, uitându-se la copil.

— Da, murmură copilul, cu o voce speriată.

— Uite, spuse Angela întorcându-se spre negustor şi punându-i în palmă un bănuţ. Ia banii ăştia pentru mărul dumitale!

După asta, tânăra îl luă pe copil de mână şi-l conduse spre caleaşca.

— De ce vrei să-ţi distrugi reputaţia cu acest comportament, Angela? o întrebă lady Forley. Te va bârfi toată lumea, la petrecere.

— Nu cred că m-a recunoscut cineva din mulţime, replică Angela cu un zâmbet în colţul gurii. Dar şi dacă am fost recunoscută, ce importanţă are?… Atâta timp cât societatea lasă copiii să ajungă muritori de foame, ripostă ea, ajutând totodată copilul să se aşeze pe banchetă, nu dau doi bani, pe societatea asta!

Lady Forley aşteptă ca fiica ei să se aşeze, apoi, după ce trăsura se puse din nou în mişcare, continuă:

— Nu poţi să ştii niciodată cine te recunoaşte, într-o mulţime de oameni. L-ai observat pe bărbatul acela înalt, care stătea sprijinit de stâlp? era lordul Blackthorn! Marchizul Negru, cum i se spune… Va avea grijă ca povestea asta să fie pe buzele tuturor până la cină, pentru că dispreţuieşte la culme gesturile sentimentale şi râde de sensibilitatea femeilor.

— N-are decât să mă bârfească. Nu ştie cine sunt, aşa că nu-mi va pomeni numele. De ce să-mi fac griji din pricina lui?

— Pentru că este cel mai mare escroc pe care l-a avut vreodată diavolul în slujba lui! A distrus o mulţime de femei până acum, aşa că îi va fi foarte uşor să facă acelaşi lucru şi cu tine! E un libertin lipsit de inimă, care a ruinat reputaţia a sute de domnişoare. În plus, e un cartofor înrăit, care şi-a pierdut aproape întreaga avere din cauza acestui viciu. Tatăl lui a murit de supărare că a adus pe lume un fiu cu un asemenea caracter. Se mai spune că înainte doar cu o săptămână de ziua în care fusese programată nunta lui cu lady Jersey, a umplut oraşul cu vorbe foarte urâte despre ea, făcând-o femeie uşoară, pentru a motiva astfel ruptura dintre ei.

— Exagerări, mamă.

— Ah, ce naivă eşti, fata mea. Bărbatul acesta e în stare de orice! E un demon! Lordul Cloverdale a divorţat pentru că nevasta lui îl înşela cu acest om de nimic. Şi am mai auzit despre el şi altele, care nu pot fi auzite de urechile unei domnişoare.

Angela clătină uşor din cap, în sensul că nu poate să creadă cele spuse de mama ei, deşi în gând recunoscu faptul că Marchizul Negru avea o privire diabolică. Îi simţise ochii aţintiţi asupra ei şi puterea lor aproape îi tăiase răsuflarea.

De altfel, nu-l vedea acum prima dată. Ieri, când venise pentru scurtă vreme la Londra să facă nişte cumpărături, îl observase stând de vorbă cu trei agenţi de stradă, în piaţa Piccadilly. Atunci, nu dăduse importanţă discuţiei dintre ei, dar acum, când ştia cine era acest bărbat, vorbele auzite prindeau sens:

— La noapte! ordonase marchizul, privindu-l în ochi pe unul din agenţi.

— Vom fi acolo, Guv… răspunsese bărbatul.

— Aduceţi-vă aminte să nu pomeniţi numele meu. Va fi vai şi-amar de capul vostru, dacă veţi lăsa să se înţeleagă că sunt implicat în această afacere.

— Cum doriţi, replicase omul.

Ce comandase oare acelor agenţii? se întrebă Angela acum, scuturându-se înfiorată.

Probabil intenţionase să le mai spună ceva, dar ochii lui ageri observaseră că ea era destul de aproape pentru a auzi discuţia, aşa că nu le mai spusese nimic.

Nu era un bărbat pe care să-l poţi uita uşor, se gândi ea. Înalt, lat în umeri, cu o faţă colţuroasă şi ochi care aruncau văpăi… Părul îi era negru ca abanosul şi-l purta lung până pe umeri, iar buclele ondulate îi încadrau obrajii. Hainele îi erau foarte strânse pe corp, scoţându-i în evidenţă formele atletice.

Realizând că nu reuşise să-şi ascundă admiraţia când îl privise, Angela suspină din nou, mai ales că vorbele mamei ei îi mai răsunau încă în urechi.

„Cum am putut să fiu atrasă de o persoană cu asemenea reputaţie?” se întrebă ea, încruntându-se uşor.

— Spuneai că Marchizul Negru mă va bârfi? întrebă Angela întorcându-se spre mama ei, care ofta cu o expresie extrem de îngrijorată pe faţă. Cine va da ascultare unui om cu reputaţia lui?

— Iar dai dovadă de naivitate, draga mea, suspină lady Forley. Are un titlu care impune. E membru marcant în

toate cluburile elegante din Londra, aşa că tot ceea ce spune face repede înconjurul oraşului. Ţi-ai ruinat reputaţia, concluzionă lady Forley oftând, după care izbucni în plâns.

Angela se uită pe fereastră, spre locul unde îl observase mai devreme pe Marchizul Negru şi nu mică îi fu mirarea văzând că urmăreşte cu privirea trăsura lor.

După o clipă însă, traversă strada şi dispăru după colţul unei case.

„De ce simt totuşi că pot să am încredere în el?" se întrebă ea. „Mama dramatizează întotdeauna, totul… La urma urmei, dacă ar fi atât de periculos, n-ar mai fi primit în cluburile selecte din care spunea că face parte… în plus, am avut impresia că ochii lui mi-au promis că n-am de ce să-mi fac griji din partea lui… Sunt sigură că nu mă înşel. Da… N-am de ce să-mi fac probleme şi datorită faptului că marchizul Blackthorn nu îmi cunoaşte identitatea. Andrew n-a fost de acord să păstrăm pe uşile caleştii blazonul familiei. Chiar dacă va descrie femeia care a sărit în ajutorul micului hoţ, nu se va putea şti că e vorba de mine, deoarece nu sunt singura roşcată din Londra".

Caleaşca se opri după scurt timp în faţa unei case somptuoase şi un majordom între două vârste se grăbi s-o ajute pe lady Forley să coboare.

Angela se întoarse spre orfan şi-i spuse cu blândeţe:

— Vino cu mine. O să primeşti ceva de mâncare, apoi vom sta de vorbă.

Copilul ezită o clipă, dar îşi puse mâna în palma ei.

***

Devall Sherbrooke, al nouălea marchiz de Blackthorn, se încruntă spre caleaşca elegantă care se îndepărta încet. Întrebându-se de ce era atât de preocupat de cele văzute cu câteva minute mai devreme, în loc să se bucure de după-amiaza însorită şi să nu se mai gândească la altceva.

Pe tânăra care salvase hoţul o mai întâlnise de două ori… O dată pe Bond Street – îşi aducea foarte bine aminte pentru că-l fixase cu ochi curioşi, dovadă că nu-i cunoştea identitatea – şi de curând în piaţa Piccadilly, când trecuse foarte aproape de el…

Oare cât a auzit din convorbirea pe care am avut-o atunci cu agenţii? se întrebă marchizul încruntându-se şi mai adânc… Astăzi m-a privit lung, deşi cu siguranţă nu ştie cine sunt. Da… A auzit ce-am vorbit cu agenţii…

De obicei, marchizul nu acorda atâta importanţă tinerelor din înalta societate, care după părerea lui aveau părul lung şi mintea scurtă, fiind interesate doar de bârfe şi de petreceri. Cunoscuse o mulţime de domnişoare de acest fel cu ani în urmă şi lumea nu s-a schimbat mai deloc de atunci.

Tânăra aceasta însă, avea o lumină aparte în ochii ei verzi şi mari, cum nu mai văzuse la nicio femeie.

„Dumnezeule mare! Şi cum a sărit din caleaşcă, fără să aştepte ca aceasta să se oprească! A riscat foarte mult… Putea să-şi rupă oasele, sau să ajungă sub copitele cailor… Singura explicaţie a acestei fapte nebuneşti este că a recunoscut copilul. Poate acesta a prădat-o şi pe ea, aşa cum a făcut cu atâtea persoane. Poate i-a furat poşeta când a făcut cumpărături, sau poate pachetele cu mâncare… Alte

fete sunt însoţite prin magazine de un valet sau de o bonă, dar ceea ce a făcut ea astăzi dovedeşte că nu e supravegheată cum trebuie. Piciul e uşor de recunoscut de orice victimă… Totuşi, ea l-a apărat şi l-a luat cu ea, ca să nu fie predat poliţiei… Ce naivă!… îşi închipuie că poate să aducă pe calea cea bună un hoţ londonez?… O va fura în continuare, fără să-i pese că acum l-a ajutat… Poate locuieşte în vreun aşezământ dubios, unde trebuie să aducă tot ce poate, în schimbul colţului de pâine şi al locului unde să-şi pună capul… Cum aş putea s-o previn?…”

Devall oftă adânc… Nu va crede niciun cuvânt, probabil, din cele spuse de el…

„Dar mai bine să nu mă mai gândesc la ea. A dovedit că e foarte diferită de mulţi oameni prin această grijă pentru bietul orfan, dar asta nu înseamnă că trebuie să-şi bată capul cu ea…”

Totuşi, gândul i se întoarse imediat la cosiţele ei roşcate şi sălbatice, care-i scăpaseră de sub bonetă, când sărise din caleaşcă…

„O tânără pură şi adorabilă, îşi spuse marchizul, trecându-şi mâna prin pletele lungi. Începe să fie periculos să mă gândesc la ea. În ciuda comportamentului ei nonconformist, e cu certitudine o lady, ceea ce pune automat o barieră între noi…

El renunţase să mai facă parte din clasa ipocrită a nobilimii, cu şase ani în urmă şi tot atunci se hotărâse să nu mai aibă niciodată o relaţie serioasă cu vreo femeie. „Mi-ar fi uşor să cuceresc această fată naivă, desigur, dar nu vreau să profit de lipsa ei de experienţă. O legătură cu

mine, ar ruina-o pentru totdeauna… Nu înţeleg însă cum n-am observat-o mai de mult. E nouă, desigur, în oraş… Altfel aş fi remarcat-o… Acei ochi sclipind de inteligenţă nu i-aş fi putut scăpa din vedere”.

„Ah, la naiba!… Am probleme mai serioase la care să mă gândesc”, îşi spuse el, grăbind pasul.

Într-adevăr, în ciuda reputaţiei proaste pe care o avea, marchizul îşi lua foarte în serios munca de administrator al averii familiei Sherbrooke. Renovase casa, astfel încât acum aceasta era refugiul pe care-l prefera vieţii agitate din Londra.

„Totuşi, va trebui s-o previn pe frumoasa necunoscută de pericolele la care se supune protejând acel copil, dar cum?

Imediat ce intrară în holul casei, Angela îl întrebă pe copil cum se numeşte.

— Jimmy, răspunse acesta, apoi se cufundă în tăcere.

Angela nu mai insistă şi-l conduse la bucătărie, unde îl lăsă în grija servitorilor.

Întoarsă în hol, trimise valetul după proprietarul moşiei vecine fostei case Forley.

— Hart, am găsit un copil orfan, îl anunţă Angela, când acesta se apropie de ea. Un comerciant de fructe îi administra o bătaie zdravănă când l-am văzut, pentru că băiatul îi furase de pe tarabă un măr.

— Ah, bietul copil… Unde e acum?

— La bucătărie.

— Ce ştii despre el?

— Doar că se numeşte Jimmy şi că a apărut în oraş cam cu o lună în urmă. Pare foarte flămând. Nu cred să aibă mai

mult de cinci ani.

— Să mergem la el.

Când intrară în bucătărie, copilul era aşezat la masă şi mânca încet supa care i se pusese în faţă.

Servitorii îl spălaseră, aşa că urmele roşii de pe obraji erau acum şi mai vizibile.

— Jimmy, spuse Angela, mângâindu-i părul zbârlit. Acesta este lordul Hartleigh, unde vei sta o bucată de timp. Are o casă plină de copii, aşa că o să-ţi placă la el.

Ochii băieţelului se umplură din nou de teamă.

Hart se aşează pe scaunul de lângă el, privindu-l cu blândeţe.

— Nu e vorba de un orfelinat, dragul meu… Dar, spune-mi… Te numeşti Mefarrell?

Angela aşteptă răspunsul cu respiraţia întretăiată.

— Da, murmură copilul.

— Am bănuit, continuă Hart. Fratele tău, Harry, a fost foarte îngrijorat din cauza ta.

— L-aţi cunoscut pe Harry? întrebă uimit copilul, după care izbucni în plâns.

Hart luă mâinile lui Jimmy într-ale lui şi răspunse, zâmbind cu căldură:

— Da. Cu o lună în urmă, l-am salvat dintr-o bătaie. A fost în stare de inconştienţă aproape toată ziua, dar când s-a trezit a întrebat imediat unde eşti tu. Pe urmă, am început să te caut, dar fără rezultat.

— Când am văzut că Harry nu se întoarce acasă, mi-a fost aşa de teamă, că am fugit…

Hart luă copilul în braţe şi-l lăsă să plângă, peste reverul

hainei lui elegante.

— E în regulă, acum, Jimmy… Nu va mai trebui să trăieşti pe străzi. Harry te aşteaptă într-una din casele mele de la ţară. Te voi duce acolo, iar când te vei înzdrăveni, vă voi trimite pe amândoi la şcoală.

— Aproape nu-mi vine să cred că-l cunoşti pe acest copil, Hart, spuse Angela. Cine e?

— Familia Mefarrell a fost una dintre cele mai respectabile din acest oraş, deşi nu erau oameni bogaţi, răspunse Hart, mângâind copilul pe spate. Tatăl lui Jimmy era tâmplar, dar s-a îmbolnăvit şi a rămas fără serviciu. Atunci, s-au mutat într-o casă mai mică, iar mama copiilor a devenit croitoreasă. Din păcate, i s-au îmbolnăvit ochii nu după mult, aşa că n-a mai putut să facă această muncă. Soţul ei a murit acum doi ani. Ca să aducă hrană pentru familie, Harry, care are zece ani, a început să fure. Cu trei luni în urmă, doamna Me Farrell s-a stins din viaţă. Harry a fost nevoit să aibă grijă de atunci singur de fratele lui mai mic, dar cu o lună în urmă a fost bătut de alţi hoţi. Aşa cum i-am spus deja lui Jimmy, s-a întâmplat să-l găsesc chiar în acele momente, aşa că l-am luat la mine. Dar pe Jimmy n-am reuşit să-l găsesc până acum. Sunt convins că a suferit foarte mult în ultima lună, sărăcuţul de el…

— Da, arată rău. E înfometat.

Hart încuviinţă, oftând.

— Acum vom merge acasă, Jimmy, spuse el apoi, sărutând copilul pe obraji. O să dormi în sfârşit într-un pat cald, o să fii schimbat de hainele astea, iar mâine te voi duce la Harry.

— Mulţumesc, Hart, spuse Angela zâmbind, gândindu-se la contrastele teribile existente peste tot la Londra.

Oameni îmbrăcaţi foarte bine şi oameni îmbrăcaţi în zdrenţe… Copii bine îngrijiţi, jucându-se în parcurile minunate şi copii ca Jimmy, colindând străzile în căutarea unui colţ de pâine… Matroane trufaşe şi servitoare umile…

La prima vedere, continuă ea să reflecteze, acest oraş ţi se pare minunat cu turlele înalte ale bisericilor, între care se evidenţiază domul St. Paul şi somptuosul Westminster Abbey… La o privire mai atentă însă, observi străzile sărăcăcioase, clădirile dărăpănate şi mulţimea de oameni fără adăpost.

Chiar şi în rândul clasei sale diferenţele sunt foarte mari, se gândi ea, de o parte situându-se cei extrem de bogaţi, cu costumele lor excentrice, iar de cealaltă persoanele mai puţin norocoase, care se chinuiesc din răsputeri să-şi păstreze rangul…

Unde mă aflu eu în tot acest mozaic? se întrebă Angela, oftând.

Apoi, brusc, faţa marchizului Blackthorn îi apăru în minte.

„Face bine că nu se sinchiseşte de regulile impuse de societate”, îşi spuse ea, inspirând adânc.

„Dar pentru bărbaţi viaţa e mult mai simplă… Ei pot să ignore o sumedenie de convenţii sociale şi totuşi să fie bine primiţi în toate cluburile selecte. Cu femeile, lucrurile se petrec cu totul altfel… Ele nu se pot bucura de atâta libertate. Ca să-mi găsesc un soţ bun, în timpul scurt pe care-l voi petrece la Londra, va trebui să respect toate

normele de conduită impuse de clasa din care fac parte… Şi nu doar pentru că altfel n-aş mai fi primită la Curte, ci şi pentru că Andrew a făcut sacrificii foarte mari ca să stau acest sezon la Londra. Nu pot să pierd această ocazie”.

„Trebuie să mă mărit!” îşi spuse ea oftând. „Conformarea trebuie să fie cuvântul meu de ordine”, se gândi ea, amintindu-şi privirile ca de uliu ale matroanelor, când o văzuseră intrând în acea casă, mai devreme.

„Abia după ce au realizat că sunt liniştită şi politicoasă, s-au mai relaxat”, reflectă Angela în continuare, muşcându-şi uşor buzele. „Totuşi, sunt încă toate cu ochii pe mine şi orice mişcare greşită m-ar putea pierde. Deşi îmi va fi foarte greu să mă comport cum nu mi-e firea… Am aşa de multe defecte… Nu-mi sunt proprii manierele elegante şi mă simt mult mai bine printre oamenii din clasele inferioare.

„Ah, suspină ea din nou… De ce nu pot să fiu eu însămi?…”

Capitolul 2

„Dumnezeule!… Va fi un dezastru!” îşi spuse Angela, cu un zâmbet fals pe faţă, uitându-se în jur. „Ce naiba caut eu aici, printre aceste persoane ilustre? De ce n-am realizat până acum prăpastia imensă dintre aristocraţii de înaltă clasă şi cei scăpătaţi?… Bărbaţii aceştia atât de bogaţi, nu vor fi niciodată interesaţi de sora unui viconte modest. Şi nici eu nu cred că m-aş potrivi cu vreunul dintre ei”.

Timp de şase ani, Angela auzise numai cuvinte de laudă

despre balurile din Londra, ca şi despre oamenii care participau la acestea. Acum, i se părea că totul fusese o exagerare.

Discuţiile pe care le auzea aici erau numai bârfe despre persoanele care nu acceptaseră să fie prezente la acel bal. Pe de altă parte, fetele pe care le întâlnise acolo erau interesate doar de modă şi de flirturi.

„Da", reflectă Angela, „nu am nimic în comun cu această lume".

— În sfârşit, o domnişoară cu adevărat frumoasă şi interesantă, spuse lordul Atwater, ultimul sosit, sărutând cu delicateţe mâna înmănuşată a Angelei.

— Vă mulţumesc pentru apreciere, murmură ea, roşind.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Zâmbetul tău e ca o rază de soare într-un colţ întunecat. Pune în umbră orice alt zâmbet.

Angela îşi îndreptă însă privirile spre un bărbat care tocmai intrase în hol, la fel de elegant ca ceilalţi sosiţi înainte.

„Pe lângă ei", se gândi Angela, „Andrew şi Hurt par prost îmbrăcaţi, deşi amândoi poartă întotdeauna costume scumpe. Nu am cum să mă căsătoresc, într-adevăr, cu un londonez. Nu cred că m-aş putea apropia cu adevărat de acest tip de oameni. Sigur că nu mă aştept să mă căsătoresc din dragoste, dar prietenia e importantă într-un cuplu".

— E timpul să înceapă dansul, anunţă Cassie, şi Andrew o trase uşor de braţ pe Sylvia, logodnica lui, după care se apropiară amândoi de Angela.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, spuse Hurt, care revenise de scurt timp la petrecere şi se apropie acum zâmbind de Angela.

— Ah, sunt aşa de emoţionată încât mă tem să nu leşin.

— Nu se vede că eşti emoţionată, ceea ce înseamnă că ştii să te controlezi foarte bine. Felicitări. Şi Sylvia e emoţionată. Chiar şi Cassie.

— Cassie?… Dar este al şaselea bal la care participă.

— Da, dar primul la care este gazdă. În plus, ţine foarte mult ca tu să ai succes în seara asta.

— Oh, Hart, ai dreptate. Nu e deloc uşoară nici pentru ea, seara asta.

În momentul următor, lordul Atwater o invită pe Angela la dans, iar aceasta acceptă zâmbind politicos.

— Cât de norocos sunt să dansez cu cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o la balurile din Londra în ultimii ani.

— Ah, exageraţi, lord Atwater, spuse Angela, plecându-şi pleoapele.

— Nu exagerez deloc. Eşti şi foarte modestă, adăugă el, căutându-i ochii. Îmi place şi asta, la tine, continuă el galant.

„Probabil îşi caută şi el o soţie, aşa cum îmi caut eu un soţ”, se gândi ea, evitând să arate cât o irita atitudinea lui. „Dar, de ce nu e interesat de fetele care sunt de nivelul lui?… De ce se agaţă aşa de o provincială ruşinoasă ca mine? Poate îşi imaginează că sunt mai uşor de sedus pentru o seară”, continuă ea să reflecteze şi gândul acesta o făcu să se scuture de oroare.

Lordul Atwater păru să fi ghicit la ce se gândise, deoarece schimbă brusc subiectul:

— Ieri, a avut loc în parcul din apropiere o întâmplare foarte ciudată.

— Da? Nu mă surprinde. Am auzit deja o mulţime de comentarii cu întâmplări petrecute în parcurile din Londra.

— Da, sunt sigur, dar asta e cu adevărat deosebită. Poate ai auzit de lordul Shelford, care e un călăreţ extraordinar, şi membru al celor mai selecte cluburi din Londra…

— Da, am auzit de acest lord şi că s-a îndrăgostit de o fată văzută în parc, despre care a aflat mai apoi că e verişoara lui, cu care nu se mai întâlnise de ani de zile. Toată lumea a vorbit în această seară de acest fapt.

— Da, aşa e… Lordul Shelford s-a îndrăgostit de propria lui verişoară. Îţi dai seama că mult timp de acum înainte, toţi prietenii lui vor face glume pe tema asta.

„Ah, se trezi Angela gândind. Sunt sigură că Marchizul Negru nu m-ar fi bătut la cap cu astfel de nimicuri”.

„Dar, se dojeni ea imediat, cum pot să ştiu ce fel de om e Marchizul Negru, când n-am schimbat nicio vorbă cu el? Ce mă face să cred că e atât de diferit de această lume?… Doar a frecventat această societate ani de zile… Da, probabil discuţiile lui nu sunt cu mult diferite de cele ale lordului Atwater. Nu trebuie să mă mai gândesc la el”.

După ce muzica încetă, lordul Atwater o conduse la grupul în care Andrew discuta cu alte persoane.

— Nu-mi vine să cred că lordul Atwater e din nou în căutarea unei soţii. Abia s-a despărţit de prima, comentă

domnișoara Sanderson la urechea Angelei.

— Ah, nu știam că a mai fost căsătorit.

— Da. S-a căsătorit în sezonul trecut, cu domnișoara Sherbrooke, dar din păcate a fost o căsătorie de scurtă durată. Soția lui a murit într-un accident, cu șase luni în urmă.

— Nu putem să-l blamăm că își caută o altă soție, interveni domnul Harley.

Trebuie să aibă un copil. Abia aștept să văd pe cine va alege de data asta.

— Te simți bine la acest bal, domnișoară Angela? întrebă domnul Garwood, vrând să dea de înțeles că dorea schimbarea subiectului.

— Da, deși mi-e deja foarte dor de casă, răspunse Angela zâmbind.

— Te înțeleg perfect. Și mie îmi place mai mult la țară, departe de agitația Londrei.

În orele următoare, Angela fu invitată la dans de o mulțime de tineri, dar niciunul nu reuși să-i alunge gândurile de la Marchizul Negru.

***

— Aș vrea să te comporți frumos cu lordul Atwater, spuse lady Forley când plecară de la bal. Ar fi un soț ideal pentru tine. Face parte dintr-o familie foarte veche, iar averea lui include nu mai puțin de cinci moșii. Cum ne-a promis că va veni mâine să te ia la plimbare, ar fi bine să profiți de acest prilej și să strângi mai mult legătura cu el.

— E cam devreme, mamă, să mă gândesc la el ca la un posibil soț, remarcă Angela. În plus, soția lui a murit doar

de câteva luni. Nu cred că e interesat să se recăsătorească atât de curând. Dar chiar dacă are această intenţie, e puţin probabil că mă va alege pe mine. Am observat că la acest bal a acordat aceeaşi atenţie şi altor fete, printre care s-a numărat şi fiica unui duce foarte bogat. Pe de altă parte, sunt încă trei bărbaţi care mi-au făcut curte în seara asta. Cu domnul Garwood voi ieşi în parc, într-una din zilele următoare.

— Tu trebuie să te căsătoreşti cu un bărbat bogat. Domnul Garwood nu face parte din această categorie. În plus, trăieşte mai mult la ţară, pentru că trebuie să administreze moşia de acolo.

— Greşeşti, mamă. Domnul Garwood stă mult şi la Londra. Şi cum administrează şi moşia familiei Albany, sunt sigură că nu e foarte sărac.

— Lady Stafford m-a spus că nu l-a mai văzut la niciun bal de multă vreme.

— Poate pentru că n-a fost interesat să se însoare.

— Mă rog, poate. Oricum, n-are niciun rost să-ţi pierzi vremea cu el. Un soţ sărac îţi ruinează viaţa. N-ai nevoie de aşa ceva. De ce să-ţi petreci viaţa la ţară, unde costurile sunt mult mai mici? Un soţ fără posibilităţi materiale te va ţine departe de lume. O asemenea soartă e mai rea decât moartea. Concentrează-te deci pe Atwater. El va putea să-ţi cumpere haine şi bijuterii scumpe. Cu el vei trăi la Londra, printre oameni sus-puşi. Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

Angela oftă, dar cum decisese să nu mai discute cu mama ei în contradictoriu, nu spuse nimic. Tot ce-şi dorea acum, era să doarmă mai mult.

Cât despre bărbaţii cunoscuţi la bal, nu putea spune că o interesa altcineva în afară de domnul Garwood, cu toate că şi cu el avusese o conversaţie superficială.

— Te rog să-l încurajezi pe Atwater, continuă lady Forley Fă-i complimente, laudă-i ţinuta, manierele, ideile… Fă-l să înţeleagă că pentru tine este cel mai important bărbat din toţi cei pe care i-ai cunoscut. Nu-l contrazice niciodată. Şi mai ales, nu-i vorbi despre acele cărţi oribile pe care le-ai citit. Asta o să-l facă să fugă de tine mâncând pământul.

— Am înţeles, mamă, răspunse mecanic Angela, fără să-i pese însă de poveţele mamei ei.

— Va trebui să găseşti chiar în acest sezon un soţ bogat, care să aibă grijă de tine.

— Da, mamă.

— Ignoră toţi bărbaţii săraci. O viaţă petrecută în sărăcie nu e viaţă.

— Da, mamă.

— Ah, sunt foarte fericită că am venit în sfârşit la Londra. M-am bucurat aşa de mult să-l revăd pe Henry!… Lordul Styles, se corectă ea imediat, când Angela îşi ridică uimită sprâncenele şi o privi lung. A fost întotdeauna cel mai insistent curtezan al meu. Sper să te împrieteneşti cu fiicele lui.

Angela oftă din nou. Mama ei n-o înţelesese niciodată.

Nu schimbase mai mult de două vorbe cu lordul Styles la bal, aşa că n-avea cum să-l judece, dar fiicele lui erau cela mai proaste fete pe care le văzuse vreodată. Astfel, ideea de a se împrieteni cu ele i se părea absolut absurdă. Mult mai absurdă decât cea în care se vedea îndrăgostită de

infamul lord Blackthorn.

Angela se urcă emoţionată pe scaunul înalt al trăsurii lordului Atwater şi în scurt timp aceasta se îndreptă în goană spre Hyde Park.

După ce se ţinu un timp cu mâinile încleştate de marginile scaunului, Angela inspiră adânc, hotărâtă să-şi recapete calmul.

Astfel, îşi puse mâinile în poală şi încercă să zâmbească, uitându-se cu atenţie la peisajul care defila în faţa ei.

Atwater părea foarte popular la Londra, deoarece era salutat permanent de pe marginea drumului, fapt care făcea aproape imposibilă o conversaţie în timpul călătoriei.

Lucrurile n-au stat cu mult diferit nici după ce s-au dat jos din trăsură, deoarece aleile parcului erau pline de oameni care au fost şi la bal, aşa că Angela şi cu lordul Atwater n-au apucat să schimbe nici de astă dată vreo vorbă.

La un moment dat însă, în timp ce Atwater flirta cu lady Jersey, apăru Garwood.

— Uită-te la lady Seaton, îi şopti el după schimbul obişnuit de saluturi, dând uşor din cap spre femeia aflată la mică distanţă faţă de ei, ţinându-şi crispată calul de căpăstru. E foarte îngândurată.

— Da, observ, replică Angela, aranjându-şi uşor cocul.

În dimineaţa aceea, servitoarea îi vorbise de zvonurile care circulau prin oraş cu privire la lordul Seaton, care fusese prins în flagrant de soţul amantei sale. Duelul era inevitabil şi probabil lady Seaton aflase.

— Lady Seaton ştia foarte bine când a acceptat să se

mărite că reputaţia lordului Seaton nu era tocmai nepătată.

— Poate s-a gândit că-l va schimba, zise Angela.

— Ah, atunci a fost nebună, răspunse Garwood râzând. Lordul Seaton nu e genul de bărbat care îşi schimbă obiceiurile de dragul unei femei. Dacă a vrut un soţ fidel, ar fi trebuit să se fi căsătorit cu un bărbat serios, în care ştia că poate avea încredere.

Angela încuviinţă, dar nu făcu niciun comentariu

Peste câteva momente, lady Jersey se îndepărtă şi Atwater, de parcă ar fi observat abia atunci prezenţa lui Garwood, se întoarse spre acesta şi-l privi lung. Când vru însă să spună ceva, apăru lângă el lordul Styles, urmat de surorile Bradbury, apoi lady Delaney şi cele două fiice ale sale.

Angela se plictisi de discuţiile auzite cu mult înainte ca turul parcului să se fi încheiat. Vocile se schimbau tot timpul, dar vorbele rămâneau aceleaşi:

— Lady Chesbrook şi lady Fullerton divorţează…

— … şi atunci Delaney a răsturnat masa – accidental, desigur

— Dar bietul Williamson s-a trezit cu tot vinul pe pantalonii lui…

— Dacă domnul Conelaugh îşi închipuie că poate să doarmă în grădină cu…

— Domnişoara Jeanette e cea mai bună modistă care a existat vreodată.

— Nu cred că lordul Seaton…

Astfel, orele petrecute în parc semănau întru totul cu cele din seara precedentă, de la bal, cu excepţia decorului.

Când se întoarseră la trăsură, Angela avu un schimb politicos de cuvinte cu o femeie care o abordase pentru a-i lăuda ţinuta.

— La naiba! îi spuse lordul Atwater printre dinţi. Mama ta nu te-a învăţat nimic?… Asta era lady Shelby… De ce te-ai oprit cu ea?

— Pentru a fi politicoasă…

— O femeie ca ea trebuie să fie evitată.

— De ce?

— Ah, eşti chiar aşa de inocentă? Atunci nu-ţi bate capul tău frumos cu astfel de probleme, dar evit-o altă dată pe femeia aceasta.

Angela simţi că i se urcă sângele la cap de enervare, dar amintindu-şi că mama ei îi spusese să nu-şi dezvăluie inteligenţa, tăcu.

„Cum pot să câştig respectul unui bărbat, dacă n-am voie să-i dau o replică potrivită?”… se gândi ea oftând.

„Poate nu sunt chiar atât de inteligentă cum am crezut până acum, dacă nu sunt capabilă să găsesc o frază care să-l pună la punct, fără ca prin asta să dezvălui caracterul meu real”.

Devall se îndreptă încruntat spre strada Bond, fără să mai prefere scurtăturile, cum făcea de obicei, hotărât să se analizeze fără milă…

Trecuseră două săptămâni de când se întorsese la Londra.

Două săptămâni!… Şi nu făcuse niciun progres!

Apoi, pentru prima dată în viaţa lui, Devall îşi blestemă reputaţia proastă, care-i închidea uşile saloanelor selecte.

„Va trebui să rezolv această problemă într-un fel sau altul”, se gândi el oftând.

Urâse întotdeauna convenţiile sociale, dar era nevoit acum să le respecte, pentru a-şi atinge ţelul.

Dar cine îi va acorda şansa să se reabiliteze?… Intelectualii?… Poate lady Chartley… Sau doamna Barnthorpe…

Era primit în cluburile selecte, dar nu şi în casele respectabile, ori acum avea nevoie să fie invitat în cele mai înalte cercuri…

„Da”, îşi spuse apoi, traversând piaţa Piccadilly, „voi merge mai întâi la lady Chartley. Ei îi place la fel de mult ca mie să şocheze societatea”.

Când să între însă pe poarta casei doamnei Chartley, cum era concentrat asupra problemelor care-l frământau, se lovi de Atwater, care-l privi dispreţuitor.

— De ce nu te uiţi pe unde calci? se răţoi Atwater, scuturându-şi praful imaginar de pe costumul impecabil.

Enervat de tonul cu care-i vorbise Atwater, Devall îl prinse de reverele hainei.

— Fii atent cum vorbeşti cu mine, Atwater!

— Mi-ai rupt haina! spuse Atwater printre dinţi, făcând un pas înapoi.

— Nu-i nimic. Oricum nu-ţi stă bine în acest costum!

— Aş putea să te provoc la duel! ripostă Atwater, roşu de mânie, dar îl măsură pe Devall din cap până-n picioare cu o expresie plină de dezgust şi adăugă: Dar ar fi trebuit să fii şi tu un gentleman, ca s-o fac.

Spunând acestea, Atwater se răsuci pe călcâie şi se

îndepărtă, îndreptându-se la rândul lui spre strada Bond.

— Blestemat să fii! spuse Devall încet, uitându-se după el până când nu-l mai văzu.

„Poate n-am făcut bine că am venit aici", se pomeni Devall gândind, „dar acum e prea târziu ca să renunţ… Pentru următoarea întâlnire voi stabili mai întâi o oră de audienţă, ca să nu mai am parte de surprize neplăcute…"

***

Angela puse cartea „Ghiaurul" de Byron, peste romanul lui Jane Austen, „Mândrie şi prejudecată", ultimul din teanc, apoi inspiră adânc… întotdeauna când intra într-o librărie să cumpere o carte, până la urmă alegea un vraf…

— Ce surpriză!… Ştrengăriţa miloasă! se auzi în spatele ei o voce bărbătească profundă. Ce a furat copilul?

După asta, lordul Blackthorn se aplecă, încercând să prindă privirile Angelei.

Era din nou îmbrăcat în negru, însă nu asta atrase cel mai mult atenţia ei, ci ochii întunecaţi, plini de furie.

Angela făcu un pas înapoi, străbătută de un fior de teamă.

— Pardon? făcu ea, ridicându-şi sprâncenele.

— Ah, azi joci rolul timidei? Nu te mai preface. Ştim amândoi că nu asta e firea ta, replică el, iar ochii începură să-i semene cu două cuburi de gheaţă.

— Iertaţi-mă, sir, dar trebuie să iau cărţile de pe tejghea şi nu pot din cauza dumneavoastră.

— Le vei lua după ce-mi vei spune cum te numeşti.

„Ah, ce arogant nesuferit!" se gândi Angela, încruntându-se uşor. „Cum îndrăzneşte?"

— De ce? întrebă ea, furioasă. Ca să mă denigraţi şi pe mine, cum aţi făcut cu atâtea tinere înainte? Ştiu multe despre dumneavoastră, lord Blackthorn. Dacă doriţi să-mi cunoaşteţi numele, găsiţi pe cineva care să ne poată face cunoştinţă. Să fie însă o persoană respectabilă* deşi mă îndoiesc că aţi putea convinge pe cineva să vă facă acest serviciu.

— Aşadar, prima impresie pe care mi-am făcut-o despre tine a fost corectă, răspunse el, încrucişându-şi braţele. Îţi place să te încaieri cu vânzătorii ambulanţi, am dreptate?…

— Numai când aceştia bat copii fără apărare.

— Fără apărare?… Puştiul e un hoţ! Nu i-ai făcut un serviciu, când l-ai scăpat de pedeapsă. Mai bine ai alerga acasă să vezi ce ţi-a furat, în timp ce faci cumpărături.

— Obişnuiţi întotdeauna să emiteţi păreri fără a vă interesa în prealabil cum stau lucrurile?… Băiatul acela nu e un hoţ.

— Ce naivă eşti dacă îl consideri nevinovat! Face parte dintr-un grup organizat de hoţi.

— Nu este adevărat!

— Ar fi fost mai bine să-l duci la casa de corecţie.

— Unde să fie pus la munci grele? N-aţi văzut cât e de plăpând?

— Dumnezeule, mare! Chiar te-a sedus copilul ăla, nu? Ar fi bine să-ţi dai seama că ai greşit, înainte ca el şi prietenii lui să-ţi fure tot din casă.

„Cerule! se gândi Angela, de ce stau să-mi pierd vremea cu acest bărbat repudiat de toată lumea, când aş putea să-mi petrec timpul cu oameni respectaţi în toată Londra?”

— Greşiţi, sir, replică ea, încercând să-şi păstreze calmul. Jimmy nu mi-ar face aşa ceva, niciodată. De altfel, acum se află într-unul din cele mai bune orfelinate din Londra, împreună cu fratele lui, care e acolo de câteva săptămâni. Niciunul nu este hoţ. Părinţii lor au fost oameni respectabili, înainte de a-i lovi nenorocirile. Aşa că imediat ce se vor restabili, cei doi fraţi vor fi trimişi la şcoală.

— Eşti o tânără cu inimă bună, nu-i aşa? replică marchizul, privind-o cu ironie.

— Ah, sunteţi odios! O inimă bună va fi întotdeauna mai de preţ decât răutatea! Dar de ce trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră, care nu aveţi căderea de a-i judeca pe alţii, dat fiind modul în care vă comportaţi. Acum, daţi-vă la o parte, pentru că vreau să-mi iau cărţile. Mă aşteaptă trăsura.

— Mai întâi trebuie să-mi spui cum te cheamă.

„Dacă nu-i spun cum mă cheamă, va trebui să revin în altă zi, pentru a-mi lua cărţile”.

— Angela Warren, murmură ea, nervoasă.

— Ah, eşti sora lordului Forley? întrebă el, surprins.

— Acum, vă va fi foarte uşor să-mi faceţi probleme…

— Nu te speria, dacă aş fi vrut să-ţi fac vreun rău, aş fi putut şi dacă nu-ţi ştiam numele, replică marchizul dându-se la o parte, iar Angela îşi luă teancul de cărţi şi se îndreptă în fugă spre caleaşcă.

„Deci, aceasta e Angela Warren” se gândi marchizul, urmărind-o cu privirea… „Foarte interesant… Pare extrem de pasională”.

Devall alungă însă repede acest gând. Nu dorea să păteze

în niciun fel, inocenţa Angelei.

„Atunci, de ce m-am comportat aşa de urât cu ea?” continuă el să reflecteze. „N-am mai vorbit astfel cu nimeni, înainte… De ce am făcut-o tocmai cu ea?… în plus, nu mi s-a mai întâmplat niciodată să-mi fac o impresie greşită despre cineva… Fata asta nu e nici pe departe naivă, cum am crezut. E inteligentă şi foarte deosebită de celelalte tinere pe care le-am cunoscut până acum. Cărţile pe care şi le-a cumpărat dovedesc cu prisosinţă acest fapt”.

„Dar mai bine nu mă mai gândesc la ea… Probabil sunt destui tineri care au pus ochii pe ea.. *. Fratelui ei i-ar prinde foarte bine dacă s-ar înrudi cu contele Atwater, de pildă”.

„Doamne! Am înnebunit, sau ce?… Plăcându-mi această fată, voi avea parte doar de probleme… Mai bine să mi-o scot din minte”, se gândi el, plătind cărţile pe care şi le alesese la rândul lui.

Dar, nici nu ieşi bine din librărie şi faţa Angelei îi apăru din nou dinaintea ochilor…

„E atât de atractivă”, se gândi el… „Mai ales când se înfurie…”

Capitolul 3

O săptămână mai târziu, Devall stătea rezemat de zidul unei clădiri de pe strada New Bond, privind cu insistenţă uşa magazinului Grafton House, aflat vizavi.

Domnişoara Warren urma să iasă de acolo din clipă în clipă. „Nu-i place să piardă timpul prin magazine, din câte

am observat săptămâna aceasta, de când o urmăresc", se gândi Devall. „Un alt fapt care o deosebeşte de fetele obişnuite".

Apoi îşi aminti că într-una din zile o văzuse plimbându-se cu Atwater şi oftă adânc.

„Nu se potrivesc deloc", reflectă el în continuare. „Domnişoara Warren are nevoie de un bărbat care ştie s-o aprecieze, dar e prea lipsită de experienţă pentru a realiza că Gabriel n-o face. Sunt însă mulţi bărbaţi bogaţi care i-ar sta la picioare, fermecaţi de originalitatea ei".

În dimineaţa aceea, Angela se îmbrăcase cu o rochie simplă, dar care-i punea foarte bine în valoare corpul armonios. Pe cap avea o bonetă care îi ţinea strânse pletele roşcate.

„îşi controlează foarte bine expresia feţei", îşi spuse Devall,

„dar ochii îi trădează totuşi caracterul pasional."

Când o văzu ieşind în sfârşit din magazin, însoţită de o servitoare, Devall alergă de partea cealaltă a drumului, dar nu se opri, pentru a nu-i afecta imaginea. Totuşi, se aplecă uşor şi-i spuse încet:

— Domnişoară Warren, fereşte-te de Atwater.

Angela îi aruncă o privire fugară şi se îndepărtă.

Devall realiză că apropierea de Angela îi provocase o emoţie foarte puternică.

„La naiba!" îşi spuse el… „Ce s-a întâmplat cu mine? Ce mi-a venit să mă apropii de ea?… Dacă cineva a observat că i-am vorbit, Angela va fi compromisă. Mie nu mi-a păsat niciodată ce părere au oamenii despre mine, dar ea merită

să fie protejată, nu târâtă în noroi. Trebuie să evit, pe viitor, s-o mai pun în asemenea situaţii”.

***

Angela privi mulţimea strânsă la Almack şi oftă. În ciuda grijilor pe care şi le făcuse mama sa cu privire la primul ei sezon în Londra, avea un program extrem de încărcat în fiecare zi: baluri, plimbări, spectacole de teatru, de operă, cumpărături, vizite, primiri… Şi lista părea să se îmbogăţească tot mai mult…

Lady Forley era entuziasmată. Angela, nu! în toată această mulţime de distracţii, calitatea – din punctul ei de vedere – era absentă.

Trebuia însă să-şi găsească un soţ, aşa că era nevoită să accepte toate invitaţiile, oricât de mult o plictiseau discuţiile de la aceste întruniri, unde se vorbea extrem de mult, dar nu se aborda niciodată vreun subiect interesant. Astfel, în afară de faptul că ştia titlul şi numele curtezanilor ei, nu mai aflase altceva în legătură cu aceştia.

Gândindu-se la toate acestea, Angela o privi pe doamna Jersey, care-i zâmbi larg.

Lady Jersey era prezentă la toate balurile din Londra şi se părea că acestea o încântă la fel de mult ca pe lady Forley. Totuşi, cum cei mai mulţi dintre bărbaţii prezenţi la balurile din sezonul actual îşi căutau o soţie şi făcuseră deja o selecţie, lady Forley nu prea mai avea pretendenţi pentru dans.

Angela îşi trecu apoi privirile peste feţele tinerilor aflaţi în mulţimea invitată la balul din acea seară… în curând, va trebui să se hotărască şi ea pe cine va alege să-i fie soţ,

dintre cei care-i făceau curte… Dar la cine să se oprească?…

Niciunul nu părea cu adevărat serios.

Mama ei o îndemna tot timpul să-l încurajeze pe Atwater, dar ea nu se simţea bine în compania lui. Pe de altă parte, el părea să fie atras mai mult de domnişoara Hanson, deşi tatăl ei era doar un simplu baronet.

Garwood era singurul, dintre toţi, a cărui companie îi făcea plăcere.

„Să mă concentrez deci asupra lui", se gândi Angela, inspirând adânc. „Dar nu-l voi evita nici pe Atwater, până când nu voi afla de ce m-a sfătuit marchizul Blackthorn să nu mai stau de vorbă cu el".

„Deşi, continuă ea să reflecteze, n-ar trebui să acord niciun credit sfaturilor Marchizului Negru. E un om deosebit de periculos… L-am întâlnit de prea multe ori în ultimul timp pentru a considera că au fost simple coincidenţe… Sunt sigură că mă urmăreşte".

Angela fu apoi prinsă în vârtejul dansului şi în scurt timp ajunse lângă lordul Atwater.

— Cât eşti de frumoasă! îi spuse acesta, privind-o cu căldură.

— Mulţumesc, sir, replică ea, plecând ochii.

— Spune-mi Gabriel.

— Nu pot, sir…

— Încearcă, răspunse lordul Atwater, continuând să-i zâmbească.

Angela oftă…

Nu se aflau într-un loc potrivit pentru discuţii serioase. Stăpânii casei urmăreau cu ochi ageri fiecare mişcare a

invitaţilor lor.

După ce dansul se sfârşi, Angela reveni la grupul din care făcea parte şi mama ei.

— Ai auzit că lordul Cloverdale n-a murit de moarte naturală? o întrebă lady Forley. Lady Sefton jură că a fost otrăvit!

— Ah, sunt doar supoziţii, interveni lady Debenham. Până nu se va dovedi clar acest lucru, refuz să mă pronunţ asupra acestui caz… Deşi nu sunt de acord că bărbatul acela a fost reprimit în societate. Lady Chartley l-a invitat la balul pe care l-a dat ieri-seară.

— Vorbeşti cumva despre Blackthorn? întrebă lady Forley.

— Despre cine altcineva? replică lady Debenham, cu un surâs uşor în colţul gurii. El e singurul om din lumea noastră cu o minte mai diabolică decât a diavolului însuşi. Lady Chartley a riscat foarte mult fiind de acord să-l ajute să-şi facă reintrarea în societate. Am fost de-a dreptul şocată când aflat de isprava ei. Sper că acest om odios nu se va gândi să încerce vreodată să între şi în graţiile mele. Am multă consideraţie pentru ceea ce a fost familia lui odinioară, dar adevărul trebuie să iasă la iveală: Blackthorn l-a ucis pe lordul Cloverdale!

Angela simţi un fior rece pe şira spinării.

„Are o privire diabolică, într-adevăr”, se gândi ea… „Am bănuit că un bărbat cu asemenea ochi poate fi în stare de orice”.

— Ce vorbeşti? întrebă doamna Bassington cu ochii măriţi de uimire, ca şi cum ar fi auzit cea mai teribilă bârfă

din ultimii ani.

— A considerat probabil această afacere ca pe o datorie de onoare, dar eu nu pot să gândesc aşa, comentă lady Debenham. A fost îngrozitor. S-au folosit şi săbii şi pistoale în acel masacru.

— Dar de unde ştii ce s-a întâmplat? întrebă lady Forley, surprinzându-le atât pe Angela cât şi pe lady Debenham.

— Aşa şi-a închipuit toată lumea că au stat lucrurile, pentru că Blackthorne a fost văzut în oraş foarte devreme dimineaţă şi după modul cum era îmbrăcat părea că venea de la un duel. Lordul Coldstream a murit în acelaşi mod, se pare, de aceea se crede că tot Blackthorn e autorul crimei.

— Când a murit lordul Coldstream, interveni Sylvia, aplecându-se la urechea Angelei, eram în oraş şi am auzit într-adevăr că în noaptea precedentă avusese loc o altercaţie la club, între el şi Blackthorn. Nu se ştie însă exact dacă din cauza unei fete sau din cauza jocului de cărţi. Unii spuneau însă că se împăcaseră, totuşi, după aceea.

— Cine ţi-a spus toate acestea? o întrebă încet Angela.

— Am auzit o discuţie dintre Hurt şi Cassie. Eu însă mă îndoiesc că lordul Blackthorn ar fi comis crimele care i se impută.

Cum Sylvia fu invitată la dans, Angela nu reuşi să-i răspundă, dar nu putea să nu se condamne pe ea însăşi că dăduse crezare bârfelor, la adresa Marchizului Negru.

Cum se încruntase şi observă că lady Jersey o privea cu sprâncenele ridicate, Angela se grăbi să-şi repună masca pe faţă şi să zâmbească.

„Totuşi, reflectă ea, Marchizul Negru nu vorbise cu nimeni despre faptul că o văzuse salvând un hoţ, cum îl considerase el pe Jimmy". Deci, nu era chiar aşa de lipsit de scrupule pe cât se zvonea… Dacă nu cumva îşi propusese să joace cu ea cine ştie ce joc straniu…

„Ce mi se pare interesant însă, îşi spuse ea apoi, e că privirile lui nu exprimă numai răutate, aroganţă sau sarcasm, ci şi multă căldură, suferinţă, îngrijorare şi inteligenţă… Da… E o adevărată enigmă, concluzionă ea suspinând. Păcat că nu voi avea niciodată şansa să descifrez această enigmă… O legătură mai apropiată cu el m-ar discredita".

— Despre ce vorbeaţi atât de serios? întrebă Garwood apropiindu-se de grupul în care se afla Angela.

— Despre lordul Blackthorn, răspunse lady Debenham.

— Aii, da? Mă rog… N-aş putea spune că e uşă de biserică, dar multe lucruri care se spun despre el sunt totuşi neadevărate. De pildă, sunt sigur că nu trişează la cărţi, deoarece joacă din plăcere şi nu-l interesează dacă pierde sau câştigă… E însă foarte inteligent, aşa că nu poate fi bătut prea uşor. Angela, adăugă el apoi, schimbând subiectul… E o expoziţie foarte interesantă la Institutul Britanic. Vrei să mergem mâine s-o vedem?

— Ah, mâine nu pot. Mama a acceptat deja invitaţia doamnei

Stafford. Poate vineri…

— Mulţumesc. Crezi că va putea veni şi fratele tău? împreună cu Sylvia, bineînţeles.

— O să-i întreb.

După care, nu mai reuşiră să vorbească fiind invitată la dans, dar la sfârşitul seratei Garwood se apropie din nou de ea şi o întrebă dacă îi permite s-o conducă acasă.

— Mi-ar face plăcere, dar n-ar fi mai bine să conduci o fată cu care ai putea avea o relaţie serioasă?

Garwood tresări, ca şi cum ar fi primit o palmă.

„Doamne, cât de lipsită de tact am fost!" se dojeni imediat Angela, după care continuă:

— Ştii… Consider că suntem prieteni buni, aşa că mă gândesc la fericirea ta. Mi-ai spus de multe ori că îţi cauţi o soţie… Eu am o mamă foarte pretenţioasă şi probabil nu te-ai simţi bine s-o vezi aproape permanent…

— Da, e adevărat că nu mă simt prea confortabil în prezenţa mamei tale.

Spunând acestea, Garwood se înclină uşor şi se îndepărtă.

„Ah, n-ar fi trebuit să fiu atât de crudă cu el", se gândi Angela, urmărindu-l cu privirea. „Dar dacă n-aş fi fost aşa, s-ar fi ţinut în continuare după mine şi nu şi-ar mai fi căutat pe nimeni în sezonul ăsta. Totuşi, continuă ea să reflecteze, poate ar fi fost mai bine să-i spun adevărul: îl consider mult prea supus, pentru gusturile mele. După ce am văzut relaţia dintre părinţii mei, pot să spun că nu-mi place deloc să văd bărbaţi dominaţi de femei".

Atwater o conduse pe Grace, ultima lui parteneră de dans, în grupul unde era tatăl acesteia, dar când trecu pe lângă Angela, îi surâse ca întotdeauna.

— Eşti foarte norocoasă, spuse Grace venind lângă ea… Ce n-aş da să mă privească şi pe mine lordul Atwater cum

te-a privit pe tine. Nu-i aşa că e foarte frumos?… Blond, ochi albaştri şi cea mai senzuală gură din lume.

— Da, e un bărbat frumos, răspunse Angela. Dar frumuseţea nu e totul.

— Ştiu… Contează şi titlurile şi averea. Crezi că am vreo şansă să mă căsătoresc cu lordul Atwater? întrebă ea apoi, întorcându-se spre sora ei. A dansat cu mine de fiecare dată când ne-am întâlnit la un bal şi uneori chiar mi-a făcut complimente.

— Te-a invitat la dans doar când am fost în acelaşi grup cu domnişoara Warren, răspunse lady Hervey. Ar fi cazul să acorzi atenţie unei persoane mai accesibile, ca de pildă domnul Harley. Nu are titlu nobiliar, dar va moşteni foarte mulţi bani de la unchiul lui. Nu e urât, iar dacă va avea o soţie care să aibă grijă de el, va arăta destul de bine.

— Ah, nu, e foarte antipatic, replică Grace.

— Dar se ştie că are inimă bună.

Următorul dans era un vals, iar Angela acceptă bucuroasă invitaţia lordului Styles.

— Ah, spuse acesta când ajunseră pe ringul de dans… Nu-mi place deloc Londra.

— Eu n-aş putea să spun că nu-mi place Londra, dar recunosc că mă simt mult mai bine la ţară. Aşa că abia aştept să mă întorc acasă.

— Da, şi eu prefer să stau la moşia de la ţară. Ador să merg la vânătoare. Toate balurile astea la care sunt invitat aici mă plictisesc îngrozitor.

— Am auzit că locuinţa dumneavoastră e izolată de cele din satul în care trăiţi.

— Da, ca şi a fratelui tău… Trebuie să mă căsătoresc, dar cred că va trebui să-mi caut o văduvă… Ce tânără ar vrea să locuiască departe de civilizaţie?

Angela nu trebui să răspundă, deoarece muzica încetă şi lordul Styles o conduse la mama ei.

Nu după mult, portarul intră în sală cu o expresie alarmată şi se duse direct la lady Jersey. Imediat ce termină discuţia cu portarul, lady Jersey se apropie de lady Hanson, îi spuse ceva, iar aceasta din urmă leşină. Grace o prinse însă imediat şi când bătrâna doamnă îşi reveni puţin, ieşiră amândouă afară.

În următoarele secunde, toată lumea aflată la bal auzi vestea: sir Gerald Hanson s-a împiedicat la club şi a căzut, lovindu-se cu tâmpla de colţul unei mese… Murise pe loc!…

Angela fu la fel de şocată ca toţi ceilalţi de această veste, însă şi de faptul că după ce îşi arătă regretul şi tristeţea, invitaţii se întoarseră pe ringul de dans şi la discuţiile vesele.

Devall se postă lângă uşa unui magazin aflat vizavi de casa în care era organizat balul şi începu să cerceteze cu atenţie invitaţii care se grăbeau să se urce în trăsurile lor luxoase.

Nu dură mult şi o observă pe Angela, care se îndrepta împreună cu mama ei spre trăsura care le aştepta în faţa casei.

— Domnişoară Warren! strigă Devall, traversând strada şi apropiindu-se zâmbind de ea.

— Mă urmăriţi? întrebă Angela, privindu-l încruntată. V-aţi pus în gând să mă dezonoraţi?…

— Ah, am trecut întâmplător pe aici, iar când te-am văzut mi s-a părut normal să te salut. Dar probabil ai dreptate, ar fi trebuit să mă abţin. Iartă-mă…

Angela se încruntă şi-şi continuă drumul, în timp ce Devall traversă din nou strada.

— Ţi-am spus că omul acesta îţi va face mult rău, murmură lady Forley în timp ce urcau în trăsură, iar Andrew şi Sylvia schimbară câteva cuvinte şoptite, uitându-se în direcţia în care plecase Devall.

„Sper că n-au observat şi ei scena dintre mine şi Marchizul Negru”, se gândi Angela, inspirând adânc, de parcă s-ar fi pregătit pentru o explicaţie incomodă.

— Atwater cred că era deja în caleaşca lui şi n-a văzut că ai stat de vorbă cu Blackthorn, dar fii sigură că va avea cineva grijă să-i spună.

— Ah, eşti ridicolă, mamă, cu exagerările tale, răbufni Angela, oftând.

— Nu sunt proastă! De ce crezi că a venit la tine, dacă nu să te discrediteze în ochii lumii? Şi probabil te urmăreşte, dacă a fost în zonă tocmai acum. Să vezi că Atwater nu-ţi va mai acorda atenţie.

Lady Forley continuă să vorbească, dar Angela încetă s-o mai asculte.

„Da, se gândi ea, şi eu cred că mă urmăreşte, deşi nu-mi explic de ce o face”.

Preocupată de gândurile ei, Angela nu observă când se opri trăsura, pentru ca Andrew s-o conducă pe Sylvia la casa fratelui ei, aşa că tresări uşor când acesta se apropie şi o întrebă cum se simte.

— Ah, Hart! Sunt bine, doar puţin obosită.

— Şi eu la fel. De aceea i-am şi spus lui Cassie că ne vom întoarce mâine la ţară.

— Ah, cum aşa?… întrebă Angela ridicând sprâncenele… Sylvia nu poate rămâne singură şi ar fi păcat dacă ar părăsi Londra atât de devreme.

— Sylvia poate să vină să stea la noi, interveni lady Forley zâmbind..

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse bucuroasă Sylvia luându-l din nou pe Andrew de braţ şi privindu-l galeş în ochi.

— Dar Cassie cum se simte? întrebă Angela, întorcându-se spre Hart.

— Şi ea e obosită, însă nu vrea să recunoască. Eu i-am spus de când am venit că s-ar putea să nu rezist până la sfârşitul sezonului.

— Bine, atunci o vom aştepta pe Sylvia la noi, mâine dimineaţă.

— Da. Mulţumesc că veţi avea grijă de ea.

— Pentru nimic. Andrew va fi foarte fericit s-o poată vedea mai mult.

Hart încuviinţă, zâmbind cu înţelegere.

— Ah, vă mulţumesc încă o dată că m-aţi invitat să stau aici, spuse Sylvia în seara următoare, în timp ce ea şi cu Angela se îmbrăcau pentru a pleca la teatru. Mi-a fost teamă că Hart va insista să merg şi eu acasă.

— Ne bucurăm toţi foarte mult să te avem cu noi.

Sylvia zâmbi, bucuroasă.

— Sper că nu se va întâmpla nimic rău cu Cassie. E foarte

obosită. Dacă se va îmbolnăvi, mă voi simţi foarte vinovată că i-am cerut să venim la Londra.

— Linişteşte-te… îşi va reveni.

— Da, sper că va avea grijă de ea.

— Da. Şi Andrew va avea grijă de tine.

— Atwater s-a purtat bine cu tine? întrebă Sylvia, după o scurtă ezitare.

Angela se încruntă uşor… Prea multă lume îşi închipuia că-l vrea de soţ pe Atwater.

— Nu mă interesează Atwater, răspunse ea după câteva clipe. Nu mă simt bine în compania lui.

— Ah, am crezut că l-ai ales pe el, cel puţin asta reiese din ceea ce spune mama ta despre voi.

— Nu, nu-i aşa. Voi vorbi cu mama şi o voi ruga să nu mai discute despre mine şi Atwater. Îl prefer pe Garwood…

— Dar Atwater e mai frumos.

— Da, e într-adevăr frumos, dar… să ne gândim acum la teatru… Ce piesă vom vedea?

— Hamlet…

— Ah, nu… Am mai văzut acest spectacol săptămâna trecută, zise ea nemulţumită, pentru că varianta pusă în scenă în acea stagiune era neinteresantă, iar cum Atwater se oferise să le însoţească, se gândi că va avea de înfruntat o seară foarte plictisitoare.

După ce se îmbrăcară, coborâră în hol, unde Andrew o prelua pe Sylvia, iar Angela se duse fără chef în sufragerie, unde o aştepta

Atwater.

— Arăţi fantastic, draga mea, spuse el, cu ochii strălucind

de admiraţie.

Angela nu răspunse şi pentru a salva situaţia, lady Forley interveni vesel, propunând să se grăbească spre ieşire, pentru a nu întârzia la teatru.

„De ce îmi provoacă atâta silă prezenţa lui Atwater lângă mine?" se întrebă Angela când coborâră din trăsură, în faţa teatrului. „E un bărbat atent şi curtenitor, dorit de toate fetele din oraş… Nu-mi place modul afectat în care vorbeşte şi îmi face complimente, dar sunt sigură că mai e ceva… Ce anume, însă? Poate ar fi bine să nu-l mai văd câteva zile, pentru a-mi analiza mai bine sentimentele faţă de el. Dar cum să-i spun că nu vreau să-l mai văd un timp, fără să-l jignesc?"

Gândurile îi fură întrerupte de vocea arţăgoasă a contelui, care se oprise brusc:

— Pleacă din calea mea! spuse el adresându-se unui bărbat aflat în faţa lor.

Observând cu cine vorbeşte, Angela spuse fără să vrea:

— Ah, bietul om…

Într-adevăr, bărbatul alungat şi lovit de Atwater cu piciorul era zdrenţăros, cu o mulţime de cicatrice pe faţă şi cu un picior amputat.

— Reţine-ţi manifestările de milă faţă de acest om odios, replică Atwater cu răceală. Asemenea indivizi nu mai au de ce să trăiască. Sunt surprins că nu li se interzice să apară în locuri ca acestea.

Angela îl privi şocată, dar privirile îi fură atrase imediat de prezenţa lui Devall pe scările teatrului, care urmărea scena cu o expresie atât de crudă, încât se putea afirma că

îşi merita porecla.

Căzut la pământ, infirmul, probabil un veteran de război, îşi spuse Angela uitându-se mai bine la el şi văzând că hainele zdrenţăroase erau de fapt resturile unei uniforme militare, îl urmări pe Atwater cu un zâmbet sarcastic.

Nu trecu mult Devall coborî în fugă scările şi se postă în faţa lui Atwater.

— Ce-ai avut cu el, Gabriel?

— E o problemă personală între noi, sir, interveni infirmul, care nu prezintă niciun interes pentru alţii…

— Mă îndoiesc că nu prezintă interes pentru alţii, spuse Devall, uitându-se în ochii lui Atwater.

Angela îşi spuse că poate Atwater nu suportă să vadă persoane infirme.

Ştia foarte bine că există asemenea persoane, deoarece în satul în care trăia era un fost ofiţer care avea faţa arsă şi toată lumea se ferea de el, din această cauză.

„Totuşi, reflectă ea, reacţia lui Atwater a fost extrem de violentă şi de surprinzătoare". Mai întâlniseră până atunci şi alţi veterani de război, dar contele nici nu i-a luat în seamă. „Cu siguranţă, de data asta era ceva de ordin personal. Ce făcuse oare acest om? Cu ce-l supărase pe Atwater? Sau Atwater purta vina neînţelegerii lor? Oricum, nu avea nicio scuză pentru o asemenea manifestare în public".

Mai târziu, după ce îşi ocupară locurile în sală, Angela încercă de câteva ori să afle ce era între Atwater şi veteranul olog, însă contele refuză categoric să-i răspundă.

„Da, se gândi Angela, acest bărbat îşi doreşte să aibă o

soţie, dar numai de faţă. Aşa se explica faptul că nu se interesase niciodată serios de viaţa ei. N-are niciun pic de respect pentru inteligenţa feminină. Nu dorea decât să aibă legal o femeie în pat, dar ea n-avea de gând să-şi petreacă viaţa lângă o asemenea persoană.

„Va trebui s-o conving pe mama să nu-l mai încurajeze, îşi spuse Angela oftând. Sper să reuşesc, deoarece şi ea e împotriva manifestărilor violente".

Voi refuza să mai accept invitaţiile lui şi voi evita să mai merg în cercurile pe care le frecventează el.

Preocupată de aceste probleme, în acea seară, Angela nu reuşea să adoarmă.

Dar cu cât analiza mai mult această situaţie, cu atât avea impresia că se învârtea într-un cerc închis.

Atwater era foarte insistent, mama ei era determinată să-l aibă ginere, iar ea era prinsă la mijloc.

Spre dimineaţă, văzând că nu reuşeşte să adoarmă, se ridică încet din pat, se îmbrăcă în costumul de călărie şi ieşi să-şi ia calul, pentru o plimbare în parcul Hyde.

„Nu cred că e cineva la această oră acolo, se gândi ea, aşa că voi putea să-mi îndemn calul la galop. Voi uita de asemenea aceste frământări", îşi spuse, inspirând cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii.

Când ajunse însă în parc, auzi curând în spatele ei tropotul unui cal. Întoarse capul şi dădu cu ochii de Marchizul Negru.

— Bună dimineaţa, domnişoară Warren, spuse el cu răceală. Ţi-a plăcut piesa din seara trecută?

Angela îşi potrivi pălăria pe cap şi priviri înainte,

hotărâtă să nu-i acorde atenţie.

— Ţi-ai înghiţit limba? o întrebă el.

— Văd că nu acceptaţi să fiţi ignorat, replică ea oftând. Da, a fost un spectacol acceptabil. Vă doresc o zi bună, sir.

Marchizul îi blocă însă drumul.

— De ce vreţi să-mi faceţi probleme, sir Blackthorn? întrebă ea, încruntându-se. Ştiţi foarte bine că reputaţia mea va avea de suferit dacă voi fi văzută stând de vorbă cu dumneavoastră. Vreţi să vă folosiţi de mine pentru a-l pedepsi pe lordul Atwater?

— Admit că nu-l simpatizez, însă nu văd ce legătură are cu tine. Problemele mele cu Atwater sunt de natură privată.

— Şi eu care credeam că ultima persoană cu care aţi avut un conflict nu mai e în viaţă, replică ea privindu-l în ochi, surprinsă de propria ei îndrăzneală.

— Eu n-am nimic cu lordul Atwater… El e cel care încearcă mereu să mă provoace.

— E adevărat că l-aţi omorât pe lordul Cloverdale?… Sau pe lordul Coldstream?… Sau poate pe amândoi?…

— Dumnezeule! Ce atentă eşti la toate bârfele! Sigur, ştiu că bârfa e preocuparea cea mai des întâlnită la femei, însă am crezut că o persoană care a salvat un hoţ are totuşi un caracter deosebit.

— Ah, sunteţi cinic.

— Eu? Deloc… deşi ar fi trebuit să fiu, cu o femeie care s-a înduioşat de soarta unui hoţ, apăsă marchizul cuvintele.

— Ah, sunteţi o canalie, replică Angela printre dinţi.

— Ai început să nu mai ţii seama de bunele maniere,

domnişoară Warren, dar dacă vrei să frecventezi înalta societate, va trebui să le mai exersezi. Haide, du-te acasă, nu se face să fii văzută neînsoţită în parc.

— Am vrut să plec acasă, dar mi-aţi blocat drumul. Poate dumneavoastră nu vă pasă cum vă tratează ceilalţi, dar eu nu-mi pot permite acest lux.

— Îţi petreci tot timpul în saloane, unde bârfele apar din orice, aşa că nu vei scăpa chiar dacă nu vei sta de vorbă cu mine.

— Dacă nu voi fi văzută cu dumneavoastră, nimeni nu va avea ce să spună rău despre mine, pentru că de când am venit aici, n-am avut nicio discuţie serioasă cu nimeni. Se pare că oamenii din Londra vor doar să se distreze şi atâta tot.

— Dar ce vorbăreaţă ai devenit! remarcă marchizul, zâmbind.

— Nu mă interesează ce spuneţi dumneavoastră. Nu faceţi parte din societate.

— Totuşi, multă lume mă consideră important. Pe tine, prezenţa mea te intimidează.

— Nu mă intimidează, mă înfurie! Vă rog să nu trageţi concluzii greşite din reacţiile mele.

— Da?… De unde ştii atâtea lucruri despre mine?

— De la mama mea, care îşi face probleme că mă abordaţi. A auzit despre dumneavoastră numai lucruri rele. Nu sunteţi dorit în oraş.

— Mama ta îşi face probleme pentru că îşi dă seama că eşti aproape să te îndrăgosteşti de mine, dacă n-ai şi făcut-o deja.

— Ah, sunteţi cel mai odios om pe care l-am întâlnit, dar nu mă interesează ce credeţi replică ea nervoasă, după care întoarse calul în direcţia opusă.

Marchizul însă o urmă imediat şi ajunse repede în dreptul ei. Apoi îi prinse calul de căpăstru şi-l opri.

— Nu te grăbi aşa să pleci, domnişoară Warren. Vreau să-ţi iasă din cap faptul că intenţionez să-ţi fac vreun rău.

— Atunci, de ce nu mă lăsaţi în pace?

— Să nu mai vorbim despre asta. Am să-ţi spun ceva care te-ar putea interesa. A fost prins un alt orfan care a furat dintr-un magazin, pentru nişte veterani de război. A fost bătut şi e destul de grav. Dacă ştii într-adevăr un orfelinat bun la care ar putea primi îngrijirile necesare…

— Unde e copilul? întrebă Angela, fără să ezite.

— Nu vei putea merge singură acolo. Nu e o zonă potrivită pentru o domnişoară din înalta societate, răspunse marchizul, după care îi spuse unde se afla copilul.

— Nu voi merge eu acolo, replică Angela. Voi lăsa totul în grija prietenului meu. Dar va trebui să-l anunţ. Din păcate, acum e plecat din oraş. Vor trece două sau trei zile până vom putea duce copilul la orfelinat. O să aveţi dumneavoastră grijă de el, în acest timp?

— De ce nu vrei să ai chiar tu grijă de Mickey? Te temi că Atwater va afla care e adevărata faţă a caracterului tău?

— Nu, nicidecum, dar mama mea nu va aproba să mă ocup de acest copil şi-i va face şi lui zilele amare. Mai bine să stea pe străzi în continuare, decât să aibă de-a face cu ea.

— Bine. Atunci, voi avea grijă să nu-i lipsească hrana,

până vei aranja să fie dus la orfelinatul prietenului tău.

— Vă mulţumesc, sper că nu va fi un efort prea mare pentru dumneavoastră, adăugă ea, şi se îndepărtă.

„E îndrăgostită de Atwater, sau de averea lui?" se întrebă Devall urmărind-o cu privirea. „Cel mai probabil e atrasă de banii lui, după ce a trăit atâţia ani în sărăcie, dar e posibil să nu-şi dea seama că asta o interesează de fapt la el. Poate se crede îndrăgostită… De ce m-am gândit să i-l dau chiar ei în grijă pe Mickey? Şi de ce când am văzut-o la braţul lui Atwater am simţit un ghimpe în inimă?'

Capitolul 4

Angela se întoarse spre partenerul ei de dans, care o conduse la lady Forley şi-i zâmbi cu amabilitate.

Atwater, care o aştepta lângă lady Forley, îi privi lung.

În ultimele zile, comportamentul lui îi făcuse pe toţi să creadă că o alesese pe Angela, aşa că aceasta fusese evitată de marea majoritate a tinerilor care o curtaseră până atunci. Doar Garwood rămase pe poziţie şi continuă să-i acorde atenţie.

Angela îi mulţumea în gând pentru asta.

Astfel, aşa cum îi promisese, îl însoţise la expoziţia de pictură organizată de Institutul Britanic, unde admiraseră împreună tablourile lui Reynold şi ale altor artişti de seamă.

Cu el se simţea foarte relaxată şi putea vorbi despre subiecte diverse, dovedindu-şi cultura şi inteligenţa fără nicio teamă.

„Dacă nu l-aş fi întâlnit pe el”, se gândi Angela, „m-aş fi plictisit teribil în acest sezon, la Londra”.

Stând acum foarte drept alături de lady Forley, Atwater îl fixă pe Garwood cu o privire pătrunzătoare, intimidându-l.

„Bietul băiat”, se gândi Angela. „Nici el nu va mai dori să danseze cu mine”.

Probabil multe fete s-ar fi simţit acum măgulite de atitudinea posesivă a lui Atwater, dar nu ea.

„La urma urmei”, se gândi ea, „cu ce drept îşi arogă acest aer de stăpân al meu?”

Profitând apoi de faptul că lady Forley începu să discute cu Sylvia, Angela se întoarse spre lordul Atwater şi-i spuse, furioasă:

— De ce aţi încercat să-l intimidaţi pe Garwood?

— Pentru că se ţine scai de tine.

— Nu sunteţi dumneavoastră în măsură să hotărâţi cu cine să dansez şi nici să-mi alegeţi prietenii. Vă rog să căutaţi alte fete care să vă ţină companie, pentru că eu nu doresc să vă mai văd în acest sezon.

Deşi faţa i se învineţi de furie, lordul Atwater se înclină scurt şi se îndepărtă fără să mai spună nimic.

— De ce a plecat lordul Atwater aşa grăbit? întrebă lady Forley, întorcându-se spre fiica ei.

— S-a comportat foarte urât cu partenerii mei de dans de câteva ori, mamă… Aşa ceva e de neiertat.

— Cum îndrăzneşti să-l critici pe bărbatul cu care te vei căsători?

— Nu e nici locul şi nici timpul potrivit să discutăm

despre viitorul meu. Dar îţi amintesc că n-am luat decizia de a mă căsători cu lordul Atwater şi că nu-mi place deloc de el.

După ce spuse acestea, Angela îi zâmbi lui Garwood, pe care-l văzu apropiindu-se din nou de ea.

— Am observat că ai avut o discuţie aprinsă cu mama ta, spuse el, când începură să danseze.

— Ah, mama nu mă înţelege niciodată şi se comportă cu mine ca şi cum aş fi încă un copil.

— Da, părinţii vor de multe ori să-şi realizase visele prin copiii lor. Tatăl meu, de pildă, a dorit să devin sportiv, dar eu n-am fost niciodată prea atras de sport. Dar nu-ţi mai face probleme pentru mama ta. În curând, nu-ţi va mai controla viaţa.

Angela îi zâmbi cu căldură.

„Dacă ar fi să mă ceară de soţie, se gândi ea, aş accepta imediat”.

Devall se aşeză într-unul din colţurile holului clubului pe care obişnuia să-l frecventeze în ultimul timp şi începu să răsfoiască un ziar.

Nu după mult însă, uşa de la intrare se deschise şi-şi făcu apariţia un tânăr îmbrăcat într-un pardesiu elegant, ţinând în mâini o umbrelă pe care tocmai o închisese.

— Jack! spuse Devall zâmbind, uitându-se surprins la prietenul lui. Când te-ai întors?

Maiorul Caldwell se întoarse spre Devall, la fel de uimit:

— Este ultimul loc în care m-aş fi aşteptat să dau de tine. Dar aveam în plan să dau o fugă până la Wyndhaven, săptămâna viitoare.

— Când te-ai întors? insistă Devall.

— Ieri, spuse maiorul, aşezându-se pe scaunul de lângă cel pe care stătea aşezat bunul lui prieten. Dar cum se face că eşti la Londra? Şi încă atât de elegant, continuă el, privind cu admiraţie costumul de seară al lui Devall. Ţi-ai pus în gând să-ţi refaci reputaţia?

— Nu mă interesează reputaţia, sau cel puţin aşa cred. Dar nu e locul potrivit pentru discuţii particulare.

Nici nu termină bine fraza şi uşa se deschise din nou, lordul Atwater făcându-şi apariţia.

Zâmbetul lui Devall dispăru brusc.

Observându-i reacţia, imediat ce Atwater îşi lăsă pardesiul în cuier şi trecu în sala de jocuri, Jack se aplecă spre Devall:

— Ce e între tine şi Atwater, că nu vă suportaţi?

— Vom vorbi altă dată despre asta.

Jack tăcu o clipă, apoi întrebă din nou:

— E… atât de grav?

— Da.

— Despre ce este vorba?

— Crimă!

Parcul Hyde mai păstra încă mirosul ploii căzute în noaptea precedentă, când Angela şi Garwood intrară pe una din aleile lăturalnice, râzând vesel.

Lady Forley îşi ţinuse fiica trează aproape jumătate din noapte, certând-o pentru refuzul de a-l mai vedea în acel sezon pe lordul Atwater şi sfătuind-o să ţină mai mult seama de sfaturile ei.

Angela se gândi apoi la Blackthorn şi la faptul că-i

trimise vorbă lui Hart despre situaţia lui Mickey, dar habar n-avea când va fi dus copilul la orfelinat. Dacă nu va dori el s-o ajute, va încerca să-l plaseze la un alt orfelinat.

Faptul că Devall se interesa de Mickey o făcu să se întrebe dacă nu cumva marchizul avea o inimă mult mai bună decât se spunea.

Ea oricum se simţise atrasă de el încă din primul moment când îl văzuse, se gândi ea, oftând uşor.

Din cauza asta nu se putea îndrăgosti oare de Philip Garwood? reflectă ea. Viaţa ei va merge spre dezastru, dacă nu va putea ignora atracţia faţă de Marchizul Negru.

— Ai observat cum se uita aseară domnişoara Sanderson la domnul Crawford? o întrebă zâmbind Garwood.

— Da. Nu ştiu cum se face că lady Sanderson îi permite fiicei sale să discute cu un bărbat ca el. Toată lumea ştie că e un cartofor înrăit. Am observat chiar că domnişoara Sanderson a ieşit la un moment dat în grădină, iar domnul Crawford a urmat-o imediat. Nu s-au întors decât după vreo oră. Dumnezeu ştie ce au făcut acolo, atâta timp…

— Da, Dumnezeu ştie desigur foarte bine ce s-a întâmplat între cei doi aseară şi nu numai, replică Garwood râzând. Oricum, au ieşit deja multe bârfe pe seama lor.

— Da, dar nimeni nu i-a condamnat. Toată lumea vorbeşte despre ei cu ochii strălucind de încântare. Cred că sunt invidiaţi…

Garwood izbucni în râs, dar peste câteva secunde, imediat ce-l observă pe călăreţul de pe aleea cealaltă, expresia feţei i se schimbă brusc şi ochii i se umplură de tristeţe.

Angela îi urmări privirea, apoi se întoarse spre el şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu suport oamenii mârşavi…

— Nici eu… Ce-a făcut?… Era lordul Renford, nu?

— Da, am fost foarte buni prieteni până nu de mult… Dar am descoperit că a furat nişte documente foarte importante din biroul meu.

— Da? întrebă ea, uimită. De ce crezi că a făcut asta?…

— Familia lui vrea să facă investiţii în terenuri şi în documentele mele erau informaţii preţioase cu privire la cele mai râvnite proprietăţi. Documentele erau pe masa mea de lucru până ieri-dimineaţă, când a fost el la mine, dar după aceea nu le-am mai găsit. După - masă, proprietăţile ale căror planuri se aflau în actele mele erau deja vândute. Am pierdut o mulţime de bani din cauza asta…

— Şi n-ai vorbit cu prietenul tău despre toate aceste lucruri?

— Nu. Ce rost ar fi avut? N-a mai intrat nimeni în biroul meu ieri, în afară de el. Nu suport să fiu trădat de prieteni.

— Nici eu, aşa că te înţeleg."

— Mă bucur că mă înţelegi. Probabil ai trecut şi tu printr-o experienţă asemănătoare.

— Da, din păcate, în lume e prea multă minciună şi înşelătorie.

— Aşa e. Renford nu e singurul prieten în care m-am încrezut şi m-a înşelat, replică Garwood oftând.

După aceea, cei doi ieşiră din parc în tăcere.

„Valorile lui morale sunt la fel de înalte ca ale mele, se gândi Angela… Am putea forma un cuplu potrivit”.

***

Văzând-o pe Angela în piaţa Piccadilly, punând ceva în palma unui veteran de război zdrenţăros, Devall se opri locului, privind-o amuzat.

„De fiecare dată când cred că am descoperit în sfârşit adevărata faţă a caracterului ei, apare ceva care adânceşte misterul în care este învăluită această fată” se gândi el.

„După ce au trecut mai multe zile şi Mickey tot în stradă a rămas”, se gândi el, „mi-am spus că trebuie să fie o fată fără inimă, însă ipostaza în care o văd acum mă face să mă întreb dacă am avut dreptate considerând-o astfel”.

Apoi, Devall începu să se teamă pentru siguranţa ei, fapt care-l enervă.

„Prea m-am gândit la ea în ultimele zile”, îşi spuse, încruntându-se.

Totuşi, se îndreptă spre ea cu paşi grăbiţi.

— Ce miloasă eşti! îi spuse Devall apropiindu-se. Te simţi mai bogată dacă îi ajuţi din când în când pe săraci?

Angela îi aruncă o privire încruntată, după care vru să-şi continue drumul.

Marchizul o prinse însă de încheietura mâinii şi o trase spre el.

— Daţi-mi voie să plec, vă rog. De ce vă place să mă urmăriţi? Sau unul din viciile dumneavoastră e să acostaţi fetele pe stradă?

— Vrei să mă impresionezi cu limba ta ascuţită, domnişoară?

— De ce aş vrea să vă impresionez? Tot ce mă interesează, e să-mi păstrez reputaţia nepătată.

— Ah, nu poţi să nu aduci vorba despre reputaţia ta?

— Sunt nevoită. Dar de ce ţineţi să vorbiţi cu mine, dacă nu sunteţi de acord cu punctele mele de vedere?

— Am vrut doar să te avertizez că poate fi foarte periculos pentru o lady să între în vorbă cu cerşetorii.

— Să vorbesc cu dumneavoastră e mult mai periculos, remarcă ea.

— Atunci, vrei să împărţi ajutoare tuturor cerşetorilor de pe stradă?

— Aş face-o, dacă mi-aş putea permite. Acum, mi-a atras atenţia uniforma pe care o purta acest cerşetor, care e identică cu cea purtată de unul dintre cunoscuţii mei, mort anul trecut la Badajoz. L-am întrebat pe domnul Jacobs dacă l-a cunoscut pe Robin şi dacă ştie în ce împrejurări a murit, pentru că scrisoarea oficială primită de familia decedatului a fost ca oricare alta în asemenea împrejurări.

Devall o privi lung câteva clipe, apoi o trase într-un gang din apropiere.

— De ce m-aţi adus aici? întrebă Angela.

— Pentru că s-au aţintit prea mulţi ochi curioşi asupra noastră. Deci, l-ai întrebat pe Jacobs dacă l-a cunoscut pe prietenul tău… Ce a răspuns?

— Mi-a spus că l-a cunoscut pe Robin şi că a murit imediat ce a căzut de pe cal, pe câmpul de bătălie. I-am dat adresa fratelui meu şi l-am sfătuit să-l sune, pentru a vorbi cu el despre un eventual angajament. Dacă nu va putea Andrew să-l ajute, îl voi ruga pe prietenul meu, care are

acel orfelinat.

— De ce nu l-ai ajutat pe Mickey până acum?

— L-am ajutat. V-am spus că îmi va lua câteva zile până voi reuşi să-l contactez pe prietenul meu.

— Ce fel de orfelinat are prietenul tău?

— Nu pot să vă spun. Prietenul meu vrea să rămână anonim.

— Dacă eşti într-adevăr o persoană căreia îi place să-i ajute pe cei aflaţi în suferinţă, va trebui să-l părăseşti pe Atwater. Nu-i plac actele de caritate şi nici femeile care tind să fie independente.

— Vreţi să-mi daţi mai multe detalii despre el? Trebuie să mă mărit în acest sezon şi lordul Atwater e preferatul mamei mele.

— Ah, situaţia familiei tale e atât de grea încât trebuie să te căsătoreşti?

— Vă grăbiţi din nou să trageţi concluzii greşite… fratele meu se va căsători peste câteva săptămâni şi nu-mi convine să mai stau în casa părintească, de vreme ce soţia lui Andrew va deveni stăpână acolo. În plus, nu vreau ca familia mea să fie nevoită să vină cu mine la Londra şi în sezonul următor. E un efort financiar prea mare pentru noi.

— Cred că vrei din nou doar să mă impresionezi. Dar am bănuit că nu-l iubeşti pe Atwater şi că eşti interesată doar de titlul şi de averea lui.

— Aveţi o impresie foarte greşită despre mine.

— Cum aşa? Fetele, în general, sunt în stare să se arunce în braţele celor mai cumpliţi monştri, pentru a se îmbogăţi

sau pentru a-şi asigura un viitor strălucit.

— Sunteţi cinic. Dar n-ar trebui să-i puneţi pe toţi oamenii în aceeaşi oală. Până şi cei mai proşti ştiu că nu e bine să pui etichete nimănui, că s-ar putea să ai surprize. De ce nu vă interesaţi mai mult de viaţa dumneavoastră, decât de a altora?

— Da, ştiu deja că eşti savantă, dar…

— Ah, acum aţi găsit încă o modalitate de a mă discredita, nu?

Vreţi să mă vedeţi ajungând fată bătrână?… Ştiţi foarte bine cât se feresc bărbaţii de femeile considerate cum aţi spus că sunt eu…

— Ar fi trebuit să realizezi până acum că nu-ţi vreau răul. Nu sunt cum se spune.

— Atunci, de ce nu mă lăsaţi în pace? Ajunge să se vorbească despre mine că am fost văzută discutând cu dumneavoastră, pentru ca tot viitorul meu să fie distrus.

— După cum ai observat, sper, nu te opresc niciodată când e multă lume în jurul tău. Dar ţin să-ţi atrag atenţia că nu e bine să te agăţi de Atwater.

— De ce-l urâţi atât?

— Am motivele mele, pe care prefer să le ţin secrete, deocamdată. Dar trebuie să-ţi spun totuşi că Atwater nu e ceea ce pare. Are un suflet mult mai rău decât reputaţia pe care o am eu.

— Aş vrea să-mi daţi mai multe amănunte despre el, pentru că într-adevăr nu m-am simţit niciodată bine în prezenţa lui şi nu ştiu de ce. Nu mai doresc să-l văd, deşi toată lumea, chiar persoane pe care nu le cunosc, speră

deja că ne vom căsători.

— Atunci, eşti probabil mai inteligentă decât am crezut. Stai departe de Atwater. Nu e o ameninţare, ci un sfat.

Angela nu răspunse şi, după ce-l salută scurt, se îndepărtă, pornind spre casă.

Devall o urmări un timp cu privirea, apoi inspiră adânc şi traversă strada pentru a intra în cafeneaua din apropiere.

„Uneori mă simt foarte singur", se gândi el, intrând înăuntru şi aşezându-se pe un scaun, la una dintre mesele rămase libere… „Ca acum… Cu ani în urmă, am fost destul de naiv să cred că voi găsi o soţie potrivită, că voi avea copii, deşi n-am arătat niciodată, nimănui, cât de mult iubesc aceste mici fiinţe… Acum nu mai cred în căsătorie, şi totuşi descopăr uimit că domnişoara Warren mă face să-mi doresc s-o am de soţie, cu toate că mi-a spus de atâtea ori că nu doreşte nici măcar să stăm de vorbă… Păcat… Am putea să fim prieteni foarte buni. Ne potrivim din foarte multe puncte de vedere, deşi mi-a spus că sunt arogant, cinic şi odios… Cinic sunt, pentru că ştiu foarte bine ce se ascunde după faţada strălucitoare a lumii din înalta societate… Arogant n-am fost niciodată, iar cei care mă cunosc cu adevărat pot să confirme acest lucru… Odios?… Aici, cred că a fost chiar nedreaptă. Îmi place tânăra asta, nu e ca celelalte pe care le-am întâlnit înainte, simple vânătoare de avere. Dar dacă e aşa de inocentă precum pare, va trebui s-o ajut. Sunt hotărât să fac asta, mai ales acum când am aflat că trebuie să se mărite cu orice preţ. O uniune din interes ar distruge-o… Va trebui să încep să ies în lume… Lady Chartley m-a ajutat deja în acest sens, dar

nu pot să forţez lucrurile mai mult.

S-ar putea să mă ajute Jack…”

În drum spre casă, Angela se întrebă de ce o sfătuise Devall să stea departe de lordul Atwater…

„Tonul lui fost aşa de straniu”, reflectă ea, „încât m-a făcut să cred că la mijloc e o crimă… Dacă ar fi fost aşa însă, lady Beatrice, care află tot, ar fi ştiut. Lady Debenham, la fel Amândouă sunt la curent cu toate bârfele care circulă atât prin saloane cât şi în rândul servitorilor. Să le fi scăpat oare o bârfă aşa de importantă?…”

Totuşi, a doua zi, la ceaiul de la lady Beatrice, Angela avu surpriza s-o audă pe gazdă spunând invitaţilor, în timp ce turna ceai în cești:

— Am auzit că lordul Atwater nu e chiar atât de inocent precum pare.

— Nu? Dar ce a făcut? întrebă lady Marchgate, acceptând biscuiţii cu lămâie oferiţi de valet.

— Se spune că el a ucis-o pe prima lui soţie, anunţă lady Beatrice oftând.

Toţi cei prezenţi scoaseră exclamaţii de uimire, privind-o cu ochi mari.

— A ucis-o indirect, ca să spun aşa… A bătut-o, iar femeia, care era însărcinată, a avut un avort spontan, fapt care i-a provocat moartea.

— Chiar crezi că e adevărat? întrebă lady Debenham, cu un surâs plin de îndoială, lăsând să se vadă încă o dată rivalitatea dintre ele.

— E foarte posibil să fie adevărat, răspunse lady Beatrice. Se ştie că lordul Atwater îşi bătea adeseori soţia.

— Biata Lydia, murmură una din văduvele prezente, ca pentru sine. Era o fată aşa de dulce…

— Lydia îi era foarte supusă, ar fi făcut orice pentru el, spuse o altă văduvă, gânditoare. Nu-mi vine să cred că lordul Atwater poate ridica mâna la cineva…

— Da, interveni lady Marchgate. Atwater a fost cel mai iubitor soţ… A luat-o pe Lydia de nevastă, deşi aceasta n-a avut zestre. A fost sclavul ei…

— Da, s-au iubit foarte mult. O dragoste cum întâlneşti doar o dată la un secol, spuse lady Debenham. Am spus-o de mai multe ori.

Văzând că vestea ei era controversată, lady Beatrice se făcu la fel de roşie ca rochia pe care o îmbrăcase în acea zi.

Angela preferă să nu ia parte la discuţie, deşi se abţinu cu greu.

„E adevărat că s-au iubit aşa de mult?" se întrebă ea. „Şi… cine a împrăştiat această bârfă despre omorul săvârşit de lordul Atwater?… Devall n-a vrut ieri să-mi dea amănunte despre ura evidentă dintre el şi conte. S-o fi răzgândit şi el o fi zvonit toate astea?… Dar cum?… Nu e primit în saloane".

Totuşi, vestea se răspândi cu repeziciune şi peste câteva zile toată lumea spunea că Devall e cel care inventase toată povestea, deoarece îl invidia pe Atwater că e primit peste tot şi el nu.

În plus, în ziua când se împlinise o săptămână de când Angela vorbise pentru ultima dată cu Devall, lady Forley o anunţă că acesta fusese văzut noaptea trecută la balul dat de familia Cunningham, îmbrăcat în negru şi cu un rubin

imens la cravată. Astfel, toată lumea căzu de acord că arătase exact ca un diavol.

— N-a dansat cu nimeni, o informă lady Forley, dar toată lumea a observat cu câtă ură l-a urmărit tot timpul pe lordul Atwater. La apariţia lui a fost multă rumoare în sală, dar toată lumea s-a relaxat imediat ce a devenit evident că Marchizul Negru nu intră în niciun fel de discuţii cu nimeni şi nu invită nicio fată să danseze cu el. Doar Atwater a continuat să fie nemulţumit de prezenţa lui acolo, încheie lady Forley.

Angela se gândi apoi la cele spuse de mama ei, temându-se ca nu cumva Devall să apară şi în acea seară, la balul la care erau invitate.

Dar se întâmplă exact de ce se temuse mai mult, deoarece Marchizul Negru îşi făcu apariţia şi în acea seară, apropiindu-se de ea imediat ce o observă:

— Eşti cam palidă, îi spuse el zâmbind.

— De ce vă miră? Prezenţa dumneavoastră incomodează toată lumea.

Cum se aflau foarte aproape de uşa de la intrarea în sala de bal, Devall o trase de mână şi o duse într-un salonaş apropiat. Apoi, închise uşa după ei.

— Păstrează-ţi calmul, domnişoară Warren. Nu am nicio intenţie să intru în război cu tine.

— Nu? Atunci de ce m-aţi forţat să intru aici?… Nu vă pasă de bârfele care se vor isca pe seama noastră? continuă ea, izbucnind în lacrimi.

— Dumnezeule! spuse el cu blândeţe, lipind-o de pieptul lui. Nu m-am gândit că te vei simţi atât de nefericită stând

puţin cu mine, dar cred că e foarte important să-ţi atrag din nou atenţia asupra lui Atwater… Eşti aşa de inocentă… Faptul că se poartă frumos cu tine e doar teatru… în realitate, nu-i pasă de nimeni şi de nimic. Nu mai poţi rămâne în vecinătatea lui.

— Imposibil! S-a aşezat din nou la dreapta mamei mele astăzi, lăsând să se înţeleagă că e interesat de mine. Mama îl încurajează, în ciuda faptului că i-am spus de nenumărate ori că nu-mi place compania lui Atwater. N-am nicio şansă să stau departe de el, decât dacă l-aş alunga de lângă mine, dar un scandal mi-ar strica reputaţia.

— Ah, am fost impertinent. Mă ierţi? spuse Devall, întinzându-i o batistă.

Angela realiză atunci şocată că se afla încă în braţele lui. Se retrase repede, deşi recunoscu în acelaşi timp că se simţise foarte bine la pieptul lui puternic.

— Bine, dar sper că gestul dumneavoastră nu-mi va pricinui necazuri. Şi… de ce aţi lansat acel zvon care spune că Atwater şi-a omorât soţia?

— Nu sunt eu cel care a spus asta.

— Atunci, cine?

— Adevărul iese întotdeauna la suprafaţă, ca untdelemnul.

— Şi… care e adevărul? întrebă ea privindu-l în ochi, pentru a-l face să înţeleagă că putea să aibă încredere în ea.

— Te voi lăsa să descoperi singură, răspunse Devall cu o voce gravă. Oricum, nimeni nu crede ce spun eu, adăugă el, cu ochii arzând de furie, după care ieşi din încăpere.

Angela se întrebă dacă era furios pe ea, pe Atwater sau pe altcineva, apoi se aşeză pe un scaun şi rămase în acolo până i se zvântară lacrimile.

„Care e adevărul despre Atwater?" reflectă ea oftând… „Marchizul Negru e crud, desigur, şi de multe ori cinic, dar pare în acelaşi timp sensibil şi afectuos. În plus, apreciază inteligenţa mea. Atwater se comportă cu mine de parcă aş fi o gâsculiţă. Trebuie să descopăr de ce Atwater îl urăşte pe Devall, şi invers. Dar îmi va lua mai mult timp decât am la dispoziţie", îşi spuse ea. „O voi ruga pe mama să mergem acasă. O să-i spun că mă doare capul".

În drum spre casă, Angela se gândi că şi pe ea o surprinsese violenţa lui Atwater, când îl lovise pe acel soldat infirm. Era deci foarte posibil să fie adevărat că îşi bătea soţia. „Probabil am simţit instinctiv că are o latură urâtă de caracter, deoarece nu m-am simţit niciodată bine în prezenţa lui. Slavă Cerului că l-am cunoscut pe Garwood, altfel sezonul meu la Londra ar fi fost de nesuportat".

— Te mai doare capul? o întrebă Sylvia, când intrară în dormitorul lor comun şi se întinseră sub aşternuturi, pentru că lady Forley îi povestise ce se întâmplase la bal.

— Nu, nu mă mai doare. De altfel nici nu m-a durut, dar n-am mai vrut să rămân la bal.

— Te înţeleg. Cine ar mai fi putut rămâne acolo, în locul tău, având în vedere cele petrecute cu Blackthorn… Ce ţi-a spus Atwater, după ce te-ai întors în sala de bal?

— Nimic special, dar se vedea că abia se abţine să nu explodeze.

— Marchizul Negru e complet nebun, având în vedere ce

ţi-a făcut.

— Poate crede povestea despre moartea soţiei lui Atwater.

— Tu o crezi?

— Nu ştiu ce să spun, dar sunt de acord cu cele spuse de Garwood: Atwater nu poate să fie un soţ confortabil. Chiar şi pe mine mă tratează de parcă aş fi o fetiţă de patru ani, care nu ştie ce şi cât să mănânce fără sfaturile lui. În opinia lui, o femeie inteligentă este o contradicţie în termeni.

— Dacă vrei să-l alegi pe Garwood, de ce n-ai vorbit despre el cu mama ta?

— Am vorbit, dar ştii cum e ea. Ignoră tot ceea ce nu doreşte să audă. Speră că mă voi răzgândi. Cum pentru mama tot ce contează sunt titlurile şi poziţia socială, îl consideră pe Garwood neinteresant. Mama nu mă va înţelege niciodată.

— O să încerc să te ajut s-o convingi… ÎI iubeşti pe Garwood?

— Nu, dar ne simţim bine împreună.

Sylvia păru să fi adormit între timp, dar Angela continuă să se gândească la cele discutate cu ea.

„Sylvia e prea tânără pentru a accepta faptul că foarte puţine căsătorii se bazează pe dragoste”, îşi spuse Angela, inspirând adânc. „Dragostea nu e absolut necesară într-un cuplu. Philip ar fi un soţ foarte bun, iar eu mă voi strădui să-l fac fericit, deşi nu simt nicio emoţie când ne atingem. Dar aş putea să fiu fericită lângă un bărbat pentru care am sentimente de soră, nu de iubită?.. Ar putea vreodată Philip să-i aprindă sângele aşa cum se întâmplă când e în

apropierea lui Devall?

A doua zi dimineaţă, când se trezi, Angela oftă cu tristeţe… în vis, fusese urmărită tot timpul de doi ochi aprinşi pe o faţă cu trăsături aspre.

Capitolul 5

Zvonurile despre Atwater şi soţia lui au făcut în scurt timp înconjurul tuturor saloanelor, cluburilor, balurilor şi teatrelor. De fapt, oriunde se întâlneau două persoane.

Astfel, s-a aflat că lordul Atwater şi-a brutalizat soţia încă din prima zi de căsătorie.

Totuşi, erau foarte puţini cei care credeau că frumosul conte putea să fie atât de crud, marea majoritate fiind de acord că totul era doar o invenţie a marchizului Blackthorn.

Angela află în sfârşit de ce Devall îl ura atât de mult pe lordul Atwater. Lydia fusese verişoara Marchizului Negru.

— Atwater a răspuns în sfârşit zvonurilor iscate pe seama lui, anunţă lady Debenham într-una din după-amiezi, la întrunirea pentru ceai.

— Şi ce-a spus? întrebă cea mai în vârstă dintre văduve.

— A recunoscut că i-a dat o palmă, ea a căzut peste măsuţa din holul casei şi s-a lovit la cap. Nu trebuie însă să-l învinovăţim pe bietul om… şi-a pierdut cumpătul, pentru că tocmai aflase că soţia lui era însărcinată cu altcineva.

— Ce poveste! spuse o altă văduvă.

— Bietul Atwater, comentă văduva cea mai în vârstă.

— Ah, dar cum a putut o fată aşa de dulce şi de timidă să-

şi trădeze soţul? întrebă o altă văduvă.

— În ziua nunţii, soţia lui Atwater era deja însărcinată, continuă lady Debenham.

— Cu cine? întrebă lady Beatrice.

— Cu vărul ei, lordul Blackthorn.

— Scandalos! replică lady Beatrice. Omul ăsta ar fi trebuit spânzurat de multă vreme!

— Doamne! Bietul Atwater, se auzi din nou cea mai vârstnică dintre văduve. Cum a putut să mai trăiască după o asemenea durere?

— Nu e de mirare că Atwater nu a purtat doliu după soţia lui.

„Adevărul iese întotdeauna la iveală, ca untdelemnul", răsunară în urechile Angelei cuvintele lui Devall.

Dar acesta era oare adevărul?

La scurt timp după această discuţie, Angela o rugă pe lady Forley să se întoarcă acasă, deoarece începea să se simtă rău.

— Ţi-am spus eu că Atwater e nevinovat, comentă lady Forley imediat ce se urcară în trăsură. Va trebui să arăţi oamenilor că eşti alături de viitorul tău soţ în perioada asta aşa de grea pentru el. Arată-le tuturor că tu îl crezi nevinovat.

— Atwater nu e viitorul meu soţ! exclamă Angela, furioasă. Lady Atwater a murit la nouă luni de la nuntă. Dacă ar fi fost însărcinată înainte de căsătorie, ar fi trebuit să fi născut până atunci. Şi nu cred că a murit din cauza avortului spontan. A ucis-o el în bătaie, mamă! Nu pot deci să arăt că-l consider nevinovat.

— Cel mai rău lucru pe care-l poate face o fată e să-şi acuze viitorul soţ, insistă lady Forley. Vei fi alături de Atwater în situaţia asta atât de grea pentru el şi vei renunţa să te mai întâlneşti cu Garwood. Ce sens are să-i permiţi acestui tânăr să te curteze, când n-ai de gând să te măriţi cu el?

— Încetează să-mi mai impui cu cine să mă văd şi cu cine nu! Nu-l vreau pe Atwater de soţ. Nu mă simt bine în compania lui. În plus, explicaţiile pe care le-a dat în urma zvonurilor nu sunt plauzibile.

— Numai Atwater îţi poate asigura o poziţie bună în societate. Garwood te va duce la ţară şi te va ţine izolată acolo. Nu vei mai putea să iei parte la viaţa din înalta societate londoneză. Pe când, fiind contesă de Atwater, ai fi unul din pilonii acestei societăţi. Atwater e foarte bogat şi se bucură de multă admiraţie şi respect.

Angela nu mai răspunse, deoarece ştia foarte bine că n-o va convinge niciodată pe mama ei că nu e interesată de avantajele materiale pe care i le-ar oferi căsătoria cu Atwater.

„Mai bine rămân toată viaţa nemăritată", se gândi ea. „îl voi ajuta pe Andrew să reconstruiască locuinţa noastră de la ţară şi voi trăi acolo fericită. Nu mă interesează să-mi petrec timpul la baluri şi prin saloane".

„Aş vrea un soţ cu care să pot duce o viaţă liniştită. Atwater nu e un asemenea om.

A doua zi, în timp ce se afla la modistă, Angela se pomeni acolo cu Atwater.

— Am venit să te duc la întâlnirea pe care mi-a spus

mama ta că o vei avea în această după-amiază.

— Dar sunt cu trăsura familiei mele, replică Angela.

— Lady Forley a avut nevoie de trăsură, aşa că i-am spus birjarului să se grăbească, ca s-o ducă pe mama ta unde are nevoie. Pe tine te voi lua cu trăsura mea, zise el zâmbindu-i larg.

Angela simţi că i se ridică sângele în cap de furie, dar se strădui să pară calmă.

Mama ei se folosise de încă un prilej pentru a o forţa să accepte compania lui Atwater. Dacă a avut nevoie de trăsură atât de urgent, de ce n-a apelat la Sylvia? Hart i-a lăsat o trăsură, pentru orice eventualitate.

— Vino! îi ordonă el, trăgând-o spre uşă.

— Dar nu mi-am terminat treaba, răspunse ea, vrând să se întoarcă spre Jannette.

— Las-o în pace, spuse Atwater, strângând-o de braţ. Nu e o modistă potrivită pentru tine. Tu meriţi tot ce e mai bun.

Angela îi aruncă modistei o privire prin care îşi cerea scuze pentru comentariul lui Atwater.

Dacă n-ar fi depins acum de el, ar fi făcut scandal, pentru că atitudinea lui plină de aroganţă o scotea din sărite. Aşa însă, fu nevoită să se supună.

— Astăzi, ar fi trebuit să fii şi tu la Atwater House, să supervizezi pregătirile pentru petrecerea de mâine, spuse el când se urcară în caleaşca lui.

— Sunt sigură că doamna Lincoln ştie foarte bine cum să organizeze totul… Şi de câte ori să vă spun, sir, că nu doresc să vă mai întâlnesc?… N-am de gând să mă

căsătoresc cu dumneavoastră, aşa că nu voi fi gazda petrecerii pe care o veţi da.

— Ba da, vei fi… Locul tău va fi de acum înainte lângă mine. Pentru totdeauna. Eşti lumina vieţii mele… Dragostea mea… Ornamentul minunat de care am nevoie în casa mea, după atâta agonie…

Angela oftă.

Era atât de naiv încât să-şi imagineze că va crede toate acele cuvinte?

Observând apoi că trăsura lui cotea spre strada Brook, Angela se întoarse spre el şi spuse cu fermitate:

— Vă rog să mă duceţi acasă, sir. Imediat!

— Te rog să păstrezi un ton cuviincios cu mine, replică el, privind-o cu ochii scânteind de mânie.

— Bine. Am foarte multe de făcut acasă astăzi. Deja v-aţi amestecat prea mult în viaţa mea, deşi v-am spus că nu doresc să vă mai întâlnesc în acest sezon, aşa că vă rog să dovediţi că sunteţi un gentleman şi duceţi-mă acasă.

Atwater se înroşi tot, iar pumnii i se strânseră cu putere, aşa că Angela se temu de reacţia lui.

Totuşi, contele se relaxă peste câteva minute şi-i zâmbi.

— Te rog să mă ierţi, domnişoară Warren, dar lady Forley mi-a spus că n-ai niciun plan pentru astăzi.

— Mama e foarte ameţită uneori, încât nu mă mir că a uitat cât sunt de ocupată astăzi. Nu trebuie să luaţi în seamă ce spune ea, sir. E egoistă şi nu vrea să accepte faptul că fratele meu e acum capul familiei noastre.

Atwater o privi lung, apoi îi ceru birjarului să întoarcă trăsura spre strada Clifford.

„Nu voi mai suporta să mă întâlnesc cu acest om”, se gândi ea. „Cred că voi trece peste toate convenţiile şi-l voi cere de bărbat pe Garwood.

***

Petrecerea dată de Atwater fu, într-un fel, destul de deosebită de celelalte la care participase până atunci.

Lady Forley se strădui ca ea şi fiica ei să ajungă înaintea celorlalţi oaspeţi, deşi Angela îi spusese că nu va fi gazda acelui eveniment.

Cum Atwater fu ocupat cu primirea musafirilor, nu se mai ţinu după ea, astfel că Angela se simţi în sfârşit liberă să râdă şi să flirteze.

Numai de-ar veni şi Philip la petrecerea asta, se gândi ea după vreo oră. E cel mai bun prilej să-mi pun în aplicare planul…

Dar cum Philip întârzia să apară şi în sala de dans se făcuse foarte cald, Angela se retrase într-un salonaş aflat vizavi de biroul lui Atwater, unde încercă să se relaxeze privind tablourile de pe pereţi.

Nu trecu însă mult şi auzi pe hol vocea furioasă a lui Atwater.

— Imbecilule! De ce i-ai permis lui Garwood să între în casă? Ţi-am spus să-i interzici acest lucru.

— Iertaţi-mă, sir, se auzi vocea valetului. Nu ştiu cum a intrat… N-a trecut pe lângă mine…

— Mincinosule! Eu l-am văzut când a urcat scările, dar tu erai prea ocupat să-i faci complimente domnişoarei Woburton, aşa că nu l-ai observat.

— Sir…

— Ştii că n-am tolerat niciodată incompetenţa, James, îl întrerupse Atwater. Eşti concediat! Nu vei avea referinţe!

„Dar i-a trimis invitaţie, lui Philip!" se gândi Angela revoltată. „L-a invitat doar pentru a-l umili, scoţându-l afară din casă?"

„Probabil e adevărat ce se spune despre el, că se comportase tot timpul urât cu soţului. Deci, planul meu cu Philip a căzut".

Angela ieşi încet din salonaş şi îl căută pe Andrew. Îl găsi în sufragerie, căutând-o la rândul lui. Astfel, îi spuse că se simte foarte rău şi doreşte s-o conducă acasă. Lui Atwater îi trimise vorbă printr-o servitoare că starea sănătăţii o obligă să plece de la petrecere.

***

— Cum ai îndrăznit să pleci de la petrecere aseară, când ai fost desemnată să îndeplineşti oficiile de gazdă? o întrebă lady Forley furioasă, a doua zi dimineaţă. *

— N-am fost eu gazda petrecerii lui Atwater, mamă, declară Angela, supărată.

— Andrew te-a considerat gazda petrecerii, aşa că aveai datoria să-l asişti. De ce ai plecat?

— M-a durut capul.

— O lady nu are voie să aibă dureri de cap în împrejurări ca cele de ieri-seară. L-ai insultat pe lordul Atwater! Eşti norocoasă că nu te-a vorbit de rău.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut-o.

— Proasto! răbufni lady Forley scuturând-o cu putere de umeri. M-am săturat de migrenele tale! te anunţ că Garwood nu va mai fi primit în această casă niciodată! Vom

anunţa logodna ta cu lordul Atwater imediat ce acesta şi cu Andrew vor considera de cuviinţă.

— Nu!

— Copil ingrat ce eşti! exclamă lady Forley, prăbuşindu-se pe scaunul de lângă ea. Cu ce am greşit să am pe cap o asemenea pacoste? adăugă ea, scoţând din poşetuţa de la încheietura mâinii o sticluţă cu oţet şi ducând-o la nas, după ce o deschise în mare grabă.

— Trebuie să înţelegi că eu nu îţi împărtăşesc interesele, mamă. Şi cum Andrew e capul familiei, el va trebui să decidă dacă mai am sau nu voie să-l văd pe Philip. Nu mă voi căsători cu Atwater nici în ruptul capului! E un tiran. Şi oricum, nu mă voi căsători din interes. Vei vedea că Andrew îmi va susţine punctul de vedere. Dacă e să mă căsătoresc acum, îl voi alege pe Garwood, adăugă ea şi se îndreptă spre uşă. Îl voi trimite pe Wilson să-ţi acorde îngrijirile necesare, îi aruncă peste umăr.

Angela se duse apoi în bucătărie, luă un mic dejun frugal, după care se îndreptă spre grajduri.

O plimbare călare prin parc o să mă relaxeze, se gândi ea, privind cerul senin.

***

Angela îşi conduse calul pe aleea unde îl întâlnise cu ceva timp în urmă pe Blackthorn, deşi n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că acesta era motivul pentru care alesese acel loc.

Astfel, când marchizul îi apăru în cale, inima îi tresări în piept cu putere.

— Pari mai relaxată în dimineaţa asta, spuse el, fără altă

introducere.

— Am clarificat cu mama nişte lucruri, răspunse ea cu sinceritate. Sper ca de acum înainte să mă bucur în sfârşit că am venit la Londra în acest sezon.

— Şi… ce fel de lucruri ai discutat cu mama ta, dacă nu sunt indiscret?

— Nu poate să înţeleagă faptul că nu-mi place la Londra şi că prefer să-mi petrec tot restul vieţii la ţară.

— Da, unii dintre noi adorăm viaţa la ţară, dar se pare că pe mama ta o atrage mai mult tumultul londonez.

— Şi dumneavoastră vă place să trăiţi la ţară? întrebă ea, uimită.

Marchizul încuviinţă.

— Unde e moşia dumneavoastră, sir?

— Wyndhaven?… E pe coasta de sud, aşa că are tot ce mă face fericit: coline care se pierd în mare, dealuri împădurite care îmi protejează casa de furtuni, lacuri cu o mulţime de peşti şi câteva ruine autentice.

— Pare o combinaţie între moşia Forley şi Carrisford Grange… Grange a fost moşia lui Hart, prietenul meu care are orfelinatul despre care v-am vorbit. Ruinele de care aţi pomenit sunt ale unor mănăstiri?

— Sunt rămăşiţele unor cetăţi din epoca medievală, în care au trăit strămoşii mei. Dar destul despre mine… De ce eşti la Londra acum, dacă îţi displace aşa de mult?

— Pentru că trebuie să-mi găsesc un soţ. Unde locuiesc acum cu familia mea, nu sunt tineri potriviţi pentru mine.

— Deci, dacă Atwater s-ar stabili la ţară, l-ai accepta de soţ?

— Nu. Nu mă simt bine în compania lui. Din fericire, nu e singurul bărbat care mi-a făcut curte în acest sezon, aşa că am avut de unde să aleg.

— L-ai ales pe Garwood?

— Da.

— Mama ta s-ar putea să nu accepte această alegere.

— Aveţi dreptate. Nu-i place să trăiască la ţară. Tata, în schimb, era fericit acolo, pentru că putea să studieze în liniște. Au trăit însă mai mult la londra, pentru că mama se simte bine doar aici, iar el o iubea foarte mult. Ea, în schimb, i-a făcut viaţa un iad.

— Nu-i permite să facă la fel şi cu viaţa ta.

— Încerc, dar mama l-a încurajat pe Atwater, în ciuda protestelor mele. Nu realizează că eu am moştenit caracterul tatălui meu, nu pe al ei. În dimineaţa asta, mi-a arătat pentru prima dată cât de mult am deziluzionat-o.

Angela îi povesti apoi cele întâmplate la petrecerea lui Atwater.

— Deci l-a concediat pe valet? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Da. Îmi pare foarte rău pentru bietul om. Fără referinţe, nu-şi va găsi o altă slujbă.

— Îi voi găsi eu ceva, spuse marchizul încruntându-se uşor.

Oferta lui n-o surprinse pe Angela. La urma urmei, adusese în mod eliberat vorba despre valet, aşteptându-se ca marchizul să-l ajute pe bătrânul ghinionist. Instinctul îi spusese de multă vreme că lui Devall îi place să-şi ajute semenii.

— De ce se vorbeşte în continuare atât de urât despre dumneavoastră, când de fapt aveţi o inimă aşa de bună?

— Ei, să nu-ţi închipui acum că sunt un înger, dar să revenim la problemele tale. Lady Forley urmăreşte să te mărite cu Atwater pentru averea lui.

— Nu va reuşi.

— Fii atentă. Simt că lucrurile sunt mult mai complicate decât par.

Spunând acestea, marchizul se îndepărtă fără o altă vorbă, dar Angela înţelese imediat de ce… Stătuseră destul de mult împreună de astă dată, aşa că se făcuse ora la care începea să se strângă lume în parc. Era la fel de preocupat deci de reputaţia ei ca şi ea însăşi…

Imediat ce se îndepărtă de Angela, marchizul începu să se întrebe ce o făcea pe lady Forley să-şi dorească atât de mult să-şi vadă tânăra căsătorită cu Atwater, de vreme ce aceasta se opunea? în plus, chiar dacă nu crezuse la început vorbele care circulau pe seama lui, comportamentul contelui din seara precedentă ar fi trebuit să-i dea de gândit.

„Mie nu mi-a plăcut niciodată această femeie", reflectă. „Deşi n-o cunosc prea bine, îmi repugnă total. Dorinţa ei de ascensiune socială cu orice preţ se vede de la o poştă. Angela are numai de pierdut afişându-se cu o asemenea mamă… Trebuie s-o ajut, neapărat. În orice caz, voi fi foarte atent de acum înainte la tot ce face lady Forley".

— Domnul Garwood doreşte s-o vadă pe domnişoara Angela, anunţă Paynes, deschizând uşa sufrageriei.

— Fiica mea e la cumpărături, dar invită-l înăuntru pe

domnul Garwood, spuse lady Forley, hotărâtă să pună lucrurile la punct.

Fetele tinere nu fac niciodată alegeri potrivite în materie de bărbaţi", se gândi ea, „iar Angela e complet neexperimentată, aşa că face cele mai mari greşeli. În plus, prostia lordului Forley de a-l pune pe Andrew tutorele ei a transformat-o într-o rebelă. Dar dacă tânăra e prea proastă pentru a-şi aranja un viitor bun, va trebui să facă mama ceva, ca lucrurile să iasă cât mai bine cu putinţă".

— Lady Forley, spuse Garwood pe un ton politicos. Aş fi vrut să stau de vorbă cu domnişoara Wareen… Credeţi că se va întoarce curând?

— Nu ştiu ce să spun, replică lady Forley cu un zâmbet forţat.

— Voi da o petrecere săptămâna viitoare la Richmond şi mi-ar face plăcere să accepţi invitaţia mea… Domnişoara Wareen şi cu Sylvia ştiu că se vor bucura să iasă din oraş pentru câteva ore.

— Mă tem că vom fi nevoite să refuzăm invitaţia dumneavoastră, sir, răspunse lady Forley, cu un ton de fals regret. Suntem foarte ocupate cu pregătirile de nuntă ale lordului Forley. În plus, Angela trebuie să se căsătorească şi ea în acest sezon.

— Vă asigur că intenţiile mele în ceea ce o priveşte pe domnişoara Waren sunt absolut onorabile. De fapt, doresc să vorbesc cât de curând cu lordul Forley despre asta.

— Nu mă îndoiesc că intenţiile dumneavoastră sunt onorabile, sir… Dar nu cunoaşteţi situaţia în care ne aflăm noi. Angela nu are zestre, aşa că nu-şi poate permite să ia

de bărbat un tânăr cu o situaţie materială precară.

Garwood îşi ridică bărbia şi răspunse cu răceală:

— Cred că n-aţi fost bine informată. Situaţia mea materială nu e deloc precară. Domnişoara Warren ştie că nu sunt foarte bogat, dar nici sărac. N-a avut nimic de comentat în acest sens.

Determinarea din ochii lui o făcu pe lady Forley să se cutremure. Totuşi, răspunse la fel de calm şi păstrându-şi zâmbetul:

— Dumneavoastră n-aţi fost bine informat, sir, replică ea, apăsând cuvintele. Dar nu mă mir că Angela nu v-a spus adevărul… Probabil Londra i-a sucit minţile, pentru că n-a mai fost aşa de curtată niciodată. Ştiu că-i face plăcere compania dumneavoastră, dar i-a promis lordului Atwater că se va căsători cu el, încă dinainte de a veni aici.

Şocat de ceea ce auzea, Garwood îşi găsi cu greu cuvintele.

— Dar… domnişoara Warren nu l-a întâlnit pe Atwater înainte de a veni la Londra, spuse el după câteva momente.

— E adevărat, dar căsătoria a fost aranjată cu câtva timp înainte. Lordul Atwater întruneşte toate calităţile pentru a fi un soţ bun: are titlu, bani şi multe moşii. Cum are nevoie de un moştenitor, s-a gândit să se căsătorească foarte repede. Ne face mare plăcere că a ales-o pe Angela, deşi a hotărât să mai aştepte o perioadă, până va anunţa oficial logodna.

— Dar de ce nu mi-a spus domnişoara Warren toate acestea?

— Pentru că i-a făcut plăcere compania dumneavoastră.

Eu am considerat însă că e cazul să vă spun adevărul.

Garwood nu mai spuse nimic şi se întoarse spre uşă, furios şi îndurerat.

Bucuroasă că minciuna ei a dat roadele scontate, lady Forley zâmbi mulţumită şi-şi continuă lucrul la goblenul început.

„Viitorul Angelei va fi strălucit", se gândi ea. „Fata mea va avea soţul pe care-l merită, iar eu mă voi putea reintegra în înalta societate. Atwater are o casă mare în oraş, aşa că nu voi mai fi nevoită să trăiesc la ţară".

Capitolul 6

În acea zi, în timp ce se întorcea acasă din parc, Angela observă că lumea o priveşte lung, ca apoi să râdă pe înfundate, fără s-o salute.

— Crezi că sunt subiect de bârfă în oraş? o întrebă ea pe Sylvia, imediat ce ajunse acasă.

— Pe mine mă bârfeşte lumea…

— De ce spui asta?

— Pentru că după ce am intrat astăzi la lady Beatrice, s-a făcut dintr-odată linişte. Ştii cum se întâmplă când se vorbeşte despre o persoană în lipsă, iar la apariţia acesteia se întrerupe orice discuţie, după care se schimbă subiectul.

Angela încuviinţă.

— Dar asta se întâmplă şi când s-a vorbit despre o persoană apropiată celei care tocmai a intrat într-o încăpere.

Reîntors acasă, Andrew spuse că acelaşi lucru i s-a

întâmplat şi lui.

Deci, după toate aparenţele, era blamată întreaga familie, se gândi Angela.

Totuşi, imediat ce îşi făcu apariţia la balul dat de lady Chartley, Angela fu sigură că ea era subiectul bârfelor din ultima vreme, pentru că atitudinea celor din jur lăsa de înţeles că nu era dorită acolo. Chiar şi Atwater o privi straniu şi n-o invită la dans, preferând compania domnişoarei Jersy.

Cel de-al treilea partener de dans al Angelei, îi dezvălui misterul:

— N-ar fi trebuit să-l încurajezi pe Garwood, dacă ai ales deja să te căsătoreşti cu altcineva…

— Nu înţeleg, spuse Angela, ridicând sprâncenele. Ce vreţi să spuneţi?

— Ai fost crudă cu el. Îţi doresc să fii ferită în viitoarea ta căsătorie, dar nu era nevoie să frângi inima nimănui.

— Domnule Huggens, nu înţeleg de ce îmi spuneţi toate acestea. Mi-am dat seama că circulă nişte bârfe pe seama mea, dar nu înţeleg de ce. Sunteţi atât de bun încât să-mi explicaţi ce anume se spune despre mine?

— Că eşti logodită cu lordul Atwater şi cu toate acestea l-ai încurajat pe Garwood.

— Vă asigur că nu sunt logodită cu lordul Atwater. Cine a împrăştiat acest zvon?

— Garwood. A aflat totul în dimineaţa asta şi e foarte furios că nu i-ai spus adevărul.

— Cine i-a spus că sunt logodită, l-a minţit. O să aflu cine e persoana care mi-a pătat numele.

Cum Garwood îşi făcu chiar atunci apariţia în sala de bal, Angela spuse cu asprime:

— Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să vorbesc neapărat cu Philip.

— Foarte bine. Un scandal e întotdeauna mult mai interesant decât un dans.

Când Angela se apropie de Garwood, acesta o privi lung, dar pe urmă se întoarse intenţionat spre o altă tânără şi o invită la dans.

Angela fu şocată de gestul lui, dar nu-i scăpă faptul că Atwater şi cu mama ei părăsiră brusc sala de bal.

— Mulţumesc pentru dans, domnule Huggens, spuse ea întorcându-se spre bărbatul cu care tocmai dansase, dar acum trebuie să ies din sală, pentru că atmosfera a devenit înăbuşitoare.

Domnul Huggens îi zâmbi cu înţelegere şi se dădu la o parte, pentru a-i face loc să iasă.

Nici nu ajunse bine în hol, şi-l auzi pe Atwater întrebând furios:

— Ce e cu toată această poveste, lady Forley? încercaţi să-mi forţaţi mâna?

— Cum puteţi să vă gândiţi la aşa ceva? spuse lady Forley, pe un ton plângăreţ.

Angela ştia însă că mama ei juca teatru.

— Toată această poveste a plecat de la el, continuă bătrâna doamnă. Cred că vrea să se răzbune. Angela i-a spus azi-dimineaţă că nu mai doreşte s-o caute. Garwood a sperat să se însoare cu fiica mea, dar aşa ceva nu e posibil. Angela s-ar înjosi dacă s-ar mărita cu fiul unui baron.

— Nu ea a zvonit că e logodită cu mine?

— Cum îndrăzniţi să vorbiţi aşa despre fiica mea? Ea e onestă. L-a considerat pe Garwood un prieten şi atât. E vina lui că a sperat ca între ei să fie mai mult. Când a devenit prea insistent, Angela a fost nevoită să-i spună că nu mai doreşte să-l vadă. Dacă aş fi ştiut că lucrurile vor ajunge aici, l-aş fi scos pe Garwood afară din casă.

— Da, nici eu n-aş fi crezut că e în stare să fie atât de insistent, de vreme ce nu i s-a dat de înţeles că o poate curta pe fiica dumneavoastră. Voi încerca să opresc toate bârfele care au început pe seama Angelei. În câteva zile, va fi totul dat uitării.

— Ah, vă mulţumesc, sir… Vă sunt recunoscătoare că ne acordaţi suportul dumneavoastră.

Angela se îndreptă spre ei, iar lordul Atwater îi veni în întâmpinare.

— Te voi conduce în sala de bal, spuse el zâmbind.

— O căutam pe mama.

— A intrat deja în sală.

— Mulţumesc pentru informaţie, replică ea cu un zâmbet forţat şi refuzându-i braţul, o luă înainte.

— De ce i-ai spus lordului Atwater atâtea minciuni? îşi întrebă Angela mama, când ajunse lângă ea. N-am vorbit azi-dimineaţă cu Garwood…

— A trebuit să ştie că domnul Garwood a răspândit un zvon mincinos.

— Şi de ce crezi că a făcut asta, mamă? o întrebă Angela, privind-o cu ochii îngustaţi.

— Habar n-am.

— Eu am! A repetat exact ce i-ai spus tu, nu? Ai ştiut că aş vrea să mă căsătoresc cu el, aşa că ai avut grijă să-l îndepărtezi!

— A trebuit să fac ceva ca să pui capăt relaţiei cu Garwood, Angela. Eşti prea tânără pentru a înţelege cât de dificilă e viaţa. N-am putut să stau cu mâinile în sân în timp ce tu te arunci în braţele unui bărbat total nepotrivit pentru tine. Faptul că s-a răzbunat certifică bănuiala mea: nu e un gentleman adevărat. În ciuda fanteziilor tale, acest om n-ar fi putut niciodată să-ţi asigure un loc onorabil în societate.

— Nu m-ai înţeles niciodată! replică Angela, furioasă. Şi cine te crezi că vrei să iei întotdeauna hotărâri în locul celorlalţi?… Dumnezeu?… Dar cu mine ţi-ai găsit naşul! mai bine mor decât să fac ce vrei tu! Conversaţiile stupide şi toată mascarada asta de la Londra mă scârbeşte îngrozitor! Nu vreau să fac parte din această lume! Dar sper că eşti mulţumită: ai reuşit să faci din mine o proscrisă.

Spunând acestea, Angela izbucni în lacrimi şi ieşi din încăpere fără să mai aştepte vreun răspuns.

„Unde să mă duc?" se întrebă ea, în timp ce în spatele ei se auzi un râs batjocoritor.

Apoi, dornică să se facă nevăzută cât mai repede, intră într-o anticameră de pe partea cealaltă a holului şi încuie uşa în urma ei „Stăpâneşte-te!" se mustră ea, trântindu-se într-un fotoliu şi apăsându-şi ochii cu degetele, de parcă ar fi vrut să-şi împingă lacrimile înapoi. „Nu trebuie să te vadă nimeni cu ochii roşii! Deja se spun destule vorbe urâte despre tine!"

„Ah, Garwood”, suspină ea, „de ce n-ai vorbit mai întâi cu mine, înainte să mă declari vinovată?… Chiar aşa de puţină afecţiune ai pentru mine? Ai ştiut că eu nu apreciez oamenii în funcţie de starea lor materială, ca mama mea. Ai ştiut destule lucruri importante despre mine ca să îţi dai seama că mama te minte… Dar poate a fost mai bine că am descoperit intoleranţa ta, înainte de a accepta să-ţi fiu soţie. Viaţa n-ar fi fost deloc uşoară lângă un om care are un asemenea caracter. Atwater a rămas acum singurul meu curtezan. Însă sentimentele mele pentru el sunt neschimbate. Nu mă voi mai putea mărita în acest sezon…

Îmi voi petrece restul vieţii îngrijind copiii Sylviei”, continuă ea să reflecteze, izbucnind din nou în plâns.

— Bârfele nu vor fi mai puţine dacă vei continua să plângi aşa, domnişoară Warren, se auzi vocea lui Blackthorn, de undeva din umbra încăperii.

— C-ce faceţi aici? întrebă Angela, tresărind.

— Cred că eu ar fi trebuit să-ţi pun această întrebare, pentru că eu am intrat primul aici.

— Ah, îmi pare rău că v-am deranjat, replică ea, ştergându-şi lacrimile cu mica batistă, pe care o scoase din poşetuţa de mătase, agăţată de încheietura mâinii.

— De unde au pornit toate acele bârfe despre tine? o întrebă Devall, punându-i în palmă batista lui. Sunt tare curios.

— Ar fi trebuit să ştiţi de unde, pentru că aţi suspectat-o pe mama mea… A vrut să-l descurajeze pe Garwood, aşa că i-a îndrugat fel de fel de minciuni. El a crezut-o, aşa că a ales să mă discrediteze în ochii oamenilor.

— Dumnezeule!

— Da, dar nu mă voi da bătută sir. Am avut nevoie doar de câteva clipe de singurătate, pentru a-mi reveni din şoc.

— E important să te arăţi acum în lume, e adevărat. Dacă te vei ascunde, bârfa va lua amploare şi nu vei mai putea să te întorci în societate.

— Cu dumneavoastră aşa s-a întâmplat?

— Nu chiar. Mie nu-mi pasă ce spun oamenii despre mine. Prietenii mei cei mai buni ştiu că nu sunt vinovat cu nimic şi asta îmi ajunge. Dar întotdeauna poţi întoarce o situaţie grea în aşa fel încât să fie totul în avantajul tău. Voi încerca să aplanez şi eu situaţia. Sigur că vorbele mele nu vor fi luate în seamă de cei mai mulţi, dar am destui prieteni care vor fi convinşi că spun adevărul.

— Am simţit întotdeauna că nu sunteţi atât de rău precum se spune. Dar dacă aveţi puterea să stopaţi bârfele, de ce n-aţi folosit-o în avantajul dumneavoastră?

— Nu mă deranjează faptul că am o reputaţie proastă. Să nu crezi că sunt un sfânt, am şi eu păcatele mele.

— Atunci, obişnuiţi să trişaţi la cărţi, cum se spune?

— N-am trişat niciodată. Am câştigat adeseori, pentru că am ştiut să mă folosesc de prostia adversarilor. Atâta tot.

— Şi… e adevărat ce se spune despre dumneavoastră şi lady Atwater?

— Nu.

— Da, m-am gândit eu că nu e adevărat. A murit după ce ar fi fost timpul să nască, aşa că nu înţeleg de ce se spun aceste minciuni, când e aşa de uşor să realizezi că n-a fost posibil ca lucrurile să fi stat cum se zvoneşte.

— Probabil eşti singura persoană din Londra capabilă să facă socoteli, răspunse el zâmbind. Lady Atwater era însărcinată în luna a patra, când a bătut-o soţul ei. Biata Lydia, adăugă el apropiindu-se de fereastră. A fost singura din familia mea cu care am reuşit să am o relaţie apropiată. Era frumoasă şi onestă. Nici nu mi-a trecut prin minte că se va ajunge unde s-a ajuns. Ea şi cu lordul Atwater păreau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Erau amândoi blonzi cu ochi albaştri… Parcă erau nişte îngeri. Toată lumea îi admira când erau împreună. Doar că Lydia era foarte ruşinoasă şi de tăcută cu persoanele pe care nu le cunoştea bine. Am iubit-o întotdeauna, dar doar ca pe o soră. N-am fost din păcate în oraş când s-a căsătorit, dar am venit s-o văd a doua zi.

Au fost mulţi care au crezut că n-am vrut să particip la cununia ei, din gelozie, dar s-a întâmplat să fiu foarte ocupat atunci.

— Înţeleg…

— Sper… Sper că ţi-ai dat seama până acum că nu sunt un mincinos. Acum, trebuie să te întorci în sala de bal, dacă nu vrei să se vorbească şi mai urât despre tine. Dar orice s-ar întâmpla, nu-i lăsa să vadă nici durere nici furie pe faţa ta. Convinge-i că bârfele lor nu te-au afectat cu nimic, pentru că tu ştii adevărul… Mai devreme sau mai târziu, îl vor afla şi ei.

După ce Angela ieşi din încăpere, Devall se duse să-l caute pe Jack.

Nu era o noapte pe care s-o petreci în singurătate…

„Şi, se gândi el, problemele acestei fete trebuie rezolvate

urgent. Doamne! Am simţit că lady Forley pune ceva la cale. De ce n-am avertizat-o pe Angela? E genul care trece peste orice ca să-şi atingă scopurile”.

— Am nevoie de tine, pentru a mă ajuta să stopez bârfele demarate de Garwood, îi spuse Devall lui Jack când îl întâlni.

— Cum să facem asta?

— Povestea lui e falsă de la început până la sfârşit. Lady Forley e cea care i-a spus toate minciunile despre fiica ei. Vrea s-o vadă măritată cu Atwater cât mai repede cu putinţă, în ciuda faptului că tânăra se opune. Spre norocul nostru, Atwater crede că Angela e inocentă. Va trebui să ne folosim de asta. Să spună oamenilor că Atwater nu crede nimic din ceea ce a zvonit Garwood. La rândul lui, contele va fi fericit să vorbească despre asta, pentru că aşa se va uita de bârfa referitoare la moartea soţiei sale.

— De ce te interesează această fată? întrebă Jack, privindu-l în ochi.

— Dispreţuiesc calomniile. În plus, tânăra are nevoie de prieteni, în aceste momente.

Mai târziu, după ce ajunse la clubul său preferat, Devall aduse discuţia de multe ori astfel încât să poată vorbi despre nevinovăţia Angelei, însă nimeni nu-i acordă credit.

De aceea, marchizul începea să se teamă că demersul lui va eşua.

Jack însă, făcu în aşa fel încât să fie prezentat Angelei, apoi o invită la dans, întrebându-se în acelaşi timp cât de strânsă era legătura dintre ea şi Marchizul Negru.

Dacă relaţia lor va deveni publică, reflectă Jack, reputaţia

ei va avea de suferit mai mult decât de pe urma bârfelor iscate de Garwood. Devall s-a gândit desigur şi la acest fapt… Ce vrea atunci de la domnişoara Warren?… I-am promis însă că-l voi ajuta şi o voi face.

— Îmi pare bine că nu arăţi cât eşti de supărată, domnişoară. Sper că adevărul se va afla curând, spuse el, în timp ce o conducea pe Angela în paşi de vals de-a lungul sălii.

— Deci, credeţi că sunt nevinovată? întrebă ea roşind, pentru că se oprise locului, de surpriză. Iertaţi-mă, sir, adăugă apoi zâmbind.

— Relaxează-te. Am toate motivele să-l cred pe Devall că eşti nevinovată şi am convenit cu el că mă voi folosi de influenţa pe care o am în societate pentru a te ajuta.

— Mulţumesc, răspunse ea şi lacrimile îi umplură din nou ochii.

— Blackthorn e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, aşa că, implicit, este un om în care cred. Şi el m-a salvat pe mine cu ani în urmă, dintr-o situaţie asemănătoare cu cea în care te afli tu acum.

Angela îl privi lung… Se afla acum în mâinile lui Devall, deşi dacă se afla de relaţia ei cu el, lucrurile vor sta şi mai rău… Făcuse oare bine că pusese la cale acest plan?

— Da, răspunse ea gânditoare, se pare că sir Blackthorn ştie să fie un prieten bun…

— Crezi că Garwood va fi de acord să recunoască faptul că zvonul pe care l-a răspândit a fost nefondat?

— Nu. Am ajuns să cred că nu e genul care să-şi recunoască greşelile.

— Mama ta nu ne-ar putea ajuta atunci să răspândim adevărul despre tine?

— N-o va face, pentru că nu poate admite că a minţit. Mai degrabă i-ar spune lui Atwater şi alte minciuni.

— Atunci, va trebui să urmăm sugestiile lui Blackthorn, răspunse el oftând. Oricât de mult îl urăşte pe Atwater, Devall vrea să apelăm la el, pentru că el crede în nevinovăţia ta şi pledând în acest sens va estompa bârfele pe seama lui şi a morţii Lydiei.

— Dumnezeule mare! Urăsc acest oraş! Aici, toată lumea pare să aibă ceva de ascuns pentru a-şi salva imaginea!

— Da, ai dreptate, aici apar mereu situaţii complicate.

***

Teama Angelei privind reputaţia ei crescu tot mai mult în zilele următoare, cu toate că pledoaria lui Atwater pentru nevinovăţia ei oprise aproape complet bârfele în ceea ce o privea.

Astfel, fu din nou invitată în saloanele cele mai simandicoase şi societatea acceptă să-i ofere din nou credit, preocupându-se acum de altă bârfă la ordinea zilei: domnişoara Sommerton fusese surprinsă într-o postură indecentă în braţele domnului Throckmorton.

Reputaţia Angelei rămase deci intactă, având în schimb de suferit cea a lui Garwood, dar peste o altă săptămână toată afacerea fu dată uitării.

După asta, Angela încercă să rămână optimistă în ceea ce privea viitorul ei, cu toate că Atwater rămăsese singurul ei curtezan, iar pe el nu-l dorea nici în ruptul capului.

Din experienţa tristă avută cu puţin timp în urmă,

câştigă totuşi ceva: prietenia maiorului Jack Caldwell… Acesta nu-i făcea curte şi nici ea nu-şi dorea asta, aşa că întâlnirile lor erau deosebit de relaxante, pentru că o trata cu căldura unui frate, înlocuind într-un fel iubirea lui Andrew, care o cam neglija de când o cunoscuse pe Sylvia, deşi abia acum conştientiza acest fapt.

„Trebuie să mă căsătoresc", îşi repeta Angela. Jack va pleca în curând din Londra, iar în casa părintească nu voi mai găsi afecţiunea dinainte".

Imediat ce o văzu pe Angela apărând călare în parc, Devall îşi înghionti armăsarul pentru a mări accelera pasul.

Cum marchizul nu mai fusese de găsit în ultimele zile nicăieri,

Angela se arătă surprinsă.

— Adevărul a ieşit la lumină, după cum m-am aşteptat, spuse el, apropiindu-se.

— Da. Sugestia dumneavoastră a fost foarte bună, sir. Vă mulţumesc pentru eforturile depuse.

— Dar eu n-am făcut nimic…

— Jack Caldwell mi-a spus că vă datorez această reuşită.

— Jack exagerează întotdeauna.

După asta, cei doi îşi lăsară caii în trap uşor şi nu mai spuseră nimic câteva minute.

— De ce n-aţi încercat să vă ocupaţi şi de refacerea reputaţiei dumneavoastră? întrebă Angela întorcându-se spre Devall.

— Ţi-am mai spus… Nu dau doi bani pe opinia celorlalţi despre mine.

— Îmi vine greu să cred, de vreme ce urâţi atâta lume…

Bănuiesc că suportaţi destul de greu singurătatea.

Marchizul o privi insistent.

— Avem nevoie de ceilalţi, continuă Angela, văzând că el nu spune nimic. Maiorul Caldwell vă este un prieten devotat, dar el nu prea stă la Londra. Nu vă simţiţi izolat?

— Am şi alţi prieteni. Îmi place libertatea pe care mi-o dă absenţa din societate.

— Libertatea să faceţi ce?… Să nu vă supuneţi convenţiilor? Părerea mea e că nu vă stă în fire să-i răniţi pe ceilalţi, dar o faceţi totuşi adesea. De ce?

— Am motivele mele, pe care nu pot să ţi le spun.

— Da, bănuiam. Dar de ce vă e teamă să înfruntaţi societatea, pentru binele dumneavoastră?

— Eu n-am teamă de nimic.

— Atunci, spuneţi-le oamenilor adevărul despre dumneavoastră şi că vă judecă greşit. Numai reabilitarea imaginii pe care o aveţi acum vă va face să vă simţiţi cu adevărat liber.

Spunând acestea, Angela se îndepărtă, pentru a nu fi surprinsă în compania lui.

„Ce se aşteaptă să fac?” se întrebă el, urmărind-o cum se pierde în ceaţa dimineţii. „N-am de gând să-mi petrec viaţa în discuţii stupide prin saloane, aşa că de ce m-aş preocupa de imaginea mea?”

„Dar de ce dau importanţă vorbelor ei?” reflectă el, pornind în direcţia opusă. „Fata asta va ieşi din viaţa mea tot aşa de repede cum a apărut. Probabil n-o voi mai vedea niciodată după aceea… Şi n-aş putea să afirm cu certitudine că n-ar fi bine pentru amândoi. Prezenţa ei mă

tulbură într-un mod la care nici nu vreau să mă gândesc. Ea are nevoie de un alt bărbat… trebuie să-şi întemeieze o familie. Eu nu pot să-i ofer aşa ceva. Cu şase ani în urmă am ales calea singurătăţii şi n-am regretat niciodată, aşa că nu voi regreta nici de acum înainte”.

— La naiba! murmură el apoi. De ce mă gândesc aşa de mult la ea?

Pe urmă, se gândi că nici măcar Jack nu ştia întregul adevăr despre el şi despre inima lui rănită…

A doua zi dimineaţă, când se trezi, Angela se gândi imediat la Blackthorn.

„în mod sigur îşi doreşte şi el să fie iubit, ca orice fiinţă umană. Va trebui să-l ajut să-şi schimbe viaţa, nu doar să-i mulţumesc că mi-a salvat viitorul. Dar ca să fac asta, va trebui să ştiu mai multe despre el”.

Astfel, continuă să se frământe în legătură cu soarta Marchizului Negru până când ajunse la locuinţa doamnei Bassington, pe strada Davies, unde fusese invitată la ceai, împreună cu mama ei.

— Am auzit că Garwood o curtează acum pe domnişoara Cunninham, spuse lady Beatrice, când o văzu pe Angela intrând înăuntru.

— Adevărat? întrebă lady Barton. Draga de Sally Jersey mi-a spus chiar aseară cât de devotat i-a fost Garwood domnişoarei Derrick.

— Ah, am văzut ce privire avea Garwood la balul din seara trecută, când s-a întors de pe terasă cu domnişoara Barbara, declară lady Collinsworth. Jur că s-au sărutat cât timp au stat acolo.

Angela zâmbi cu indulgenţă, deşi îi părea rău că Garwood era privit cu atâta insistenţă de când ajunsese în gura lumii.

— Lady Horsely, anunţă valetul.

— N-o să vă vină să credeţi când veţi auzi ce veste vă aduc, spuse lady Horsely imediat ce intră în încăpere, cuprinzând cu privirea întreaga asistenţă. Domnişoara Styles tocmai a acceptat cererea în căsătorie pe care i-a făcut-o domnul Harley. Anunţul va apărea în ziarul de mâine dimineaţă. Nunta va avea loc peste trei săptămâni.

— Ce veste extraordinară, într-adevăr, Emily, spuse lady Beatrice. Deci, domnul Harley a căzut până la urmă în capcană…

Dar comentariul ei fu acoperit imediat de vociferările vesele ale femeilor strânse în salonul considerat unul dintre cele mai elegante din toată Londra…

Era prima nuntă din acest sezon, aşa că vestea stârni un interes real pentru evenimentul care se anunţa a fi cel mai important din ultima vreme.

***

— M-ai chemat, Andrew? întrebă Angela intrând în sufrageria casei pe care o închiriaseră la Londra.

— Da. Închide uşa te rog. Avem de vorbit ceva important.

Angela se aşeză în fotoliul de lângă uşă şi aşteptă.

— M-a sunat lordul Atwater, azi-dimineaţă. Mi-a cerut mâna ta… Am fost de acord să anunţe logodna în ziarul de mâine dimineaţă.

— Ah, nu! De ce ai făcut asta?

— Cum?… Nu vrei să te căsătoreşti cu el?… Mama mi-a

spus că abia aştepţi să te măriţi cu contele. Eu nu te voi forţa însă niciodată să accepţi o căsătorie pe care n-o doreşti.

Gândindu-se că era la fel de rău să rămână nemăritată cât şi să-l accepte pe Atwater, Angela oftă adânc.

— Ştiu că trebuie să accept pe cineva, iar el e singurul meu pretendent. Nu-mi place însă deloc de el. Nu e aşa cum pare. E violent… L-am văzut eu însămi lovind un veteran infirm şi l-am auzit cât de urât vorbeşte cu servitorii. Nu ştiu care e adevărul cu privire la moartea soţiei lui, dar suspectez că a fost brutal cu ea.

Nu m-am simţit niciodată bine în prezenţa lui, Andrew. Ştiu că nu vom avea bani să mai vin la Londra şi sezonul următor şi mai ştiu că Sylvia nu se va simţi în largul ei la noi, dacă voi fi şi eu în casă, dar…

— Angie, spuse Andrew cu blândeţe… N-am ştiut că te frământă toate astea. Oricum, nu voi aproba niciodată să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l iubeşti. Ai fi nefericită. Îmi dau seama ce înseamnă o căsătorie lipsită de dragoste. Sunt de acord să-l refuzi pe Atwater.

— Îmi pare rău, Andrew… Ai cheltuit atâţia bani să mă aduci la Londra în sezonul ăsta, iar acum vom pleca fără să-mi fi găsit un soţ…

— N-a fost un sacrificiu aşa de mare, Angie, replică Andrew zâmbind. Moşia ne aduce mai mulţi bani decât crezi tu. Această şedere la Londra a fost şi în beneficiul meu. Am stat cu Sylvia, iar ei îi place foarte mult la Londra. N-ai nicio obligaţie faţă de mine, iar Sylvia nu va fi supărată că vei continua să stai cu noi.

— Ah, ştiu că va dori să aibă ea grijă de casă, dar nu va îndrăzni, din cauza mea. O să se simtă o intrusă.

— Nu, nu pot să fiu de acord cu tine… Şi tu şi Sylvia sunteţi prea inteligente pentru a intra în conflict. Şi spune-i mamei să mergeţi să vizitaţi locurile importante din Londra. Te-a dus doar în saloane, baluri şi vizite la care doar se bârfeşte, nu-i aşa?

— Da, murmură Angela.

— O să vorbesc şi eu cu ea.

— Dar nu astăzi, te rog. Nu sunt pregătită să-i ascult tiradele moralizatoare. Şi încă nu-i spune că vreau să-l refuz pe Atwater. Va face o criză. De fapt, astăzi voi sta acasă. N-am chef să mai merg la niciun bal, să văd iar toţi ochii curioşi aţintiţi asupra mea.

— Dar de ce crezi că insistă să te căsătoreşti cu Atwater?

— Îi cunoşti punctele de vedere. Pentru ea, poziţia socială şi averea contează cel mai mult.

— Ah, îmi pare rău că n-am fost mai atent la ce se întâmplă cu tine, suspină el.

— Lasă, nu-i nimic. Sylvia e mult mai importantă pentru viitorul tău decât mine. Pe de altă parte, eu sunt deja destul de bătrână, aşa că pot să-mi port singură de grijă.

„Măcar de-ar fi aşa”, continuă ea în gând, imediat ce ieşi din cameră, „dar se pare că nu sunt chiar aşa de inteligentă cum am crezut, de vreme ce n-am realizat că mama nu e interesată atât de mult de fericirea mea, cât de ascensiunea ei socială. Iar dacă aş fi avut de la început curajul să refuz să mă întâlnesc cu Atwater, n-aş fi fost în situaţia de a-l refuza aşa de brutal”.

Două ore mai târziu, Angela era cufundată în lectură, simţindu-se mult mai relaxată decât în oricare altă zi, de când venise la Londra. Astfel, abia îl auzi pe valet când bătu la uşă pentru a-i înmâna un bilet al cărui scris nervos îi era complet străin.

După ce desfăcu însă hârtia împăturită cu grijă, Angela observă semnătura din josul paginii: Devall Blackthorn…

„Dragă domnişoară Warren,

Iartă-mă dacă te-am necăjit la ultima noastră întrevedere. N-am mai stat de multă vreme de vorbă cu domnişoare atât de corecte…

De câteva zile mă gândesc la situaţia în care te afli şi cred că îţi va folosi să cunoşti întregul adevăr în legătură cu relaţia tensionată dintre mine şi Atwater.

Mi-ai spus că nu-ţi place să fii în compania lui, dar am aflat că ţi-a cerut mâna. Probabil vei fi constrânsă să accepţi, dar nu vei face faţă în mod sigur situaţiei dacă nu vei cunoaşte toate faţetele problemei.

Aşa cum ştii deja, prima lui soţie mi-a fost verişoară. La început, l-a iubit nebuneşte şi a sperat că-l va face fericit. Din tot ce am aflat, cred că şi el a iubit-o la fel de mult când s-au căsătorit. Dar după asta, Atwater n-a tolerat ca ea să i se opună, în nicio privinţă. Dacă deciziile lui n-au fost respectate imediat şi întocmai, a recurs la violenţă.

Aceste informaţii mi-au provenit din trei surse: de la servitoarea Lydiei, pe care Atwater a forţat-o să emigreze în Canada imediat după moartea soţiei lui, de la valetul pe care l-a dat afară în timpul petrecerii la care ai participat şi tu, ca şi de la Ned Parker, unul dintre muncitorii contelui şi

care nu e altul decât soldatul pe care l-a lovit când aţi fost împreună la teatru.

Atwater se enerva tot timpul când îi displăcea ceva. Lydia n-a ştiut niciodată ce anume îl înfurie şi ce nu, pentru că soţul ei era absolut surprinzător. Când îl vedea însă supărat, îl evita. Acest fapt îl înfuria din păcate şi mai mult pe soţul ei. Curând, tiradele lui furioase au început să ia amploare şi să se sfârşească inevitabil cu îmbrânciri la început, apoi cu bătăi din ce în ce mai crâncene, până în ultima zi, când a şi biciuit-o. Aflând de la servitoarea Lydiei cum şi-a desfigurat atunci Atwater soţia, pur şi simplu mi s-a făcut rău.

Ultima ceartă a izbucnit pentru că verişoara mea şi-a exprimat dorinţa de a-şi vizita familia şi a rămâne acolo până după naştere. Din cauza sarcinii, nu se simţea bine şi începuse să se nu simtă în siguranţă lângă Atwater. Când acesta a refuzat să-i îndeplinească dorinţa, servitoarea a sfătuit-o să plece totuşi, chiar fără permisiunea lui. Biata femeie se consideră acum vinovată de moartea Lydiei, dar n-a fost vina ei. Lydia a fost în pericol din momentul când s-a mutat în casa lui Atwater. Atwater a prins-o însă înainte de a ieşi din casă şi a bătut-o cum ţi-am spus.

Ned Parker a ajuns infirm tot din cauza contelui. Când s-a întors din Peninsulă, a descoperit că Atwater a bătut-o pe sora lui cea mică, aşa că s-a dus imediat la casa stăpânului pentru a-i cere socoteală pentru faptele săvârşite. Contele era afară, lângă poarta moşiei, şi s-a enervat aşa de tare că ned îl ia la întrebări încât a smuls un par care sprijinea gardul şi a început să-şi lovească servitorul cu toată

puterea, peste picioare, până când acesta a căzut la pământ, în nesimţire. Pe urmă l-a tras pe câmpul din apropiere şi l-a lăsat acolo, deşi era iarnă. L-a salvat un cioban care l-a luat la el şi l-a îngrijit până când a fost preluat de o echipă de medici şi dus la spital. A fost însă nevoie să-i taie picioarele pentru a-i salva viaţa. Ned e cel care a răspândit în oraş povestea morţii Lydiei.

Gândeşte-te deci bine înainte de a păşi pe urmele verişoarei mele. Poate mă vei un acum, dar cel puţin voi avea conştiinţa împăcată.

Blackthorn."

Angela suspină şi împături încet scrisoarea, după care o puse cu grijă în sertarul biroului.

Biata Lydia… Bietul Ned Parker…

Câte alte persoane o mai fi brutalizat Atwater? se întrebă ea oftând din nou. Şi cum e posibil ca societatea să rămână atât de oarbă, în privinţa lui? Chiar nimeni nu şi-a dat seama că în spatele chipului lui de înger se ascunde un demon?

Totuşi, continuă ea să reflecteze reluând cartea şi aşezându-se la loc în fotoliu, dacă Atwater e capabil de asemenea atrocităţi, va trebui să-l refuz cu mare diplomaţie.

Capitolul 7

— Draga mea Angela, spuse Atwater a doua zi dimineaţă, când ceru să fie primit la familia. Forley. Cred că ştii de ce

mă aflu aici. Eşti cea mai extraordinară lady care a existat vreodată. Inima mea îţi aparţine din momentul când te-am văzut prima oară, dragostea mea. Tot ce doresc mai mult pe această lume e să te am alături.

Angela ascultă cuprinsă de dezgust cuvintele lui, spuse pe un ton dulceag şi afectat, dar nu reuşi să scoată nicio vorbă.

— Căsătoreşte-te cu mine, iubirea mea, şi îmi voi dedica toată viaţa să te fac fericită.

— Vă rog să mă iertaţi, sir, răspunse Angela pe un ton politicos, dar nu pot să accept oferta dumneavoastră aşa de generoasă, deoarece nu ne potrivim. Eu nu sunt o fată docilă, cum credeţi dumneavoastră. Îmi pare foarte rău dacă mama mea v-a spus altceva. Trebuie să ştiţi că eu n-am agreat niciodată curtea pe care v-o făcea, în numele meu.

Atwater o privi şocat, ca şi cum cineva tocmai i-ar fi aplicat o lovitură neaşteptată în creştetul capului.

— Eşti nebună? Ai un alt pretendent care îţi poate asigura o poziţie socială mai înaltă decât cea de lady Atwater? Te-ai gândit la bogăţia care va fi ataşată de acest nume?

— Eu prefer să judec oamenii după caracterul lor, nu după starea materială. V-am spus că nu ne potrivim şi aş dori să vă explic de ce: dumneavoastră consideraţi că o soţie trebuie să fie supusă bărbatului, iar eu cred că o soţie trebuie să fie egală soţului.

— Soţia egală cu bărbatul? O prostie mai mare n-am auzit în viaţa mea. Asta poate când n-oi mai fi contele de

Atwater.

— Câtă aroganţă! exclamă ea, uitând de bunele maniere. Căutaţi-vă o soţie în altă parte sir, nu aici. Poate o mucoasă de şaptesprezece ani, cu părul lung şi mintea scurtă…

Contele se apropie brusc de ea şi o plesni cu putere peste faţă, lăsându-i o urmă roşie pe unul din obraji.

— Tocmai aţi demonstrat ceea ce spuneam, comentă Angela, repezindu-se la soneria pentru chemarea servitorilor. Vă rog să părăsiţi această casă imediat, sir. După o asemenea insultă, nu veţi mai fi primit aici!

— Îndrăzneşti să-l dai afară pe contele de Atwater? explodă el, furios. Tu?… Garwood a avut dreptate când a afirmat că eşti doar puţin mai mult decât o prostituată, cu modul tău de a te comporta. Vei regreta ce ai spus acum tot restul vieţii tale.

După asta, contele se răsuci pe călcâie şi părăsi în grabă încăperea.

— Angela! strigă lady Forley dând uşa de perete cu atâta putere, încât tablourile de pe pereţi se clătinară vizibil. De ce a plecat lordul Atwater atât de furios?

— I-am spus că nu ne potrivim, răspunse Angela pe un ton calm, deşi mâinile îi mai tremurau.

— Cum ai îndrăznit să-i spui una ca asta? ţipă ca ieşită din minţi lady Forley. Cum ai fost atât de nesăbuită să-l refuzi pe cel mai dorit burlac din Londra? Copil ingrat ce eşti! Vei rămâne fată bătrână pentru totdeauna. Cum poţi fi aşa de crudă? Eu nu mai suport să stau la ţară. Voi muri dacă nu mă voi întoarce să trăiesc în oraş!

— Destul! exclamă Angela, scârbită de această nouă

dovadă de egoism a mamei ei. La mine nu te gândeşti niciodată. Dar nu te opreşte nimeni să-ţi iei o casă în oraş, dacă poţi.

— De ce l-ai insultat, Angela? Va trebui să-l cauţi imediat şi să-ţi prezinţi scuze. Sunt sigură că le va accepta şi te va ierta.

— Nu voi face asta! Şi dacă va fi să mă mărit vreodată, voi avea grijă să mă asigur că vei sta în casa mea doar ocazional.

— Ah, Doamne! cum poate să-mi spună propria mea fiică asemenea cuvinte? replică lady Forley izbucnind în plâns.

— Întreabă-te mai bine pe tine însăţi de ce am ajuns aici!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Andrew, intrând în încăpere. Şi… ce e cu obrazul tău, Angela?… Ah, nemernicul! adăugă el, realizând ce se întâmplă. O să-l ucid!

— Nu, Andrew! Lasă-l în pace. Mama e de vină că lucrurile au ajuns aşa de departe. I-a vârât în cap că eu îmi doresc foarte mult să mă căsătoresc cu el, exact cum ţi-a spus şi ţie, de atâtea ori.

Cum lady Forley fu ajutată de valet să se retragă în camera ei, Andrew îi oferi un pahar cu brandy Angelei, pentru a o ajuta să-şi revină şi spuse, gânditor:

— Va trebui s-o convingem pe mama că e cazul să-şi schimbe comportamentul şi ideile.

— Da. Nu poţi să amărăşti viaţa Sylviei din cauza exceselor mamei noastre.

— Sylvia e o fată înţeleaptă, nu va pune la inimă răutăţile mamei, dar îmi dau seama că tu nu vei mai putea locui în

aceeaşi casă cu noi. Când voi fi plecat cu Sylvia în călătoria de nuntă, cine ştie ce va fi în stare să-ţi facă?…

Câteva minute mai târziu, Angela simţi nevoia să fie singură, aşa că urcă în dormitorul ei, încercând să-şi adune gândurile, pentru a hotărî ce avea de făcut.

„Câtă dreptate a avut marchizul Blackthorn s-o avertizeze despre violenţa lui Atwater, îşi spuse ea, ascunzându-şi faţa în mâini. Dar oare el era complet nevinovat?… Se spuneau atâtea şi despre Marchizul Negru. Şi el era acuzat de crimă.

Totul este confuz, oftă ea, întinzându-se pe pat, cu faţa în pernă.

După un pui de somn, Angela se simţi mai bine, ca de fiecare dată de când venise în oraş.

Având acum mintea limpede, realiză cât de mult greşise că ascultase de mama ei şi-şi ascunsese adevărata fire, de când se hotărâse să se mărite, temându-se că dacă îşi va dezvălui inteligenţa nu-şi va găsi un soţ.

„Andrew se va căsători cu Sylvia, care e o fată cu o inteligenţă sclipitoare”, reflectă ea, iar Hart a luat-o pe Cassie de nevastă, dar şi ea e inteligentă şi independentă. De ce, atunci, inteligenţa mea ar putea fi un impediment? Numai în saloanele pe care le frecventa mama ei inteligenţa femeilor era denigrată. Blackthorn şi-a dat seama de la început că joc un rol nepotrivit mie, numai de dragul de a atrage pretendenţi. Doamne, cât de proastă am putut să fiu! Ar fi trebuit să mă fi gândit că ascunzându-mi adevăratul caracter nu-mi voi găsi niciodată un soţ potrivit. Dar am avut încredere în experienţa mamei, care

şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în lumea bună din Londra. Cine s-ar fi aşteptat ca un părinte să-şi înveţe copilul de rău, numai pentru a-şi satisface propriile ambiţii?”

Astfel, Sylvia şi Andrew fură de-a dreptul entuziasmaţi când Angela ceru să-i însoţească la o întrunire literară.

Lady Forley rămase acasă, însă nu păru să regrete.

Seara trecu aşadar foarte repede pentru Angela, deoarece discuţiile la care luase parte fuseseră inteligente, nu ca în saloanele frecventate până atunci, unde se vorbea doar despre trăsuri, rochii, logodne, despărţiri şi căsătorii…

În drum spre casă, cei trei continuară să vorbească despre valoarea scrierilor auzite în acea seară şi nu abandonară subiectul decât când ajunseră în holul casei şi lady Forley le ieşi în întâmpinare cu o expresie disperată şi alarmată, în acelaşi timp:

— Sper că acum eşti satisfăcută! exclamă ea, uitându-se la Angela.

— Acum ce mai e, mamă? întrebă aceasta, pe un ton plictisit.

— Eşti ruinată, asta el Toată lumea vorbeşte numai despre caracterul tău rebel şi despre educaţia proastă pe care, chipurile, ai primit-o! Nu vei mai putea să-ţi arăţi faţa în oraş! Oh, Doamne! De ce am fost blagoslovită cu o fată aşa de îndărătnică? continuă ea, ridicându-şi braţele spre tavan. Ni s-a anulat invitaţia la balul de mâine-seară!

— Ah, eşti absurdă, mamă! interveni Andrew. A nu dori să te căsătoreşti cu cineva nu e un fapt condamnabil.

— Atunci, cum poţi explica faptul că se vorbeşte din nou urât despre Angela, încât ni s-a anulat invitaţia la bal?…

Angela îi făcu un semn discret fratelui ei să nu continue discuţia.

Andrew însă, adăugă:

— Nu vreau să mă gândesc la aceste prostii, dar ai văzut că şi minciunile lui Garwood au făcut un timp înconjurul saloanelor, apoi s-au stins de parcă n-ar fi fost niciodată. Dar te-ai gândit vreodată că tu eşti cea care porţi vina tuturor relelor care ni s-au întâmplat în acest sezon?

— Cum poţi să mă acuzi de o asemenea infamie? replică lady Forley cu respiraţia întretăiată de supărare. Tatăl tău cred că se întoarce acum în mormânt, din cauza perfidiei tale!

— Probabil Atwater a încercat să reînvie povestea denigratoare a lui Garwood, spuse Angela, resemnată.

— Atwater e un gentleman! N-ar fi făcut asta, izbucni lady Forley.

— Atwater gentleman? replică Angela, cu un surâs ironic. Soţia lui a murit din cauza bătăilor suferite de la el. Ca să nu vorbească, servitoarea decedatei a fost trimisă cu forţa în Canada! Ca să nu mai amintesc faptul că m-a plesnit până şi pe mine în dimineaţa asta, pentru a mă pedepsi că l-am refuzat ca soţ. Întrebarea e dacă se va mulţumi să repună în circulaţie vechea poveste, sau va inventa alta.

— Cum poate fi cineva atât de crud? întrebă Sylvia, uimită.

— Cred că e timpul să intervin, spuse hotărât Andrew.

Voi mergeţi în camerele voastre. Eu plec la clubul meu.

— Da, fetelor, mergeţi la culcare, spuse şi lady Forley. Şi tu,

Angela, reflectează la greşelile pe care le-ai făcut. Şi mai e ceva: Atwater nu poate să fie făcut responsabil nici pentru faptul că nu mai suntem primite la bal şi nici pentru bârfele care circulă din nou. Aşa că dacă îţi va da o nouă şansă, ai grijă s-o onorezi.

— N-o să mă căsătoresc cu el, mamă, chiar dacă ar fi ultimul bărbat de pe pământ. Cea care a greşit ai fost tu, mamă, nu eu. M-ai forţat să adopt o atitudine care nu a avut nimic comun cu mine, cea reală. Dacă m-aş fi arătat aşa cum sunt, nu l-aş fi atras. Pe deasupra, ai continuat să-l încurajezi şi după ce ţi-am spus că nu-l vreau. Dacă n-ai fi făcut asta, Atwater nu mi-ar fi cerut mâna. În plus, dacă nu l-ai fi minţit pe Garwood, nici el n-ar fi vorbit despre mine aşa cum a făcut-o. Spunându-i acele minciuni despre mine, Philip a vrut să se răzbune şi-a spus pe idea că dacă el nu mă va avea, să nu mă mai aibă nimeni. Mi-ai distrus toate şansele de a mă mărita în acest sezon şi porţi responsabilitatea viitorului meu întunecat.

După ce afirmă acestea, Angela o luă pe Sylvia de braţ şi o conduse pe scări spre camera lor, deşi ştia foarte bine că nu vor putea dormi în acea noapte.

— E chiar mai rău decât am crezut, le anunţă Andrew a doua zi, la micul dejun.

— De ce? întrebă Angela, punându-şi în farfurie o bucată de şuncă, cu toate că n-avea chef să mănânce, după coşmarul din noaptea trecută.

— Atwater nu doar că a reactualizat vechile bârfe despre tine, dar a mai adăugat şi altele, chiar mai rele.

— Să auzim despre ce e vorba, replică Angela, sorbind din cafea. Mor de curiozitate.

— Se spune că Atwater nu te-a cerut niciodată de nevastă şi că a renunţat să te mai curteze când te-a surprins în braţele valetului nostru, aproape dezbrăcată. În plus, porţi în pântece copilul servitorului.

— Dumnezeule mare! Omul ăsta e mai ticălos decât am crezut! exclamă Angela, furioasă. Povestea e foarte asemănătoare cu cea cu care o acuza pe fosta lui soţie.

— Da. Am fost aşa de furios când am auzit toate astea, încât era gata să-l chem afară şi să-l provoc la duel. M-a oprit însă Asthon, care şi-a dat seama de intenţiile mele. Ai avut dreptate, Angie, Atwater nu e un gentleman. Regret că ai fost târâtă într-o asemenea situaţie.

— Tu n-ai de ce să te simţi vinovat. Şi nici mama nu poartă chiar întreaga vină. Ar fi trebuit să fiu mai puternică şi să nu mă las manipulată de ea. Instinctul mi-a spus întotdeauna că ascunzându-mi adevărata faţă, voi avea probleme. Îmi pare rău că nu m-am luptat mai mult cu mama.

— Nu pot să nu mă condamn, Angela, că nu am încercat s-o opresc să te critice permanent şi să-ţi impună să faci doar ce doreşte ea.

— Să nu ne mai gândim la toate astea, ne face rău. Azi-noapte am avut un coşmar oribil cu fosta soţie a lui Atwater. Andrew… femeia asta a suferit lucruri îngrozitoare stând alături de el… Mi se întoarce stomacul

pe dos când mă gândesc cum a putut s-o umilească şi s-o mutileze, atât fizic cât şi psihic.

— Dar tu de unde ştii cum au stat lucrurile între Atwater şi soţia lui? De fapt, de unde ştii aşa de multe despre el?

Angela trase aer în piept pentru a-şi face curaj, apoi răspunse:

— De la lordul Blackthorn.

— Dumnezeule! Angie, omul ăla e un paria!

— Dar nu un diavol. E mai puţin decăzut decât spun oamenii.

— Mi se pare mie, sau îl placi?

— Oricât ar fi de surprinzător, da. Este cel mai apropiat prieten pe care-l am la Londra, deşi e arogant şi uneori vulgar. Dar este şi amabil şi generos, în acelaşi timp. A avut un timp grijă de un orfan bolnav, pe care eu l-am trimis apoi la orfelinatul lui Hart. Şi tot el e cel care l-a îndemnat pe maiorul Caldwell să-mi susţină cauza, când Garwood a împrăştiat în toată Londra acele bârfe despre mine. Marchizul Negru şi maiorul sunt foarte buni prieteni.

Andrew căzu pe gânduri… Maiorul Caldwell era un om foarte onorabil şi faimos.

— Cum l-ai cunoscut pe marchiz?

— Angela îi vorbi pe larg despre situaţiile în care-l întâlnise pe lordul Blackthorn.

— Înţeleg acum de ce îl consideri un om onorabil, însă dacă ai fi fost văzută cu el, ruina ta ar fi fost iremediabilă.

— N-aş fi suferit dacă m-aş fi ruinat în acest fel. Îmi place mult mai mult să vorbesc cu Devall decât cu cei din saloane.

— Dar ce ai aflat despre conflictul dintre el şi Atwater?

Angela repetă de data asta tot ce aflase din scrisoarea lui Blackthorn.

— Cerule! făcu Andrew, după ce Angela îşi încheie povestirea. Ceea ce mi-ai spus întrece toate poveştile auzite până acum despre Blackthorn, şi despre tine şi Garwood…

— Ai dreptate. Oricum, eram hotărâtă să-l refuz pe Atwater încă dinainte de a afla toate astea, pentru că nu m-am simţit niciodată bine în prezenţa lui. Mă voi întoarce deci la ţară.

— Nu, răspunse Andrew trecându-şi o mână prin păr. Eşti nevinovată, aşa că nu voi lăsa ca un nobil brutal şi arogant să-ţi închidă drumurile în societate. Dacă vei fugi acum, nu vei mai putea să te reintegrezi în societatea londoneză niciodată, pentru că absenţa ta va da apă la moară celor care te vorbesc de rău acum.

— Eu m-am resemnat deja cu ideea că n-am niciun viitor în acest oraş. N-am nimic în comun cu femeile de aici şi nu întrunesc aşteptările domnilor. O să trăiesc deci la ţară.

— Dar ce vei face acolo, Angie?… Chiar dacă te iubesc mult, trebuie să admit că nu vei putea să stai permanent acolo. Şi nici singură nu vei putea să stai aici, fără să-ţi afectezi reputaţia. Dacă o voi lăsa pe mama aici cu tine, o să ajungi la spitalul de nebuni! Vom mai rămâne la Londra o perioadă, timp în care vei înfrunta societatea şi vei răspândi adevărul despre Atwater.

— Uşor de zis, greu de făcut, răspunse Angela trecând la fereastră şi privind mica grădină din spatele casei.

Reputaţia mea a fost serios afectată încă de la povestea inventată de Garwood, aşa că nu va crede nimeni cuvintele mele. Bârfele declanşate de Garwood nu s-ar fi stins dacă n-ar fi intervenit Atwater. Acum că şi el s-a întors împotriva mea, nu mai am nicio şansă. Mai mult, dacă se va afla că sunt sub aripa protectoare a lui Blackthorn, reputaţia mea nu va mai fi reparată în veci. Maiorul Caldwell va pleca din Londra în mai puţin de o lună. Ashton are mai mult credit decât noi aici, dar ceva îmi spune că nici el nu mai e convins de nevinovăţia mea. De ce atrag oare numai bărbaţi nepotriviţi? întrebă ea, întorcându-se din nou spre Andrew. Am început să cred că sub influenţa mamei, caracterul meu s-a ales cu defecte. Sau e aşa de greu să te înţelegi, în general, cu bărbaţii? continuă ea, cu ochii în lacrimi.

— Nu te mai frământa. N-ai niciun defect, draga mea, spuse Andrew cu blândeţe, conducând-o la masă şi punându-i într-o ceaşcă ceai fierbinte, pe care servitoarea îl lăsase cu câteva minute înainte, intrând şi ieşind foarte discret din încăpere. Şi… o să întâlneşti şi tu un bărbat cu care te vei potrivi. Acum, trebuie să mă gândesc şi la Sylvia. Va trebui să-i spunem lui Hart ce ni s-a întâmplat aici. Nu vreau ca Sylvia să aibă de suferit că e logodită cu mine. Vreau s-o chem pe sora ei, lady Trotter să vină aici ca s-o ducă pe Sylvia acasă. Acum, pentru ea e mai bine în orice alt loc decât lângă mine. Doamne! continuă el plimbându-se prin cameră. Dacă nu aş fi fost aşa de îndrăgostit de ea, i-aş fi spus să meargă acasă cu Hart şi acum stăteam liniştit.

— Da. Ai dreptate, însă e prea târziu pentru regrete.

— Mi-ai spus că Asthon a fost la White's, noaptea trecută. Ce ţi-a spus?… Mai crede în nevinovăţia mea?

— Da. Te-a întâlnit de destule ori până acum ca să-şi dea seama că nu eşti cum spun gurile rele. Deci, ce spui?… Eşti gata să înfrunţi situaţia în care eşti acum?

— Da, pentru că dacă mă voi căsători cine ştie prin ce miracol şi voi avea fete, va trebui să le scot în lume. Trebuie deci să-mi apăr reputaţia, nu să fug. O să merg totuşi doar în locurile unde voi fi invitată şi o să mă comport ca cea mai desăvârşită lady. Cu puţin noroc, sper să-mi refac imaginea.

— Da. Avem şi de câştigat din această experienţă, replică Andrew. Acum, ne vom da seama cine ne e cu adevărat prieten.

***

Dar lucrurile stăteau mult mai rău decât s-au aşteptat.

Astfel, după o oră petrecută la balul de la Bradbury, Angela simţi că nu va mai putea supravieţui acelei seri. Cu toate acestea, păstră un zâmbet permanent pe faţă, deşi privirile i se împăienjeniseră de lacrimi.

Nimeni nu se apropie de ea şi nimeni nu-i vorbi, în afară de Andrew şi de Ashton.

Lady Hervey şi Grace Styles se uitară peste ea ca şi când n-ar fi recunoscut-o, iar domnişoara Gumpy o critică sonor în cercul ei pentru temeritatea de a se expune în faţa lor, după actele imorale pe care le săvârşise.

Angela dansă totuşi şi în acea seară, însă tot doar cu Andrew şi cu prietenul lui.

Aproape de miezul nopţii, se arătară şi alţii dornici s-o invite la dans, însă cum erau doar bătrâni dornici de altceva, îi refuză.

Atwater făcu un spectacol incredibil când o văzu în sală şi probabil ar fi şi lovit-o, dacă n-ar fi trebuit să ţină cont de respectul faţă de gazdă. Dar limba îi rămase ascuţită şi curând detalii noi se adăugară poveştii despre Angela: era o târfă care aducea în patul ei în fiecare zi o mulţime de bărbaţi. Unii începură s-o compare cu lady Damley, cea mai cunoscută matroană din Londra, care după doar trei săptămâni de când îi murise soţul, devenise transformă curtezană.

În seara următoare, lady Forley refuză să-şi mai însoţească fiica la bal, iar gazda evenimentului îi interzise Angelei să între în casă.

„Cu ce am greşit aşa de mult, încât să merit o asemenea soartă?" se întrebă Angela în acea noapte, plângând cu capul în pernă.

„Numele meu a fost târât în noroi de oamenii care o asiguraseră înainte de dragostea lor: mama sa, bărbatul cu care avusese de gând să se căsătorească şi altul care susţinuse sus şi tare că o adoră".

A doua zi dimineaţă, se trezi din nou foarte devreme şi se duse la o plimbare călare în parcul Hyde.

Nu dură mult şi-i ieşi în cale Blackthorn.

— Eşti şi mai matinală astăzi, spuse el.

— N-am putut să dorm. Dar cred că asta nu poate surprinde pe nimeni.

— Ai cea mai deplină simpatie a mea. N-am ştiut că

Atwater s-a întors total împotriva ta. Poate ar fi fost mai bine să nu te alarmez, în privinţa lui.

— Dumneavoastră nu sunteţi vinovat cu nimic pentru situaţia mea, sir. Eu oricum nu aveam de gând să mă căsătoresc cu lordul Atwater.

— De ce n-ai vrut să-l iei de soţ?

— Pentru că nu m-a tratat niciodată ca de la egal la egal. În plus, mi-am dat seama ce inimă crudă poate să aibă, când l-a lovit cu piciorul pe Ned Parker, în faţa teatrului. Apoi, au fost şi zvonurile despre bătăile pe care le aplica fostei lui soţii. Am realizat că are un temperament foarte violent.

— Aşa e. Şi cumplit de răzbunător.

— Eu am vrut să plec din oraş după ce au apărut alte bârfe pe seama mea, dar fratele meu m-a sfătuit să rămân şi să înfrunt pe toată lumea. Am făcut-o, dar mai e ceva ce mă frământă. Sylvia, logodnica fratelui meu, poate să aibă acum de suferit din cauza noastră.

— Da, situaţia a scăpat acum de sub control, dar dacă vei continua să te prezinţi în societate, se va găsi cineva să se întrebe dacă nu cumva eşti altfel decât se spune. Eu unul, voi face tot ce-mi va sta în putinţă să scot la iveală adevărul despre tine.

— Mulţumesc foarte mult, dar de data asta va fi foarte greu să reuşiţi…

— Vom vedea… Ce ai de gând să faci după ce se va încheia sezonul?

— Mă voi întoarce la ţară şi probabil vor trece ani buni până să mai vin la Londra. Sylvia va deveni stăpâna casei,

aşa că eu va trebui să-mi pun frâu la gură şi să ştiu când trebuie să mă fac nevăzută. Să-mi fac un cuib aici, numai al meu, iese din discuţie, după toate aceste bârfe.

Angela îşi opri apoi calul şi întorcându-se spre marchiz, spuse, zâmbind uşor:

— Cred că v-am plictisit, iertaţi-mă. Nu ştiu ce mi-a venit. De obicei, nu-i obosesc pe alţii cu problemele mele.

— N-am pentru ce să te iert. Ce face mama ta?

— Vrea să se mute la casa părinţilor ei. Nu ştiu dacă o va face sau nu, dar eu n-am de gând s-o urmez. Nu ne înţelegem deloc.

— Înţeleg. Încearcă să fii optimistă. Adevărul va ieşi curând la iveală. Şi când se va întâmpla, reputaţia lui Atwater va fi sfâşiată în bucăţi.

— Ce bine ar fi… Voi încerca să cred că acest lucru e posibil, adăugă ea şi se îndepărtă.

Marchizul nu se mişcă din loc, până n-o pierdu din vedere.

„Nu-şi poate ascunde amărăciunea datorată problemelor în care a intrat," se gândi el. „Dar, e normal. Îmi place mult această fată, dar mi-e şi foarte milă de ea", continuă să reflecteze în timp ce ieşea din parc.

De acolo, se duse spre locuinţa lui Jack.

Maiorul lipsea din oraş de mai bine de o săptămână şi Devall n-avea încă nicio veste de la el.

Îl găsi însă acasă şi după ce băură o cafea împreună, făcură o listă cu prietenii cei mai buni, dar şi cu colegii de armată a lui Jack, care i-ar putea ajuta în blocarea bârfelor inventate de Atwater în legătură cu Angela.

Apoi, Jack plecă spre Clifford Street, pentru a o asigura pe Angela de sprijinul lui.

***

Lady Forley intră în casă ca o vijelie şi, după ce o găsi pe Angela în sufragerie, răbufni de-a binelea:

— Ne-ai distrus! Nici vânzătorii nu mă mai respectă! N-am mai fost servită cu nimic! o să mor!... N-o să mai pot ţine capul sus niciodată, la Londra. O să mor! se tângui ea în continuare.

— Dar ai înţeles în sfârşit de ce nu l-am acceptat de bărbat pe lordul Atwater?... E un diavol care mi-ar fi făcut viaţa un coşmar.

— Bărbatul este cum îl conduce soţia. O femeie deşteaptă face orice vrea cu el, indiferent de caracterul acestuia. Puteai să fii bogată şi respectată. Ce ţi-ai fi putut dori mai mult?

Clătinând din cap, Angela îşi lăsă mama să plângă şi ieşi din sufragerie oftând.

Următoarele ore le petrecu în dormitorul ei citind, apoi se culcă şi de data asta reuşi să doarmă până dimineaţă târziu.

Când se trezi, observă că servitoarea îi pusese pe masă o cutie de ciocolată deasupra căreia se afla un bilet.

Angela se dădu jos din pat şi desfăcu încet biletul. Nu era semnat, dar recunoscu imediat scrisul mamei ei:

„Angela,

Eu nu mai suport să am o viaţă de proscrisă! Asta avem cu toţii şi tu porţi vina pentru situaţia incredibilă în care ţi-ai adus familia. Tatăl tău s-ar fi îngrozit de isprava ta! Dar

cum el nu mai este să te scuture bine ca să te trezeşti, sunt nevoită să-mi văd de viitorul meu.

Henry mi-a cerut mâna. Vom pleca în curând în Italia. Nu te voi mai vedea şi nu te voi mai auzi niciodată, pentru că voi rupe legătura cu toată lumea care mă trage în jos. Ca soţie a lui Henry, imaginea mea în societate se va reface şi voi putea să ţin din nou capul sus, mai ales că el se pregăteşte să ocupe un post în Parlament.

Lady Styles – aşa mă voi numi curând, dar doresc să rup încă de pe acum toate punţile cu trecutul.

Angela izbucni în plâns…

Era prea mult, se gândi ea, trecându-şi încă o dată privirile peste cele scrise de mama ei… Cum a putut să ne părăsească în aceste momente?… E chiar atât de lipsită de inimă?…

Tristeţea se transformă însă în furie, aşa că îşi puse repede capotul şi papucii de casă şi coborî să ia micul dejun cu Andrew.

— Cred că ai primit şi tu vestea, nu? spuse el fluturând uşor biletul pe care lady Forley îl lăsase pentru el.

— Da. A decis să plece, decât să-mi ofere sprijinul ei. După părerea ei, eu am dezonorat în mod deliberat familia.

— „Te informez că voi rupe toate legăturile cu familia care mi-a devenit ca o piatră de moară legată de gât”, citi Andrew de pe foaia pe care o ţinea în mâini, cu un surâs care exprima tristeţe, furie, sarcasm.

— Dumnezeule!… Mama a venit aici pentru a-şi aranja un viitor pentru ea, nu pentru mine… Sper că o să se simtă bine în Italia…

— Cum şi când a început povestea asta?

— Lordul Styles a stat încă de la primul bal numai lângă mama. Fetele lui s-au căsătorit, aşa că fiind văduv, a considerat că e cazul să-şi găsească o nevastă. Pe mama a curtat-o încă dinainte să se fi căsătorit cu tata şi mă întreb dacă nu s-au văzut totuşi de-a lungul celor treizeci de ani, când mama stătea la Londra în timpul sezoanelor.

— Dar am auzit că trăieşte în Northumberland, replică Andrew.

— Da, un loc mai izolat şi decât cel unde este moşia noastră de la ţară. Şi lordul Styles nu pare genul care să se lase condus de o femeie. Mă tem că pasul pe care l-a făcut mama va înrăutăţi şi mai mult reputaţia noastră.

— Ne vom descurca, răspunse calm Andrew. Cred că va trebui să ne întoarcem acasă, dar mai întâi va trebui ca lady Trotter să o ia pe Sylvia în grija ei. Voi suna chiar acum la casa Trotter, să văd dacă a sosit sora Sylviei. Dacă s-a întors, logodnica mea va pleca imediat la ea. Dacă nu, Sylvia va pleca la Grange… Noi vom mai rămâne în acest caz la Londra.

Barbara Trotter fu îngrozită auzind relatarea lui Andrew, dar când acesta o rugă să accepte ca Sylvia să se mute la ea, spuse cu hotărâre:

— Nu e cazul. Sora ta e nevinovată şi are nevoie de sprijinul nostru în aceste momente. Mă voi muta eu la voi. Chiar astăzi.

— Dar ce va spune lordul Trotter? întrebă Andrew, surprins.

— El nu va veni la Londra decât peste două săptămâni,

pentru că tatăl lui nu se simte bine. Voi ajunge la voi în mai puţin de o oră. Vă rog să-mi trimiteţi trăsura pe care a lăsat-o Hart pentru Sylvia.

— Ai jucat aseară rolul secolului, spuse Sylvia intrând în sufragerie şi zâmbind Angelei cu căldură şi cu admiraţie. Nu s-a văzut deloc cât eşti de afectată de cele întâmplate în această familie în ultima vreme.

— Da, încerc să fac faţă situaţiei cum pot mai bine.

— Ai auzit că Garwood are nevoie de o secretară nouă?

— Cea veche l-a abandonat când a aflat ce fel de caracter are patronul ei?

— Nu. Garwood a dat-o afară după ce a devenit brusc foarte bogat, datorită unui proiect administrativ pus în practică de curând, cu foarte mult succes… Se pare că secretara s-a făcut vinovată din nu se ştie ce pricină…

„Aha! se gândi Angela. Deci, nu prietenul lui i-a furat actele de care spunea, ci secretara. Tipic deci pentru Garwood să acuze înainte de a afla care e adevărul…”

Angela căzu pe gânduri, reflectând la propria ei situaţie… Nimeni nu va crede că o mamă îşi părăseşte fiica nevinovată…

— Avem nevoie să ne mai sprijine şi alţii în susţinerea nevinovăţiei tale, spuse Barbara a doua zi dimineaţă, la micul dejun, uitându-se cu fermitate în ochii Angelei. Cine mai e de partea ta?

— Lordul Ashton, răspunse Andrew.

— Şi lady Ashton, completă Sylvia.

— Maiorul Caldwell, împreună cu nişte camarazi de-ai lui, interveni din nou Angela. Dar există persoane care

văzându-mă în compania atâtor ofiţeri au găsit motive de bârfe şi mai gogonate.

Toţi cei prezenţi oftară cu deznădejde…

— Hart a trimis o mulţime de scrisori prietenilor pentru a susţine nevinovăţia ta, Angela, spuse Sylvia.

— Hart ne-ar fi ajutat mai mult dacă ar fi fost acum aici, replică Barbara.

— Dar nu poate, din cauza lui Cassie. N-o poate lăsa singură la ţară, interveni Andrew. Iar aici nu cred că e bine să vină, pentru a se supune şi ea bârfelor, dacă va fi văzută cu noi.

Barbara oftă…

— Va trebui să aducem la cunoştinţa opiniei publice comportamentul lui Atwater cu Lydia şi cu celelalte persoane faţă de care s-a comportat brutal.

Astfel, lady Trotter se angajă a doua zi, la ceaiul de la lady Debenham, într-o discuţie în care aminti de violenţele lui Atwater.

— Nu exagera, lady Trotter.

— Nu exagerez deloc. În ciuda a ceea ce se crede despre el, acest om e periculos. A scornit atâtea vorbe mincinoase despre domnişoara Warren doar pentru că aceasta nu l-a dorit de soţ… deşi i-a explicat refuzul în termeni foarte politicoşi, susţinând că şi-a dat seama de nepotrivirea dintre caracterele lor. Eu îi cunosc pe amândoi de multă vreme, aşa că pot să vă spun cu mâna pe inimă că Angela e nevinovată. Atwater a vrut să se răzbune. Oamenii de la moşia lui vă pot da o mulţime de exemple de acte de violenţă săvârşite de conte.

— Înţeleg că doreşti să-i iei apărarea Angelei, de vreme ce sora ta e logodită cu fratele ei, însă nimeni nu poate crede că lordul Atwater e violent… Angela trebuie să se obişnuiască de-acum cu gândul că nu va mai fi primită în societate niciodată, dar voi nu aveţi de ce să vă faceţi probleme. Pe voi nu vă va stigmatiza nimeni. Orice familie are oaia ei neagră.

În aceeaşi seară însă, la cină, Jack anunţă:

— Am trimis nişte oameni care să ia declaraţii de la angajaţii lui Atwater despre violenţele săvârşite de conte, la care au fost martori oculari. În faţa evidenţei, societatea va trebui să se supună.

— Te rog să le mulţumeşti tuturor din partea mea, spuse Angela zâmbind, ştiind că era vorba despre Blackthorn şi prietenii lui.

După cină, Angela plecă la balul pentru care primise invitaţie în acea seară, dar cum era prea tracasată de problemele ei, stătu mai mult pe terasă, uitându-se spre cer şi ascultând sunetele muzicii care răzbăteau din sala de bal.

La un moment dat însă, se simţi trasă cu putere de încheietura mâinii, aşa că se întoarse speriată şi dădu cu ochii de un bărbat între două vârste.

— Plecaţi de aici, spuse ea cu răceală, trăgându-şi braţul.

— Un sărut, răspunse bărbatul întinzând buzele spre ea.

— Plecaţi de aici! repetă ea

— De ce te deranjează să mă săruţi?… Doar te-ai culcat cu toţi bărbaţii din Londra. De ce nu şi cu mine? continuă el, prinzând-o în braţe cu putere.

— Ajutor! strigă Angela, disperată. Nu e nimeni pe-aici care să mă ajute?

Ca s-o oprească să mai ţipe, bărbatul îşi lipi gura duhnind a vin de gura ei şi-i muşcă buzele cu sălbăticie.

Angela simţea că nu mai poate respira, dar fu eliberată brusc. Lipsită subit de sprijin se prăbuşi pe paviment.

Apoi, în întunericul nopţii se auzi un scrâşnet ca de oase rupte, după care Blackthorn se aplecă asupra ei şi-i spuse cu blândeţe:

— Nu vei mai fi deranjată niciodată de acel beţiv, fii sigură.

Angela îşi puse capul pe umărul lui şi începu să plângă în hohote.

— De când sunteţi aici? întrebă ea peste câteva minute.

— Am fost şi eu invitat la bal în această seară şi te-am urmărit din prima clipă în care ai intrat în sală. Dar trebuie să-ţi spun că ai făcut o mişcare greşită venind singură pe terasă.

— Da, aşa se pare, însă am simţit că mă înăbuş înăuntru. Vă mulţumesc pentru intervenţie. A fost exact la timp.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Aş vrea să fac mai mult pentru tine, dar nu ştiu cum, pentru că risc să-ţi distrug total reputaţia. Însă în seara asta, măcar în seara asta, să nu ne mai gândim la asemenea lucruri, spuse el şi trăgând-o uşor în grădină, la umbra unui copac bătrân, începu s-o învârtă în ritmul valsului, care se auzea din casă.

Angela îşi simţi inima bătând exact pe acel ritm.

Devall păru însă că abia atunci realiză cu adevărat ce

făcuse…

Nu avusese intenţia să danseze cu ea… Nici măcar nu dorise să-i vorbească. Se strecurase la bal numai pentru a vedea reacţia celor prezenţi în momentul când Jack le va arăta mărturiile angajaţilor lui Atwater… Acum însă, îşi dădea seama că arsese de fapt de dorul ei.

Gândindu-se însă că dacă ar fi surprinşi împreună i-ar face cel mai mare rău, Devall îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

După primul moment de surpriză, deoarece nu se aşteptase să se desprindă de ea după câţiva paşi de dans, de vreme ce ideea fusese a lui, Angela îşi ridică braţele după gâtul lui şi, înălţându-se pe vârfuri, îşi lipi obrazul de al lui.

„Ce dulce e", se gândi el… „Şi caldă…"

Auzindu-i parcă gândurile, Angela îşi lipi buzele de ale lui şi începu să-l sărute, trecându-şi în acelaşi timp degetele prin părul lui.

„Doamne!" se gândi Devall… „Vreau mai mult! Mult mai mult!"

Apoi, fără să se mai gândească ce face, o lipi de el de parcă ar fi vrut să fie un singur trup.

— Ah, făcu el, depărtându-se brusc de ea.

„Ce era să faci?… Ai scăpat-o de un atacator ca să-i iei locul?"

— Iartă-mă… Numai de aşa ceva n-aveai tu nevoie în aceste momentele.

— Nu aveţi de ce să vă cereţi iertare, răspunse ea, dar expresia ei arăta clar că era foarte confuză.

— Acum, e mai bine să intri în casă, răspunse el conducând-o spre o uşă din colţul terasei. Aici e biblioteca. După ce îţi vei reveni puţin, ieşi de acolo în hol.

— Mulţumesc pentru tot. Sunteţi un prieten foarte bun.

— În acest caz, e mai bine să-mi spui Devall.

— Eu sunt Angela, spuse ea zâmbind.

— Să nu pleci din Londra Angela, murmură el sărutându-i uşor mâna. Adevărul va ieşi curând la suprafaţă.

Spunând acestea, marchizul o împinse uşor în bibliotecă, iar el se întoarse în grădină.

„Ce naiba se întâmplă cu mine?" se întrebă el… „Am impresia că-i mai simt încă braţele în jurul gâtului. N-am mai cunoscut niciodată o femeie care să mă aprindă aşa de repede".

Clătinând din cap, tulburat, Devall porni în căutarea lui Jack.. Nu putea însă să nu se întrebe mereu:

„Cum am putut risca să distrug cel mai bun lucru din viaţa mea?… Probabil cu comportamentul meu nesăbuit i-am confirmat toate zvonurile despre mine".

***

Devall conducea acum pe drumul principal din Kensington, dar mintea nu-i stătea deloc la acest fapt.

„Vreau s-o ajut pe Angela. E tot ceea ce mă interesează acum", îşi spuse el. „Modul în care societatea a refuzat să asculte veştile despre crimele lui Atwater m-a înfuriat teribil. Bărbatul ăsta i-a uluit pe toţi cu carisma lui, în ciuda caracterului lui odios şi a faptelor îngrozitoare pe care le-a săvârşit".

Reflectând la toate acestea, Devall se apropie de căsuţele

pe care le construise pentru veteranii de război. Toţi cei care se aflau în dificultate puteau locui acolo până îşi făceau un rost al lor. Unii stăteau doar până îşi reveneau cu sănătatea, dar alţii îşi prelungeau şederea până găseau o slujbă. Pe alţii îi trimisese să-şi înceapă o viaţă nouă în America.

„Am ajutat atâta lume", se* gândi el… „Cum aş putea s-o ajut şi pe Angela?"

Reputaţia lui proastă îi dădea libertatea să desfăşoare activităţi pe care societatea cu legile ei stricte le refuza. Pe de altă parte, putea pedepsi, în felul lui, oameni care se făceau vinovaţi de atrocităţi, aşa cum era cazul lui Atwater.

Devall se gândi apoi că el avea puterea de a-şi continua viaţa nefiind primit în societate, dar Angela nu părea să aibă această capacitate.

Nu peste mult, Devall observă caleaşca lui Atwater, oprită în faţa casei Devereaux. Cuibul iubirii ilicite…

Devereaux vânduse de curând clădirea, însă cum numele cumpărătorului continua să rămână necunoscut, se păstrase numele proprietarului anterior.

Înseamnă că Atwater n-a fost prea interesat de Angela, dacă preferă fetele de acest gen. Sau, poate vine aici de mai multă vreme… De când a rămas fără soţie, probabil.

„Oricum, pe mine mă interesează doar să plătească pentru celelalte nelegiuiri… Atwater va trebui să fie judecat de Camera Lorzilor. Trebuie să plătească pentru faptele pline de cruzime pe care le-a săvârşit. Dar legea aristocratică nu consideră o faptă gravă brutalizarea soţiei sau a servitorilor. În acelaşi timp, nu trebuie să sufere

niciun fel de violenţă. Angela n-ar aproba asta, chiar dacă îl urăşte pe conte din tot sufletul".

Poate dacă îl vom priva de nişte bunuri se va simţi pedepsit şi va fi de-ajuns.

Deci… ce iubeşte Atwater cel mai mult?

Reputaţia lui, bineînţeles. Pe urmă, averea pe care o are şi frumuseţea lui.

Frumuseţea ar putea fi uşor distrusă într-o luptă, dar am hotărât deja că nu trebuie să apelez la violenţă.

Au rămas averea şi banii… Cum îl putea priva pe Atwater de acestea?

Devall întoarse ultima întrebare pe toate părţile, până ajunse la casa lui Ned Parker. O casă construită special pentru a nu avea probleme din cauza dizabilităţilor lui în manevrarea lucrurilor.

În timp ce Devall se îndrepta spre cartierul construit de el pentru ajutarea veteranilor, Angela se plimba prin parcul Hyde.

Pe Devall nu-l mai văzuse din seara în care dansaseră în grădina umbrită de copacii bătrâni.. Sărutul lui avusese un asemenea impact asupra ei că i-ar fi plăcut să-l viseze tot timpul.

Îşi impusese însă să-l uite.

El sunt sigură că l-a uitat chiar în momentul următor, se gândi ea cu un zâmbet ironic pe buze… Va trebui să fiu mai atentă cum mă comport cu acest om i-am acordat prea mult credit şi experienţele avute nu de multă vreme m-au învăţat că nu e bine să crezi nici în cămaşa de pe tine…

A doua zi dimineaţă, totuşi, Angela ieşi din nou în parc,

în speranţa nemărturisită nici măcar pentru ea însăşi, că-l va întâlni pe Devall. O luă însă şi pe Sylvia cu ea.

La câteva minute după ce îşi făcuseră apariţia în parc, Devall se apropie de ele, ieşind parcă din pământ.

Astfel, schimbară saluturi, iar apoi Angela i-o prezentă pe Sylvia.

— Pari restabilită complet, comentă Devall, întorcându-se spre Angela.

— E foarte important să fiu o actriţă bună, în situaţia mea. Şi cred că sunt mai bună decât am crezut, suspină ea. Dar nu voi mai fi nevoită să joc multă vreme acest teatru, pentru că peste două săptămâni plecăm de aici. Sper să supravieţuiesc până atunci.

— Fugiţi?

— Nicidecum. Dar Andrew şi cu Sylvia vor avea nunta peste o lună. Va trebui să fiu şi eu acolo, ca să-i ajut şi să primesc oaspeţii. Deja am rămas la Londra mult mai mult decât am plănuit iniţial.

— Deci, ne-au rămas doar două săptămâni ca să scoatem la iveală adevărul despre Atwater şi să reabilităm situaţia ta.

— Mă îndoiesc că se mai poate face ceva.

— Te-ai resemnat cu situaţia de proscrisă, domnişoară Warren? Are şi postura asta avantajele ei, e adevărat.

— Pentru un bărbat, poate. Dar eu, fără o reputaţie bună sunt tratată ca o prostituată, aşa cum aţi observat. Doar reputaţia e scutul de protecţie al unei fete, sau al unei femei, pentru că nu avem destulă putere să ne opunem asaltului bărbaţilor. Dacă aş fi bogată, mi-ar fi mai uşor în

situaţia în care mă aflu, dar sper să găsesc un loc pe lumea asta unde să fiu apreciată doar pentru ceea ce sunt eu însămi.

— Convenţii sociale există peste tot…

— Să nu-mi spuneţi că dumneavoastră, care aţi fost prins cu soţiile altora şi aţi făcut şi alte lucruri reprobabile, după cum se spune, vă pasă de convenţiile sociale.

— Ştii şi tu, ca şi mine, că bârfele sunt aproape întotdeauna vorbe mincinoase.

— Atunci, spuneţi-mi adevărul despre dumneavoastră. Ştiţi că prefer să judec eu însămi faptele şi să nu mă iau după vorbele altora.

— Iar tu ştii că mie îmi place să trăiesc în umbră. Totuşi, ţin să-ţi spun că deşi nu sunt un sfânt, aşa cum am declarat de multe ori, toate acuzele care mi s-au adus sunt neîntemeiate.

— Dar de ce nu vă luptaţi să vă salvaţi şi imaginea dumneavoastră? îndrăzni Sylvia.

— Nu m-a preocupat acest aspect, de vreme ce cu această problemă de imagine am putut să fac bine altora. Prietenii mei cei mai apropiaţi ştiu că îmi place să-i protejez pe ceilalţi, când se află în dificultate.

— Sunteţi ca fratele meu, Hart, interveni din nou Sylvia, care ajută tot timpul o mulţime de săraci şi de orfani, dar nu doreşte să i se facă publice eforturile. Totuşi, cei foarte apropiaţi cunosc aceste preocupări ale lui şi le apreciază.

— Ah, deci aşa se face că ai putut să-l ajuţi pe Mickey, spuse marchizul, întorcându-se spre Angela.

— Da, beneficiind de ajutorul lui Hart. Aşa l-am ajutat şi

pe Jimmy, înainte.

— Dar Hart ţine secrete şi aceste acte de caritate interveni Sylvia.

— Şi eu ţin secrete actele mele de caritate, aşa că-l înţeleg, replică marchizul.

— Vorbiţi-ne şi nouă despre ele, spuse Sylvia.

— Nu sunt multe de spus, zise Marchizul Negru. În primul rând, îi ajut pe veteranii de război. Aşa infirmi cum sunt, dacă au nişte bani de început, pot face multe lucruri care să-i ajute să trăiască onorabil. Aşa că-i adun mereu de pe stradă.

— Aşa l-ai găsit pe Mickey? întrebă Angela.

— Da.

— Nu mai ştiu nimic despre Mickey de când l-a luat Hart, dar imediat ce voi afla ceva despre el, voi avea grijă să vă informez, spuse Angela. N-ar fi timpul să le arătaţi oamenilor ceea ce faceţi, pentru a vă îmbunătăţi reputaţia? adăugă ea.

— Gândeşte-te la reputaţia ta, Angela. De a mea am eu grijă.

În drum spre casă, Sylvia o presă pe Angela să-i spună unde îl cunoscuse pe lordul Blackthorn, dar Angela refuză să-i dea detalii în legătură cu acest subiect.

Dar fu fericită să vadă că instinctul n-o înşelase când simţise că Marchizul Negru nu e chiar aşa de pătat cum se susţinea în societate.

„Totuşi, se gândi ea, nu l-aş putea accepta ca pretendent, cu toate că ceva mă îndeamnă să cred că tendinţa lui de a-i ajuta pe ceilalţi îl va determina să mă ajute şi pe mine să

ies din situaţia ruşinoasă în care mă aflu”.

Capitolul 8

În acea după-amiază, Angela ÎI căută din nou pe Devall, dar de data asta statură de vorbă într-o cafenea retrasă, al cărei interior se afla în semiîntuneric.

— De ce nu-l pui pe Ned să spună lumii adevărul despre tine, Devall? întrebă Angela după ce sorbi cu grijă din cafeaua încă fierbinte.

— O să mă gândesc la asta, mulţumesc. Acum, trebuie să plec, pentru că reputaţia ta e mai importantă. Mă bucur că te-am revăzut astăzi.

— Cred că ar trebui să te foloseşti de puterea titlului tău, Devall, pentru a întoarce lucrurile în favoarea ta.

— O să mă gândesc şi la asta, replică el ridicându-se încet de la masă.

Apoi, se îndreptă grăbit spre uşă.

Angela îl privi până când ajunse în stradă şi coti după un colţ.

„E un om care ar putea face multe pentru societate, dacă aceasta nu l-ar fi renegat”, se gândi ea oftând. „E cel mai complex bărbat pe care 1am întâlnit vreodată”. Nu ştia multe despre trecutul lui real, dar n-avea nevoie să ştie mai mult pentru a-l aprecia din tot sufletul.

Imediat ce ieşi din cafenea, Devall se întrebă cum de nu-i trecuse prin minte să-l roage pe Ned să spună în public adevărul despre Atwater.

Ceva mai târziu, Jack şi Ned sunară la Brummell şi

anunţară că sunt câţiva angajaţi ai lui Atwater care sunt de acord să vorbească despre violenţele stăpânului lor.

— Am auzit că şi domnişoara Warren e persecutată de Atwater. De ce?

— Pentru simplul fapt că i-a refuzat cererea în căsătorie, răspunse Jack.

— Înseamnă că e o fată inteligentă. Îţi sprijin demersul, maiorule… Vom avea o seară foarte interesantă la clubul nostru.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu casa ta, spuse Barbara imediat ce Angela intră în sufrageria pregătită pentru cină

— Ce s-a întâmplat? întrebă Angela, mirată.

— N-ai aflat nimic?

— Nu.

— Imediat ce ai ieşit din casă, după-amiază, Andrew a primit un telefon de la Forley Court. Azi-noapte a izbucnit un incendiu la grajduri. Au fost salvaţi caii, dar anexele casei voastre şi clădirea în care erau grajdurile au fost cuprinse de flăcări. N-a mai rămas nimic din ele.

— A fost rănit cineva?

— Câţiva dintre cei care au încercat să stingă focul au suferit arsuri destul de grave.

— Oh, Doamne… Se ştie că o nenorocire nu vine niciodată singură.

— Andrew a plecat imediat la ţară şi nu ştie când se va întoarce la Londra. În seara asta vom fi însoţite la bal de lordul şi de lady Ashton, dar mâine-seară va trebui să facem alt aranjament.

„Poate ar trebui să profit de acest ghinion şi să mă întorc şi eu la ţară. În cazul acesta, nimeni nu va putea spune că am fugit din cauza bârfelor”, se gândi Angela. „Aici, nu va mai reuşi nimeni să oprească valul bârfelor despre mine”.

La balul din acea seară, apăru şi Brummell, care sărută galant mâna înmănuşată a Angelei şi o invită să vorbească în hol între patru ochi. Apoi, o anunţă că declanşează artileria împotriva lui Atwater, deoarece are dovezi clare despre vinovăţia lui.

Astfel, în restul serii, şuşotelile din mulţimea strânsă în sala de bal nu încetară nicio clipă.

Aşadar, Brummell dădu prima lovitură care afectă armura lui Atwater.

În seara următoare, toate cărţile erau deja de partea Angelei, aşa că în sfârşit se putu bucura din nou de petrecere.

Suporterii ei reuşiseră deci destul de repede să-l discrediteze pe Atwater, pentru că mai mult de o duzină din servitorii contelui vorbiseră deja în public despre comportamentul brutal al acestuia. În plus, vorbele lui Jack dobândeau tot mai multă greutate, aşa că în curând nimeni nu mai spunea altceva despre el decât că e un tânăr foarte inteligent şi de capabil.

Se va putea întoarce deci acasă liniştită, se gândi Angela şi-i va cere fratelui ei să-i permită să se instaleze ca stăpână deplină în casa părinţilor mamei ei. Aceasta nu va mai avea desigur nevoie de ea.

Atwater se lăsă să cadă pe scaunul de la biroul lui şi-şi aţinti privirile asupra tabloului de pe peretele din faţa lui.

„Şi portretul ăsta minte”, se gândi el… „Eu n-am avut niciodată o expresie atât de lipsită de griji. Pictorul m-a reprezentat cu un chip aşa de senin de parcă viaţa mea ar fi doar o poveste frumoasă. Cât de neadevărat!”

„De ce toată lumea e aşa de rea?” continuă el să reflecteze, oftând adânc. „Oricâte eforturi am depus să nu fiu singur, mai devreme sau mai târziu toţi s-au întors împotriva mea. Am fost politicos, am fost grijuliu, am fost generos… N-am cerut în schimb decât iubire şi respect. Dar toţi cei pe care i-am iubit m-au abandonat până la urmă, fără să se gândească la sufletul meu. Şi prima persoană care m-a părăsit a fost chiar mama mea”, îşi spuse strângând pumnii. „Da, mama mea: Eleanor, lady Atwater, fiica ducelui de Rainsbrough. Abia dacă îmi mai aduc aminte chipul ei, deşi toată lumea îmi spune că-i semăn leit.

„După ce am avut accidentul de călărie, m-a îngrijit cu atenţie şi mi-a promis că va fi întotdeauna cu mine. Ce prost am fost să mă încred în promisiunea ei. A doua zi după ce am împlinit şase ani, a plecat şi nu s-a mai întors niciodată. Am aşteptat-o ani de zile, până când, după ce mi-am încheiat studiile, am început s-o urăsc şi să nu-mi mai doresc s-o văd vreodată. Şi asta pentru că atunci am început să realizez cât de puţin m-a iubit. După moartea tatălui meu am aflat adevărul: mama a murit la doar şase luni de la dispariţia de acasă, împreună cu fiul ei de numai două luni. Au fost incineraţi, iar urnele cu cenuşa lor au fost depuse în biserica satului. Nimeni n-a considerat că e important să ştiu şi eu. Oricum, chiar dacă aş fi fost

înştiinţat de aceste fapte, în sufletul meu nu s-ar mai fi schimbat nimic. M-a părăsit, asta era tot ceea ce conta. Nu şi-a ţinut promisiunea făcută… M-a minţit… Toată lumea m-a minţit permanent: tata, mătuşile, unchii, doica şi verii. Cum au putut să fie toţi aşa de cruzi?

„Când sora mea, Amelia, a alunecat pe scări şi a murit, toată lumea m-a acuzat pe mine. Cât de mult m-a durut acest fapt… Lumea a devenit dintr-odată pustie, fără sora mea. M-am resemnat însă, până am întâlnit-o pe Lydia. Lydia", repetă el oftând. „Am iubit-o mai mult decât viaţa. Am iubit lumina care-i apărea în ochi când mă vedea, frumuseţea, graţia şi timiditatea ei. A fost comoara mea… Şi ea a vrut să fugă de lângă mine… De ce? … De ce? … Mi-a promis că mă va iubi etern… Exact ca mama… Dar în ciuda a tot ce am făcut pentru ea, şi ea a dorit să stea departe de mine… Soarta a pedepsit-o… Nu eu… Eu am suferit ca un câine când a murit, împreună cu copilul pe care-l avea în pântece… Ce am făcut să merit toate acestea?..

„Apoi, în viaţa mea a apărut Angela… Un înger… Mi-am dat seama din primul moment că numele pe care-l poartă i se potriveşte perfect. Ochii ei verzi au fost plini de lumină când am dansat prima oară împreună. M-a făcut să sper că pot să fiu din nou iubit şi fericit. Dar când şi-a dat seama că o ador, a fugit şi ea. Mai mult, m-a făcut de râs. Am încercat să-i dau o lecţie, în speranţa că se va întoarce la mine. M-am rugat lui Dumnezeu tot timpul să mi-o redea… Nu s-a întors… A preferat să danseze cu bărbaţi de nimic, decât să fie din nou cu mine", continuă el să reflecteze, în timp ce degetele lui strângeau cu putere braţele fotoliului.

***

— Andrew se va întoarce în câteva zile, spuse Angela, arătând scrisoarea pe care o ţinea în mâini, când Sylvia intră în sufragerie.

— A terminat reparaţiile de la moşie?

— În mare parte, da. Nu va mai fi nevoie de el pentru ce a mai rămas de făcut.

— Oh, abia aştept să se întoarcă. O să mi se pară o veşnicie până atunci. Ţi-a spus Andrew ce a provocat incendiul?

— Se pare că focul a fost pus intenţionat într-un staul din capătul grajdului.

— Dumnezeule! Cine şi de ce a făcut aşa ceva?

— Nimeni nu ştie. Am început probabil să avem mulţi duşmani.

— Crezi că Atwater a ordonat să fie pus?

— Nu ştiu ce să spun, dar cu siguranţă Atwater nu-mi e prieten.

— Ce planuri aveţi pentru astăzi? întrebă Barbara intrând în sufragerie împreună cu servitoarea care aducea ceaiul.

— Eu mă întâlnesc cu lady Ashton, spuse Sylvia. Cred că e timpul să mă pregătesc de plecare, adăugă ea uitându-se la ceasul de pe perete. Altfel voi întârzia.

— Eu voi face o plimbare prin Green Park, spuse Angela.

Maiorul Caldwell va veni să mă ia de acolo, pentru a mă conduce apoi în Hyde Park. Şi eu trebuie să ies foarte curând.

— Bun. Eu merg până acasă, să văd ce se mai întâmplă şi

pe acolo, dar nu voi lipsi mult. În orice caz, voi fi aici pentru cină.

Angela preferase întotdeauna plimbările călare prin Green Park, deoarece era mai puţin aglomerat decât Hyde Park. Astfel, imediat ce ajunse se simţi revigorată.

„Nimic nu mi-ar fi dat energia necesară pentru balul din seara asta, ca această plimbare prin aerul împrospătat de ploaia căzută în ultimele două zile", se gândi ea, inspirând adânc.

În momentul următor, auzi în spatele ei tropăitul unui cal şi cineva o prinse de mână.

— Dă-mi drumul! strigă ea, şi ridicând ochii pentru a vedea cine încerca s-o oprească din calea ei, descoperi faţa ironică a lui Atwater.

— Cred că te-ai relaxat destul, draga mea, e timpul să vii acasă. Ştii că eşti a mea. N-are niciun rost să ne mai ascundem după degete… Am fost sortiţi, continuă el, privind-o cu ochii unui fanatic.

De ce n-am observat niciodată această privire a lui? se întrebă ea cuprinsă de teamă.

— Te voi face fericită, dragostea mea, continuă contele. Nimic şi nimeni nu te va mai supăra vreodată.

Angela era îngrozită.

— Singurul mod în care mă puteţi face fericită e să plecaţi din faţa mea, replică ea cu respiraţia întretăiată.

— Nu e nevoie să continui acest joc, Angela, zise el pe un ton ameninţător. Vei veni cu mine. Putem să ne căsătorim imediat. Nu trebuie să dai satisfacţie diavolilor lumii!

— Singurul diavol pe care l-am văzut pe lumea asta

sunteţi dumneavoastră.

— Nu mă răni din nou, iubirea mea, spuse el rânjind. Mă forţezi să te pedepsesc. M-ar durea foarte mult să fac asta… Nu mă alunga din nou… M-ai făcut deja să sufăr prea mult.

„Dumnezeule! Ce să fac acum? Obsesia lui pare a unui om bolnav mintal! Cum trebuie să te comporţi cu un nebun?”

Contele se ridicase pe jumătate de pe bancheta trăsurii lui, aşa că Angela îşi spuse că e momentul să dea pinteni calului, ceea ce şi făcu.

În timp ce armăsarul ei o luă la galop, Angela se uită cu speranţă în jur, dar nu văzu pe nimeni care ar fi putut să-i sară în ajutor.

Atwater o ajunse curând şi prinzând calul de căpăstru, îl opri. Apoi, o plesni cu putere peste faţă.

— Jocul a luat sfârşit, iubita mea… Vei veni cu mine… Voi avea grijă de tine întreaga mea viaţă, adăugă el, apoi o prinse de mijloc şi o trecu în trăsura lui.

Angela izbucni în plâns.

— Nu plânge, dragostea mea, spuse contele, cu o expresie tristă pe faţă.

„Deci, când mă vede vulnerabilă devine blând”, se gândi ea. „Doar când e contrazis e violent. Trebuie să fiu atentă ce spun şi ce fac, până voi reuşi să scap din ghearele lui”.

— Un… de mergem? întrebă ea, încercând să pară calmă.

— Într-un loc special, unde vom fi numai noi doi, replică el, vocea lui având un ton senzual. Nu va mai sta nimeni între noi. Ne vom căsători la noapte.

Angela simţi din nou că se sufocă. Da, e contele de

Atwater, deci va putea convinge orice vicar să-i cunune, iar ea e majoră, aşa că nu e nevoie de permisiunea lui Andrew. Numai după ceremonie va putea găsi probabil un prilej să fugă.

— Dar cum să mă căsătoresc în aceste haine? încercă ea să între în joc… N-aţi vrea să mă vedeţi într-un asemenea moment special îmbrăcată într-o rochie splendidă? îmi permiteţi să mă duc să-mi iau o rochie potrivită?

— Bine, spuse contele, gânditor. Atunci, ne vom căsători mâine. Aş vrea să te îmbraci cu rochia pe care ai purtat-o la ultimul bal la care am dansat împreună. Acea minunată rochie roz… Culoarea roz e foarte potrivită pentru orice nou început… Voi trimite după hainele tale.

— N-ar fi mai bine să trec acum să le iau?

— Nu! replică el violent, scuturând-o de umeri cu atâta putere, încât Angela avu impresia că i se va rupe gâtul. Nu mă vei mai lăsa singur nicio clipă de acum înainte! Nu mă va mai părăsi nimeni! Niciodată!

„Dumnezeule mare! Acest om e într-adevăr nebun! Cum să scap de el?" îşi spuse Angela, străduindu-se să nu arate cât de speriată era.

Contele o strânse lângă el şi Angela realiză că era nevoită să se supună, pentru a nu-l provoca din nou.

Trăsura se opri după un timp pe o stradă îngustă, cu case mici, pe care nu era niciun număr.

Cum mă voi întoarce acasă de aici? se întrebă ea cu îngrijorare. Am nişte bănuţi în buzunar, dar nu ştiu dacă vor fi de-ajuns să ajung pe strada Clifford. Nici măcar nu ştiu cât de departe e până acolo. Contele, aşa nebun cum e,

va avea grijă să mă păzească bine, chiar dacă m-ar conduce să-mi iau hainele. Trebuie să găsesc o soluţie să vorbesc cu familia mea.

— Dacă ne vom căsători mâine, va trebui să-l invit pe fratele meu la ceremonie, îndrăzni ea. Poate îl veţi invita când vom merge după haine.

— Fratele tău e încă la ţară. Cum ai putut tolera dezinteresul pe care l-a arătat faţă de tine, plecând acolo? Dar ţăranii aşa vor rămâne întotdeauna: moşia e pe primul-plan, nu sora. În inima mea însă, tu eşti pe primul-plan. Nimic nu e mai important pentru mine decât persoana ta. Te voi proteja mereu.

Angela se cutremură de dezgust, dar îşi reveni repede, forţându-se să zâmbească.

Totuşi, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva Atwater era responsabil de focul izbucnit la moşia lor, pentru a-l determina pe Andrew să plece din oraş.

Pe urmă, Atwater o luă pe braţe şi o duse în căsuţa mică, unde o depuse pe patul unui dormitor spartan. Apoi închise uşa şi vârî cheia în buzunarul pantalonilor.

Angela împietri de spaimă.

— Acum, eşti a mea. Eşti a mea, repetă el aruncându-şi haina pe podea. Îţi voi arăta cât de mult te iubesc.

Angela se retrase în capătul patului şi-şi duse genunchii la gură.

— Dar nu suntem căsătoriţi încă, sir. Dacă mă iubiţi într-adevăr, nu veţi face dragoste cu mine înainte de căsătorie şi într-un asemenea cadru lipsit de confort.

— Prostii! comentă el desfăcându-şi cravata şi aruncând-

o după haină. Suntem deja căsătoriţi în inimile noastre, iar ceremonia va avea loc peste câteva ore. Ţi-am promis că voi avea grijă de tine. N-ai de ce să te temi. Dovedeşte-mi dragostea ta…

— Nu voi îngădui ca trupul meu să fie folosit înainte de căsătorie, sir, răspunse ea, căutând din priviri ceva cu care să-l lovească, pentru a se apăra.

Astfel, în ciuda întunericului din cameră, reuşi să observe nu departe de ea un sfeşnic.

— Eşti femeie, pentru asta te-ai născut… Ca trupul să-ţi fie folosit, iubirea mea… îngerul meu divin… Mă vei servi permanent de acum înainte. Vei avea grijă de casa mea, vei răspunde nevoilor mele şi îmi vei face un copil. Am nevoie de un moştenitor. Dacă nu voi avea un moştenitor, averea familiei va ajunge în mâinile vărului meu. Vreau să am un copil cât mai repede, deci vom face dragoste chiar acum.

Spunând acestea, Atwater se urcă în pat.

Angela luă repede sfeşnicul şi-l lovi cu suportul acestuia în cap, apoi sări din pat şi traversă camera, încercând să-şi aducă aminte ce învăţase din cărţile citite despre arta apărării.

În ciuda loviturii, Atwater rămase calm:

— Nu voi îngădui să nu mi te supui, replică el dându-se jos din pat şi venind încet spre ea.

La lumina slabă a lunii, Angela putu să vadă sângele care-i curgea din nas şi dintr-o tăietură de pe frunte.

Chiar şi aşa, se gândi Angela e foarte frumos… Probabil e în visele tuturor servitoarelor care l-au întâlnit până acum…

„Dar ochii lui… Dumnezeule! Ochii lui lucesc ca ai unui nebun! Fără niciun pic de căldură sau de inteligenţă!”

— Acum, te rog să fii fată cuminte şi să treci în pat, spuse el cu acelaşi calm, întinzând o mână spre ea, în timp ce cu cealaltă începu să-şi descheie nasturii cămăşii.

Apoi se opri, privind-o lung…

Ochii ei se fixară îngroziţi pe degetele lui.

Atwater făcu încă un pas, iar ea ajunse aproape de perete…

Angela îi dădu un pumn puternic în stomac, iar cu cealaltă mână îl lovi din nou cu sfeşnicul în cap.

Strigătul lui furios reverberă în toată casa.

Gentlemanul frumos se transformă într-o fiară şi Angela avu în faţa ochilor cea mai îngrozitoare bestie pe care şi-ar fi putut-o imagina vreodată.

Cu un gest rapid, Atwater îi smulse sfeşnicul din mâini şi-l ridică asupra ei.

Angela simţi apoi, în umăr o durere înfiorătoare, ca şi cum ar fi fost despicat în două.

Disperată, se repezi asupra lui şi-i zgârie faţa cu unghiile, muşcându-i în acelaşi timp mâna ridicată din nou spre ea.

Aşa cum se aşteptase însă, puterea lui Atwater se dovedi mai mare. Contele o strânse cu putere lângă el, blocându-i mâinile la spate.

Angela încercă să-şi folosească un genunchi, dar rochia strâmtă o împiedică.

Atwater o prinse apoi de cap şi începu s-o izbească de perete.

Angela văzu un vârtej de stele verzi, apoi căzu într-un

întuneric adânc.

Auzindu-l pe valet vorbind cu cineva la uşa de la intrare, Sylvia ieşi în grabă din sufragerie pentru a vedea ce se întâmplă. Abia sosise şi mai avea încă pe buze zâmbetul provocat de ultimele bârfe pe care le auzise la ceai.

Valetul tocmai închidea uşa, şi-i înmână apoi un bilet.

— Din partea lui sir Atwater, spuse el, înclinându-se.

— Pentru domnişoara Warren?

— Nu. Pentru lordul Forley.

— Bine. Voi pune biletul pe masa de lucru a lordului Forley, răspunse ea, uimită. Lady Trotter e aici?

— Nu, domnişoară.

— Dar domnişoara Warren?

— Nu s-a întors acasă de azi-dimineaţă, când a ieşit să facă o plimbare călare în parc.

Sylvia se încruntă şi se îndreptă nu spre biroul lui Andrew, ci spre camera Angelei.

Într-adevăr… Angela nu mai trecuse pe acasă… Costumul de călărie lipsea din dulap.

Căzuse cumva în mâinile lui Atwater? îi trecu ei prin minte.

Speriată, se aşeză în fotoliu şi deschise plicul… Nu mai putea aştepta sosirea lui Andrew…

„Forley,

Domnişoara Warren s-a răzgândit şi a acceptat să ne căsătorim… Din cauza bârfelor care circulă pe seama ei, am hotărât să ne căsătorim în secret şi să ne retragem apoi la ţară.

Atwater”.

„Să fie oare adevărat?” se întrebă Sylvia, încremenită de surpriză. „A ales Angela să fugă de lângă noi, profitând de absenţa lui Andrew?”

„Nu. Nu e posibil… Angela abia aştepta să se întoarcă acasă la ea şi să scape de problemele din Londra. În plus, e sigur că-l urăşte pe Atwater”.

„Da, Atwater a răpit-o”, concluzionă Sylvia, tremurând. „Draga de Angela. Dacă a capturat-o Atwater trebuie să fie distrusă”.

„Trebuie să o ajut… Dar cum?” se întrebă ea, izbucnind în lacrimi.

Apoi se întrebă pe cine să contacteze pentru a vorbi despre cele întâmplate…

Ashton nu e în oraş. Pe maior nu-l cunoştea suficient, pentru a-i cere o întrevedere… De altfel, nici nu ştia unde locuia acesta.

Ochii îi căzură apoi pe o scrisoare aflată pe biroul Angelei. Fără să mai ţină seama de niciun fel de scrupule, Sylvia deschise plicul. Înăuntru, găsi o scrisoare de la Blackthorn.

Ah, am uitat că Angela e prietenă cu el, îşi spuse ea inspirând adânc. Dacă cineva mă poate ajuta în această situaţie acesta este Marchizul Negru.

Sylvia alergă apoi să-l caute pe valet, pe care-l trimise după Devall.

— E urgent, explică ea. Aduceţi-l aici cât mai repede cu putinţă.

Capitolul 9

Imediat ce îl văzu pe Devall trecând pragul casei închiriate de familia Forley, Sylvia îi vorbi despre temerile ei.

— Ce? făcu Devall uimit din cale afară, imediat ce citi biletul de la Atwater.

— Nu cred că e adevărat, spuse Sylvia. Angela îl urăşte. N-a vrut niciodată să se căsătorească cu el.

— Da, ştiu…

— Iertaţi-mă, domnişoară, spuse valetul, intrând în sufragerie.

— Da?

— Tocmai s-a întors Frank, cu o veste pe care sunt sigur că vreţi s-o auziţi.

— Spune-i să vină aici.

— Cine e Frank? întrebă Devall.

— Grăjdarul.

Frank intră înăuntru şi se uită lung la Devall, neştiind dacă putea să vorbească faţă de el.

— Spune, Frank, îl îndemnă Sylvia. Ai însoţit-o azi pe Angela la plimbarea ei călare?

— Da, domnişoară, dar am fost încercuit de nişte bărbaţi călare şi forţat să mă opresc. Până să reuşesc să scap de ei, domnişoara Warren a dispărut. Calul ei s-a întors singur acasă… A! am uitat să vă spun că înainte de a fi încercuit am văzut o trăsură apropiindu-se de calul domnişoarei Warren… Era doar un bărbat pe banchetă… Un gentleman…

— L-ai recunoaşte, dacă l-ai vedea? îl întrebă Devall.

— Nu, milord… domnişoara Warren nu vorbea dimineaţa cu nimeni în parc, în afară de dumneavoastră.

— Poţi să-l descrii puţin pe acel om? întrebă Sylvia.

— Da… Era îmbrăcat cu o pelerină neagră… Era blond şi avea o expresie de om nebun…

— Nebun! repetă Sylvia, căzând în fotoliu.

„Da, nu e nicio îndoială”, se gândi Devall, „era Atwater. Grăjdarul are dreptate… Atwater arată uneori ca un nebun… De fapt, chiar este”.

— Dumnezeule mare! Unde a dus-o pe Angela? întrebă Sylvia, izbucnind în plâns.

— Îţi mulţumim, Frank, spuse Devall şi servitorul se retrase, salutând respectuos. Ştii? îl opri Devall. Tu eşti unul din puţinii care a văzut adevărata faţă a lordului Atwater.

Frank zâmbi cu tristeţe şi se înclină din nou, după care ieşi din sufragerie.

Nu peste mult, în uşa de la intrare se auzi o bătaie puternică.

— Paynes! strigă Sylvia valetul. Vezi cine e.

— Maiorul Caldwell, veni curând răspunsul.

— Spune — să vină aici.

După câteva momente, Jack îşi făcu apariţia în sufragerie, dar pe faţa lui apăru o expresie uimită şi încurcată când o văzu pe

Sylvia singură cu Devall.

Tânăra îi spuse imediat de ce se afla Devall acolo şi-i arătă şi lui biletul primit de la Atwater.

— Bastardul! exclamă Jack după ce citi de două ori

rândurile scrise de conte.

— Cred că mi-am dat seama cine a cumpărat casa Devereaux, interveni Devall. Te rog, Sylvia, să le transmiţi tuturor celor care au invitat-o pe Angela astăzi la bal sau la ceai. Regretul ei că a fost nevoită să contramandeze întâlnirile. Chiar dacă mai trăieşte – sper să avem acest noroc – nu va fi cu siguranţă aptă să iasă în lume.

— Încearcă să-ţi păstrezi calmul, o sfătui Jack, îndreptându-se spre uşă.

Sylvia încuviinţă.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Jack, privindu-l lung pe Devall, când ajunseră în hol.

— Să mă duc la casa Devereaux… Restul va depinde de ceea ce voi descoperi acolo.

***

Angela deschise încet ochii, dar nu recunoscu locul unde se afla… în plus, simţea o durere atroce în tot trupul. Pe faţă i se prelingea un lichid cald care părea a fi sânge…

Apoi, brusc îşi aminti tot.

Ce s-a întâmplat după ce mi-am pierdut cunoştinţa? se întrebă ea cu groază. Şi-a atins oare scopul? …

Era încă întinsă pe podea.

Angela îşi plimbă ochii peste cameră…

A plecat, se gândi ea, încercând să se ridice.

Pe urmă, se uită spre fereastră. Era blocată cu gratii, încercă să-şi adune puterile şi să ajungă la uşă. Închisă…

„Doamne, parcă aş fi într-o închisoare”.

Dar înseamnă că Atwater se va întoarce, se gândi imediat, făcând eforturi să ia loc pe un scaun.

„La ce-i mai servesc în starea asta?” se întrebă ea, cu lacrimi în ochi, pentru că durerile din trup şi din cap se înteţiseră. „Trebuie să fiu tare. Nu voi plânge!”

***

În drum spre casa cumpărată de Atwater, Devall îşi analiză durerea din suflet provocată de situaţia în care se afla Angela…

„Cum am putut să nu-mi dau seama până acum că o iubesc?” se întrebă el, inspirând adânc.

Descoperirea îl surprinse atât de mult, încât abia mai putea să respire.

„Dar să nu mă mai gândesc decât cum pot s-o scap din ghearele acelui nemernic”, îşi spuse el. „Şi, cum să-l pedepsesc… Pentru că de data asta nu trebuie să scape nepedepsit. Chiar dacă e nebun, tot trebuie să plătească într-un fel sau altul pentru ce a făcut”.

După câteva minute, Devall opri trăsura în faţa şirului de căsuţe şi intră în curtea mică din faţa celei pe care o căutau.

— Sper că Atwater nu e aici, spuse el, întorcându-se spre Jack care-l urmase imediat. Dacă e înăuntru, nu va accepta niciodată să-mi deschidă.

Jack nu-i răspunse şi repezindu-se spre uşa simplă, izbi în ea până când aceasta cedă. Apoi înaintă în cameră şi se uită cu groază în jur.

Devall veni lângă el.

Atwater era întins pe jos, îmbrăcat doar într-o cămaşă deschisă la toţi nasturii, cizme şi pantalonii pe jumătate căzuţi pe coapse… Braţele şi faţa îi erau pline de sânge.

— Îngerul meu, se auzi el murmurând… Darul meu ceresc… Eşti a mea… Numai a mea… Pentru totdeauna…

Devall îl ridică furios în picioare şi-l lipi de perete.

— Unde e?

— Singura mea dragoste adevărată, continuă Atwater privind în gol… îngerul meu… Micuţa mea adorată, continuă el, ca şi cum ar fi fost singur. Te voi apăra întotdeauna… Tu nu mă vei părăsi niciodată. Niciodată! Tu nu eşti ca celelalte… Eşti unică, îngerul meu. Eşti aşa de dulce şi de frumoasă. Şi mă adori, adăugă el, dând la o parte o şuviţă căzută pe frunte.

În acel moment ieşi la iveală o tăietură lungă şi adâncă aflată la baza tâmplei.

— Nu! făcu Jack, oripilat… Devall, omul ăsta a înnebunit…

Într-adevăr, Atwater părea dus pe altă lume, orb la tot ce era în jurul lui.. Numai vocea rămăsese aceeaşi:

— Nu fugi de lângă mine! De ce mă părăseşte toată lumea? De ce m-a părăsit Amelia? … Şi Lydia? … De ce nu te mai mişti? … Nimeni nu se mai mişcă… Atâta sânge şi nimeni nu se mai mişcă… Lasă-mă să te protejez, iubirea mea… Vezi?.. O să curăţăm acest sânge şi o să fii bine… Te rog, iubeşte-mă… Trebuie să mă iubeşti… Haide, mişcă-te… De ce nu vrei să te mai mişti? …

Devall simţea că-i îngheaţă sufletul.. Furia care-l cuprinsese la început dispăru brusc şi o teamă îngrozitoare puse stăpânire pe fiinţa lui.

Ce făcuse Atwater?

— Ţine-l tu, Jack, spuse Devall şi începu să controleze

buzunarele pantalonilor lui Atwater: un cuţit – din fericire fără urme de sânge – un mănunchi de chei, o agendă, o batistă, de asemenea curată, o verighetă.

— Du-l la spitalul Bethlehem. Poate îl vor salva.

Jack aruncă o pătură peste trupul plin de sânge al contelui şi-l luă pe braţe, după care ieşi.

Devall urcă încet scara interioară, întrebându-se dacă o va găsi acolo pe Angela şi în ce stare.

„Indiferent ce s-a întâmplat cu ea, ştiu că s-a luptat ca o tigroaică să scape din mâinile lui Atwater", îşi spuse el, trecându-şi degetele tremurânde prin păr.

Când intră în camera de la etaj, Devall avu un şoc.

Angela era în picioare în mijlocul încăperii, ţinând în mâini un sfeşnic, gata să atace…

Hainele îi erau sfâşiate şi pline de sânge. La una din tâmple avea o pată mare vineţie, iar pe faţă o mulţime de zgârieturi. Trupul îi tremura ca varga, dar cu toate acestea părea pregătită să se lupte din nou.

— Eşti bine? o întrebă el cu blândeţe.

— Devall! exclamă ea aruncându-se la pieptul lui şi izbucnind în plâns.

Marchizul o îmbrăţişa cu tandreţe, lipind-o strâns de el.

— Angela, şopti el, cu lacrimi pe obraji. Angela… Totul va fi bine.

— Ai venit? întrebă ea printre suspine, ştergându-i cu vârful degetelor obrajii uzi de lacrimi.

— Da, eşti în siguranţă acum. Cât de grav te-a rănit? …

— M-a bătut, dar n-am nimic rupt…

— Te-a… violat? întrebă el uitându-se cu spaimă în ochii

ei.

— Nu.

— Acum, ar fi mai bine să te duc acasă. Lady Sylvia e foarte îngrijorată. Şi lady Trotter la fel.

— Cum voi putea explica vreodată că am fost nevoită să mă apăr?

— Voi explica eu, răspunse el, punându-i capul pe umărul lui. Nu mai ai de ce să te temi de Atwater… Şi-a pierdut minţile… Jack l-a dus la spital… îşi va petrece probabil restul zilelor într-un azil.

Angela suspină adânc.

„De ce a fost nevoie să se întâmple toate acestea?" se întrebă ea, în timp ce Devall o conducea încet pe scări.

Devall privi lung paharul pe care-l ţinea în mâini, întrebându-se ce se va întâmpla cu el de acum înainte

Angela se va întoarce la ţară… Cum va putea să mai trăiască fără ea? …

Dar nu putea s-o ceară de soţie.

În dimineaţa aceea, Jack trecuse pe la el pentru a-i spune că Atwater fusese închis într-un spital de boli mintale.

Pe jumătate beat, Devall nu putu să arate nici durere, nici satisfacţie.

— Văd că treci şi tu printr-o perioadă dificilă, spuse Jack cu înţelegere. Ce ai de gând cu domnişoara Warren?

— Nimic, răspunse Devall, golind paharul de vin şi umplându-l imediat din nou. Va pleca săptămâna viitoare acasă şi nu voi mai şti nimic de ea…

— Dacă vei ieşi din viaţa ei acum, o vei distruge.

Devall schimbă subiectul, dar cuvintele lui Jack îl

urmăriră mult timp după plecarea acestuia.

Era oare posibil ca Angelei să-i pese de el? îi oferise doar prietenie… Dar chiar şi atât îl surprinsese. Nu era un bărbat care se bucura de afecţiune din partea celorlalţi.

„Mă va uita şi ea", reflectă el. „E o fire independentă. După cum a ştiut să-l înfrunte pe Atwater, se vede clar că ştie să se protejeze".

„Doamne, sper că Jack se înşală… Dacă i-aş face vreodată rău, n-aş mai putea să trăiesc…"

„Dar chiar dacă ţine puţin la mine, lucrurile nu se pot schimba. Nu putem să fim împreună".

„Dar de ce nu puteţi să fiţi împreună?" îi şopti o voce interioară… „Şi ei îi place să trăiască la ţară. Reputaţia proastă pe care o ai nu e din vina ta".

„Nu sunt primit în societate", răspunse el, „ceea ce s-ar repercuta asupra soţiei şi chiar a copiilor mei. Mai bine să nu mă mai gândesc la Angela… Sunt într-o situaţie fără ieşire".

Totuşi, peste câteva zile, aflând de la Sylvia că Angela, la cererea multor persoane respectabile, care doreau să-şi ia rămas-bun de la ea înainte de a se întoarce la ţară, va avea ultima ieşire publică, Devall făcu astfel încât să fie prezent la eveniment.

Astfel, când o întâlni pe Angela în hol, îi spuse cu admiraţie:

— Arăţi absolut răpitor.

— Mulţumesc. În orice caz, faţă de cum arătam când m-ai văzut ultima dată, sunt convinsă că e mai bine. Îţi mulţumesc pentru tot, Devall.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Eşti fericită că ai revenit în societate? o întrebă el, conducând-o spre o cameră alăturată, unde să poată discuta fără să fie văzuţi.

— Am venit astăzi aici doar pentru că foarte multă lume era curioasă să mă vadă, după cele întâmplate între mine şi Atwater. Dar, crede-mă, nu înţeleg de ce mi se oferă atâtea flori pentru că am fost atacată şi bătută de un nebun…

— Ştii cum e cu vina colectivă…

— Nişte prefăcuţi… Slavă Domnului că voi pleca mâine acasă. Prefer o viaţă simplă la ţară, decât să fiu printre aceşti oameni care ba te urcă, ba te coboară.

— Ai spus că te întorci mâine acasă?

— Da. Andrew şi cu Sylvia vor avea cununia peste câteva zile. Cum mama a plecat, trebuie să mă ocup de organizarea evenimentului.

— Ai grijă de tine Angela, nu eşti încă refăcută complet.

— Da, voi avea. Îţi mulţumesc încă o dată pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Ţi-am spus că eu n-am făcut nimic. Reabilitarea ta a fost opera lui Jack.

— Atunci, e timpul să facă mai mult şi pentru tine, deşi mă bucur că nici de tine nu se mai vorbeşte doar de rău.

— Părerea oamenilor, în general, mi se pare irelevantă…

— Mai gândeşte-te, Devall… Vei vedea că e mai comod să fii acceptat de societate decât să te ascunzi mereu de ea… în fond, dacă nu eşti vinovat de nimic, de ce nu te lupţi ca imaginea ta în ochii celorlalţi să se schimbe…

— Poate va mai face Jack un miracol şi în ceea ce mă priveşte, replică el cu un surâs în colţul gurii.

— Acum, trebuie să plec. Vreau să-ţi spun însă că ai fost şi eşti singurul prieten adevărat din oraşul ăsta. Restul, se schimbă după cum bate vântul.

— Pot să-ţi cer să faci un sacrificiu înainte să pleci?

— Ce anume? Aş face orice sacrificiu pentru tine.

— Aş vrea să dansăm împreună…

— Bineînţeles că sunt de acord… Astfel voi avea posibilitatea să mulţumesc public omului care m-a salvat din atâtea situaţii îngrozitoare.

— Asta înseamnă că îmi poţi acorda chiar următorul dans? întrebă el când intrară în sala de bal.

— Va fi o plăcere, răspunse Angela, zâmbindu-i cu căldură.

Apoi, după ce puse mâna înmănuşată pe braţul lui, se îndreptară fericiţi spre ringul de dans, în timp ce orchestra ataca un vals.

— Ah, ce bine că n-am uitat paşii, murmură Devall. Sunt şase ani de când n-am mai dansat. Dacă ar fi fost un dans mai complicat, ai fi avut probleme cu mine.

După care nu mai vorbiră, dar pe feţele lor se putea citi cu uşurinţă cât de mulţumiţi sunt că dansează împreună, deşi erau conştienţi că probabil nu se vor mai vedea niciodată.

Spre surprinderea lor, nimeni nu se mai arătă nemulţumit de prezenţa lui Devall acolo.

„Cum să nu-i mulţumească salvatorului ei? păreau să gândească toţi”.

Chiar dacă cineva ar fi vrut să protesteze, Jack era acolo, pregătit să răspundă tuturor provocărilor şi

nedumeririlor.

În schimb, în jurul sălii de bal răsună o şoaptă repetată tor mai des: Devall Blackthorn fu supranumit „lordul protector” …

***

Angela se aşeză pe o bancă şi admiră fericită peisajul care se întindea înaintea ei.

După zece zile de activitate susţinută se simţea istovită.

Andrew acceptase să devină proprietara casei mamei lor, astfel că începuseră să facă pregătirile în vederea mutării. În plus, ajutase la pregătirea nunţii lui Andrew cu Sylvia.

Musafirii începuseră să sosească deja cu trei zile în urmă, astfel că, inevitabil, fusese nevoită să facă faţă întrebărilor de genul:

— Cum a putut mama voastră să vă părăsească?

— De ce ai stat de vorbă cu Blackthorn? Nu te-ai gândit la reputaţia ta?

Aşadar, Angela fusese obligată să repete toate întâmplările în detaliu. Plus să explice rudelor dacă s-a văzut când şi cum cu unchiul Bertrand, cu vărul Michael, cu verişoara Patience sau cu Phoebe, soţia lui Peregrine şi multe, multe altele…

Preocupat de apropiata lui căsătorie şi foarte emoţionat, Andrew uitase cu totul de ea.

O altă surpriză imensă pentru ea fusese faptul că nu lucrurile îngrozitoare pe care le trăise la Londra îi ocupau acum mintea şi somnul, ci momentele legate de întâlnirile cu Devall.

Nu reuşise să-l alunge nicio clipă din mintea ei.

„De ce m-am îndrăgostit de el? … Doar ştiu foarte bine că nu putem avea un viitor împreună… Trebuie să-l uit şi să-mi adun toate forţele pentru noua mea viaţă”.

După plecarea Angelei, Devall încercase la rândul lui să fie prins cu tot felul de activităţi, pentru a nu se mai gândi la ea. Nu reuşise. De aceea începuse să-şi înece amarul în vin.

De ce-i spusese Angela de atâtea ori că era condamnată să trăiască singură de acum înainte? Doar era tânără, frumoasă, inteligentă, pasională şi plină de grijă pentru ceilalţi…

Îi era dor s-o vadă, s-o strângă în braţe, s-o sărute… Amintirea buzelor ei dulci îi bântuia fiecare clipă din zi şi din noapte…

„Cum o să pot trăi fără tine, dragostea mea?” se întrebă el oftând.

În acea noapte, Devall bău pahar după pahar, fiind în cele din urmă obsedat de un singur gând: trebuie să mă întorc în societate… În societate… în societate, îi răsuna în minte ca un ecou, până când în sfârşit adormi.

— Lordul Blackthorn solicită să vă vadă, sir, îl anunţă valetul pe Hart.

— Spune-i să între, răspunse acesta, deşi nu putea să nu se întrebe cum îndrăznea Devall să-l caute.

Îndreptându-se cu paşi lenţi spre biroul lui Hart, marchizul se dezmetici parcă brusc şi se întrebă, la fel de nedumerit:

„Ce caut aici? … Nunta Sylviei e anunţată pentru mâine

dimineaţă. Numai de prezenţa mea n-are timp şi chef acum". Ar fi putut aştepta să treacă acest eveniment…

— Iartă-mă că te deranjez, Hartleigh, începu Devall când ajunse în faţa stăpânului casei.

— Blackthorn! exclamă Hart, oferindu-i un pahar cu vin… Pot să te ajut cu ceva?

— Sper că eu sunt cel care poate face ceva pentru tine… Domnişoara Sylvia mi-a spus că ai un orfelinat.

— Da, am vrut să ţin secret acest fapt, dar după ce l-am luat pe Mickey nu s-a mai putut. Tu ai pus-o pe Angela în legătură cu el, nu?

— Da.

— Vreau să-ţi spun că e un băiat foarte bun şi inteligent. S-a refăcut complet după boală.

— Mulţumesc. Mickey are aici trei prieteni, veterani de război, care vor fi foarte bucuroşi să audă aceste veşti.

— Se pare aşadar că e adevărat că eşti protectorul veteranilor de război.

— Da, deşi, ca şi tine, aş fi vrut să ţin secrete acţiunile mele de caritate. Dar asta m-a adus la tine… Unul dintre veteranii mei are nevoie de o slujbă. Iubeşte copiii şi în ciuda infirmităţii, e foarte muncitor. L-ai putea angaja la orfelinatul tău?

— Probabil. Ce poate să facă?

Apoi, discutară situaţia în amănunt.

Nu peste mult uşa se deschise şi servitorul îl anunţă pe Andrew, care intră imediat.

— Cerule, Andrew! Ce faci aici când ai nuntă mâine? Ştii că îţi aduce ghinion să-ţi vezi mireasa înainte de nuntă.

— De aceea nici n-am intrat pe uşa din faţă, surâse el amuzat. Blackthorn, continuă el, mă bucur să te revăd. Dar cum se face că eşti aici?

— Forley… Hart, trebuie să plec.

— Nu din cauza mea, eu plec imediat, zise Andrew. Am o problemă, Hart… Doamna Giddings n-o va mai putea însoţi pe Angela la nuntă. Fiica ei e grav bolnavă.

— Da, e o problemă… Angela nu poate să rămână singură la ţară până te întorci din voiajul de nuntă. Va putea să stea în acea perioadă la noi, dar după aceea? Mă voi gândi… Vom vedea ce putem face, spuse Hart, urmărind privirile lui Andrew, care se uită de câteva ori la marchiz.

După plecarea lui Andrew, Hart îl rugă pe Devall să treacă pe la familia Forley şi să-i spună Angelei că Mickey e foarte bine.

— Am un bilet de la el, pentru ea, dar am uitat să i-l dau, spuse Hart.

Apoi, îi înmână marchizului un plic.

— Desigur, spuse acesta, luând plicul şi vârându-l în buzunarul interior al hainei. Îmi va face plăcere s-o revăd pe domnişoara Warren.

— Poate vei reuşi s-o ajuţi cu ceva. Plecarea mamei ei a lăsat-o cu foarte multe probleme pe cap, iar acum că n-o mai are nici pe doamna Giddings lângă ea, cred că-i e foarte greu.

Angela se refugiase din nou pe banca din faţa lacului, sperând să-şi adune mai uşor gândurile.

Căutase mult timp o doamnă de companie, pentru a se

putea muta în casa mamei, iar când în sfârşit o găsise, viaţa acesteia se schimbase brusc şi fusese nevoită să renunţe la slujbă.

Cufundată în gândurile ei, Angela nu auzi paşii care se apropiau, astfel că în momentul în care Devall apăru în faţa ei, crezu mai întâi că e o arătare.

Clătină din cap, dar cum imaginea nu dispăru, se aruncă la pieptul lui:

— Devall! Cum se face că ai venit aici?

— Am avut o întâlnire de afaceri cu Hart şi am profitat de ocazie pentru a te revedea. Hart m-a rugat să te înştiinţez ca Mickey e bine. Iată un bilet scris de copil pentru tine.

Angela luă biletul şi după ce-l citi, îl puse zâmbind în buzunarul rochiei.

— Cum te simţi, Angela? … Pari obosită.

— Am muncit mult, zilele trecute. Majoritatea invitaţilor au sosit deja. Tu ce ai mai făcut?

Devall îşi trecu degetele prin părul negru şi des.

— M-am gândit la sfatul tău de a mă întoarce în lume… deşi după plecarea ta numai de asta n-am avut chef… Totuşi cred că e o idee bună, spuse el surâzând. Vreau s-o fac, pentru tine, în primul rând… Te iubesc, Angela… Nu pot să trăiesc fără să te am lângă mine. Vrei să te căsătoreşti cu mine, iubita mea? o întrebă el, mângâindu-i părul.

— Nici eu nu vreau să te pierd, iubitul meu drag…

— Voi face orice ca să fii fericită, adăugă el, strângând-o cu putere în braţe. Dar nu mi-ai răspuns: vrei să te

căsătoreşti cu mine?

— Da, răspunse ea, cu un ton grav.

Zâmbetul fericit apărut pe faţa lui, pe care Angela nu-l mai văzuse niciodată, îi lumină tot chipul.

E frumos, îşi spuse ea, deşi nu-şi pusese niciodată întrebarea.

Devall se aşeză pe bancă, lângă ea.

— Ai spus cândva că trebuie să te măriţi înaintea fratelui tău, după cum cer convenienţele Sociale…

— Aşa ar fi trebuit, dar…

— Atunci, ne vom căsători mâine dimineaţă, înaintea cununiei lui cu Sylvia… Eşti de acord?:..

— S-a făcut, replică Angela, sărutându-l lung pe buze. Asta îl va ajuta pe Andrew să aibă mai puţine emoţii.

Devall izbucni în râs.

— Îngerul meu, şopti el, sărutând-o şi strângând-o la piept cu putere, ca şi cum se temea să n-o piardă…

Sfârşit

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Persoanele juridice pot achiziționa cărți și direct de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.
Cei interesați pot telefona la numerele: 021.223.63.07; 021.224.16.98.

Nevoită să-și caute un soț din cauza dificultăților familiale, frumoasa Angela Warren sosește la Londra, unde se confruntă cu viața agitată a înaltei societăți, marcată de invidii, uneltiri și bârfe. Singurul om deosebit pare să fie Devall Sherbrooke, marchiz de Blackthorn, repudiat însă de societate pentru atidudinea lui. Va reuși oare Angela să depășească toate încercările și să cunoască dragostea vieții ei?

THE BEST

ISBN: 978-973-580-863-1

PREȚ: 10 LEI